

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

15. ÅRGANG NR. 2 APRIL 2001

Vanviddet - og alternativet

Alene sidste år steg tildeling af statsborgerskaber med ca. 50% i forhold til året før. Næsten 20.000 nye "propagandadanskere" blev dermed skabt. En tilsvarende stigning var at se i antallet af såkaldte flygtninge. Også mængden af familiesammenføringer steg betragteligt.

I Sverige har en økonom ret præcist beregnet de årlige udgifter til fremmede i landet til godt 260 milliarder kr. Herhjemme er beløbet måske kun halvt så stort, men det er vist også mere end nok, når man tænker på ressourcebehovet i bl.a. vor sundhedssektor. Presset på boligmarkedet kan også entydigt henføres til fremmedkoloniseringen. Og mon der ville mangle så mange lærere i folkeskolen, hvis arbejdsmiljøet ikke var blevet tosproget "beriget", hvilket også i sig selv kræver flere undervisere?

Hvad der engang lød som en banal eller brutal forenkling: at alt er de fremmedes skyld, bliver desværre i alt væsentligt stadig mere sandt.

Og dog er det jo kun deres skyld, hvis man ser på den direkte effekt. Bagved står politikerne, godhedsmafiaen og medierne, "Islamlobbyen", hvis egentlige planer den endnu ikke helt indøvede udviklingsminister i februar kom for skade at udtale højt: Alle i u-

landene, der har "behov" for det, skal til Europa. Hendes partifælle Henrik Svane bakkede hende op i *Jyllands-Posten*: Sådan skal "sultens slavehær" virkelig afskaffes.

Det må jo få os andre til at spørge, hvordan den radikale femte kolonne og dens medlemme afskæres fra al indflydelse. Deres vanvidsprojekt overser jo bl.a., at der hver dag fødes flere fattige, end

der nu er fremmede i Danmark. Det politiske alternativ kan næsten kun være et Dansk Folkeparti, som manøvrerer mellem blokkene (S/VK) lige så troløst mod alt andet end deres eget program, som De Radikale altid har gjort. Da vil disses snart 100-årige landssvigergering måske endelig være forbi.

Læs videre side 2, 6, 14 og 20.

Radikal u-landshjælp: Send "sultens slavehær" til Europa!!

Islam eller os?

Stadig flere muslimer bekender kulør, efterhånden som det islamiske koloniseringsprojekt bliver stadig mere velkonsolideret. Hensigten er virkelig at erstatte europæisk civilisation med mellemøstlig middelalderkultur.

Side 8, 10, 11 og 19.

Lovløse områder

I Frankrig har man kendt fænomenet i flere år. Nu er det også kommet til os: Ordensmagten opgiver simpelthen at håndhæve loven på de fremmedterritorier, der formelt stadig er en del af Danmark. Jungeloven vinder indpas.

Side 19 og 30.

Gøngehøvdingen

Hvis politikerne blot fortsat lader koloniseringen gå sin gang, er der kun tilbage at tage arven op fra guerrillakrigeren, der kæmpede mod en tidligere befolkningsudskiftning - i vort gamle Østdanmark for 350 år siden.

Side 17.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 125 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupen se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 · Fax 70 25 24 01 · Giro: 454-7551

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red., styrelsesmedl.), tlf. og fax 32 55 18 02
Mobiltlf. 28 21 47 27

Juridisk bistand

Advokat Folmer Reindel,
tlf. 33 15 19 92 · Fax 33 15 51 96

Mødekonsulent

Murer Poul Vinther Jensen (næstformand),
tlf. 23 23 27 12 · e-mail: poul_vinther@hotmail.com

Lokale kontaktpersoner:

København:

Cand. mag. Peter Neerup Buhl
(styr.- og red.medlem), tlf. 22 98 60 51
e-mail: pnbuhl@hotmail.com
Louise Friis Jensen
(styr. medlem), tlf. 26 56 54 69

Nordsjælland:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
(styr.- og red.medlem),
tlf. 49 19 15 54 · Fax 49 19 18 54
Henrik Søndergaard, tlf. 48 24 25 88

Midtsjælland:

Bibliotekar Harry Vinter
(formand og red.medlem), tlf 46 36 66 66,
e-mail: vinter@worldonline.dk

Sydsjælland:

Lærer Verner Holm, tlf. 55 73 19 13

Lolland-Falster:

Tømrer Jan Simonsen, tlf. 54 17 80 32

Fyn:

Fhv. politiassistent Erik Dagø, tlf. 62 22 56 58

Syd- og Sønderjylland:

Peter Schmidt Poulsen, tlf. 75 55 51 97

Sydøstjylland:

Fhv. overlærer Ingrid Mathorne,
tlf. 75 61 47 76

Østjylland:

Herbert Nielsen, tlf. 86 17 46 69

Vestjylland:

Sygeplejerske Kirsten Fogt, tlf. 97 42 91 31

Nordvestjylland:

Stud. mag. Ronald Hansen, tlf. 97 74 05 66

Nordjylland:

Afdelingsforstander P. H. Bering, tlf. 98 14 71 12

Midler mod nød og død

Da T.R. Malthus i England omkring 1800 fremsatte sine epokegørende teorier om reglerne for en befolknings vækst, var et hovedpunkt, at hvis ikke en bevidst vilje hos de enkelte holdt børnetallet nede under det fysiologisk mulige, ville den let overskride grænserne for, hvad der kunne brødfødes. I så fald ville naturlige mekanismer begrænse væksten, først og fremmest krige, sygdomme og hungersnød.

Udviklingen i det 19. og 20. årh. medførte så store tekniske landvindinger og deraf følgende vækst i menneskets livsmuligheder, at Malthuses pessimistiske teorier længe syntes gjort helt til skamme. De seneste menneskealdres hidtil usete eksplosion af befolkningstilvæksten i den såkaldte 3. verden har imidlertid vakt dem til live på ny.

Befolkningsekspllosion og overbefolkning i forhold til levemulighederne ses flere steder fulgt af netop de konsekvenser, han påpegede. Krige, også borgerkrige, har i hvert fald midlertidigt nedbragt befolkningstallet mange steder, bl.a. for at øge levemulighederne for de overlevende; myrderierne i Rwanda var et skoleeksempel herpå. Sygdomme truer i store områder hele befolkninger; HIV og AIDS har i store dele af Afrika ramt op til 1/5-1/3 af hele den kønsaktive befolkning.

Hungersnød hersker med mellemrum i dele af både Afrika og Asien. Dog har ingen af delene endnu været i stand til at standse den galopperende befolkningstilvækst, der nogle steder har medført fordoblinger af folketallet på 25-30 år.

En ting kunne Malthus ikke forudse. Rejsemulighedernes vækst og eksplosionslandenes evne til at skubbe store dele af deres befolkningsoverskud over på i-landenes afvisningsvillige folk. Det har medført nye folkevandringer af uoverskueligt omfang og vækstpotentiale.

Udviklingen kræver valg i både i-lande og u-lande. U-landene må vælge, om de vil fortsætte med den uhæmmede folkevækst eller vise virkelig vilje til at tøjle den og dermed få mulighed for vækst på andre områder og bedre livsbetingelser for den enkelte borger. I-landene må lære at standse og vende den meningsløse tilstrømning af u-landenes overskudsbefolkning og koncentrere sin u-landshjælp om at standse befolkningsekspllosionen i u-landene og gøre dette til en betingelse for al anden hjælp, der uden denne forudsætning er formålsløs og selvmorderisk.

I den islamiske del af verden er der vist intet at gøre. Den må nok overlades til sig selv og mest muligt isoleres i forhold til den øvrige verden.

Indholdsfortegnelse

U-lands-nassere	side 3
Læren fra Bosnien	side 4
Halal-halløj	side 6
Løgnens boliger	side 6
Kære dansker	side 6
Nej til beskyttelse af "minoriteter"	side 7
Urimelig folkemordbeskyldning ..	side 7
Afrikaniseringen af Europa	side 8
Gengældt tolerance?	side 10
Kampen for Muhamedanerfrit Danmark	side 11

Kommentar til Lindboe/Hasselbalch-debatten ..	side 13
Tag over hovedet	side 14
Kan videreførelse af et folks arv virkelig være »racisme«??? ..	side 16
Gøngehøvdningen Svend Povlsen	side 17
Antiracistisk advokat får en "næse" af Advokatrådet	side 19
Danmark Rundt	side 19
Verden Rundt	side 22
Bøger og tidsskrifter	side 25
Indmeldelses- og bestillingskupen	side 32

U-lands-nassere

Koret af meningsdannere eller rettere meningsmanipulatorer er i fuldt sving på ny for at få endnu flere fremmede til Danmark. En uhellig alliance af ledende erhvervsfolk med afsæt i Dansk Industris direktør Hans Skov Christensen, der sidste år ikke undså sig for at omtale sine indvandringkritiske landsmænd som grisævlere med indre svinehunde, politikere fra partier på både den såkaldte venstre- og højrefløj, naturligvis opmuntret af de "humanitære" organisationer og alle de politisk korrekte og følgagtige medier proklamerer, at Danmark omgående må revidere sin indvandringspolitik i liberal retning. Man har pludselig opdaget, at det ikke forslår med de rekordstore strømme af "flygtninge" og deres ægte eller påståede familier, man år for år i stadig stigende antal lukker ind i landet. De er for det meste så ukvalificerede eller arbejdsvillige, at de slet ikke dner til at udfylde de huller i arbejdsstyrken, som dele af erhvervslivet hævder at lide under og jamrer over. Der skal skam andre bolle på suppen, så man forlanger det såkaldte indvandrerstop ophevet eller slækket, skønt det ikke har forhindret hundredetusinder af vildt fremmede i at mase sig ind i landet. Man vil nemlig have mulighed for at importere fremmede med høje uddannelser eller kvalifikationer, som kan tilfredsstille erhvervslivets behov.

Kravet er i sig selv besynderligt, allerede fordi trængende erhverv og virksomheder i forvejen har rige muligheder for at få tiltrængte specialister hertil, når sådanne ikke findes disponible her i landet, og når de ønsker at ansætte dem på kontraktvilkår. Mange danske virksomheder har udenlandske specialister hos sig på slige vilkår og på individuelle arbejdstilladelser. Amterne har tilsyneladende uden andre vanskeligheder end de sproglige kunnet hente både udenlandske læger og sygeplejersker hertil, når man da kunne skaffe nogle til supplering af vore for få egne.

I praksis er det nok sådan, at de fleste af den slags udlændinge har hjemme i Vesten eller de tidligere østbloklande. Men de geskæftige fortalere for indvandring af

trænet arbejdskraft har i høj grad blikket rettet mod ikke mindst u-landene, hvorfra man regner med at kunne trække en del brugbar arbejdskraft og antagelig på fordelagtigere kontraktvilkår end dansk eller ligestillet personale. Det hyppigt nævnte eksempel er edb-programmører o.l. fra Indien, som bl.a. i Tyskland er blevet slagnummeret i debatten om "grønne kort" til et større, men dog begrænset antal fremmede specialister, hvor modstandere i stedet i hvert fald på længere sigt

Dansk Industris supermoralist, adm. dir. Hans Skov Christensen, har midlertidigt måttet afbryde sine løbende overvejelser over, hvem der er "svinehunde og grisævlere", samt planlægningen af sin næste kirkeprædiken. Anledningen var et besøg i det af "det internationale samfund" boykottede Irak, hvor direktøren virkede for salg af kiks, pumper og andre industrivarer til krigsforbryderregimet. Klip fra Dansk Industris blad 26/2 2001.

ønsker tilgang af tysk arbejdskraft ("Kinder statt Inder"). Men en større import af uddannet arbejdskraft fra u-lande må dog først og fremmest stride mod selve hovedtanken i al bistand fra i-landene til u-landene, nemlig at hjælpe disse til en udvikling, så de bedre kan klare sig selv ved at nå frem til en samfundsstruktur, der rummer de elementer, som kræves for den ønskede fremgang. En af de vigtigste forudsætninger herfor er, at en større og tilstrækkelig stor del af deres befolkninger har uddannelsesmæssige kvalifikationer, der kan føre samfundene fremad i udvikling. Men det modvirkes jo grundlæggende, hvis i-lande dræner u-landene for deres alt for få veluddannede folk. Et af de stadige klageråb fra u-landenes ledere har da også netop været, at i-lande

berøvede dem deres få og meget nødvendige uddannede folk, og at de, der blev uddannede i i-lande, i strid med tanken hermed ikke havde lyst til eller blev tvunget til at vende hjem for at hjælpe til med opbygningen af deres fædrelande.

De, der nu kræver import af højtuddannede folk, fx edb-specialister, fra u-lande for at afhjælpe en påstået mangel her på den slags arbejdskraft, gør sig derfor skyldige i et klart brud på et princip, der burde ligge til grund for al støtte til udviklingen af u-lande, nemlig ikke at stjæle disses bedst kvalificerede arbejdskraft, som er den første forudsætning for, at disse lande kan komme ud af deres underudvikling og i gang med en udvikling mod mere tilfredsstillende samfundsforhold. Man kan med rette betegne dem som u-lands-nassere.

Men skytset kan selvsagt med lige så megen grund rettes mod de fremmede indvandrere fra u-lande, som har en højere uddannelse, oftest opnået i i-lande og hyppigst betalt af disses gamle indbyggere, men som ikke kunne drømme om at vende hjem til deres etniske hjemlande og dér bruge deres uddannelser til bedste for deres etniske landsmænd og for udviklingen af deres lande til mere tilfredsstillende forhold. I stedet søger de blot de gunstigste betingelser for sig selv, ofte med giftige krav og anklager mod de vestlige samfund, som har bragt dem fremad til velstand og sikkerhed. De udgør en anden gruppe af u-lands-nassere.

Der er bestemt ingen grund til at falde på halen for krav fra grupper i erhvervslivet om mere indvandring bl. a. kamufleret

med fraser om globalisering, åbenhed og humanitære hensyn til dårligere stillede fremmede i u-lande. De samme kredse agiterer samtidig for større åbenhed og imødekommenhed over for Saddam Husseins terrorstyre i Irak! De bør som gode og politisk korrekte borgere i et velsmurt i-land afholde sig fra at gå på rov mod u-landenes alt for få veluddannede og hellere i stedet søge at lægge en del af de arbejdsopgaver, de påstår at savne tilstrækkelig arbejdskraft til, ud til udførelse i u-landene og dermed bidrage til disses tekniske udvikling. Og i øvrigt nøjes med de brugbare ordninger, der hidtil har skaffet dem så mange udenlandske specialister.

På den måde bliver de ikke u-lands-nassere, men u-lands-hjælpere!

S.D.

10-året for Jugoslavien-krigen: Læren fra Bosnien

Serberne i Bosnien førte med god grund krig mod muslimernes truende fundamentalist-overherredømme. Men samtidig stod Bosniens folkegrupper sammen mod det vestlige projekt om at forhindre alles nationale selvstændighed.

Bosnien var ifølge Per Jacobsen fra Københavns Universitets Østeuropa-institut for 150 år siden "alt andet end et normalt land, en perifer del af det osmaniske imperium, der med århundrederne var degenereret til et voldsregime, hvor muslimerne, dvs. efterkommerne af de kristne, der var gået over til islam, terroriserede de serbere og kroater, der trods terror og tvang havde holdt fast ved deres kristne tro. Oprør over hele Balkan mod det tyrkiske åg i første halvdel af det 19. århundrede vakte beundring og blev fulgt med sympati i hele Europa." Muslimerne var så brutale, at Berlin-kongressen i 1878 fratog Tyrkiet herredømmet over Bosnien, fortsætter Jacobsen (i Information 13/4 00).

I marts-nummeret 2000 af det flamske tidsskrift *Breuklijn* skildres også de kristnes skæbne under osmannerne som parallel til nutidens masseindvandring og som advarsel mod et Tyrkiet i EU. Det tog tyrkerne 200 år at gennemislamiserer Albanien og 150 år at gøre halvdelen af Bosniens befolkning til muslimer - selv om den tyrkiske andel af befolkningen aldrig oversteg 10-15 procent. Alskens diskriminering af ikke-muslimerne fremmede processen. Ud over Devsirme-systemet - bortførelsen af de vantros drengebørn til de tyrkiske janitsarer - kan nævnes de kristne, som var ægte slaver (*pencik*). Desuden godsejere o.lign., der ved at stille sig til rådighed for indtrængerne fik lov til at beholde deres ejendom (*sipahis*).

Mareridtet truer igen

Med den islamiske genopvågningen i 1970'erne så de kristne folk i området, primært serberne, sig konfronteret med muligheden af et nyt islamisk terrorvælde. Efter Titos død i 1980 og Jugoslaviens desintegrering fik de truende kræfter stadig mere frit spil, støttet af de nye fundamentalistiske stater i den islamiske verden.

Som ideologisk rænkesmed for islamisterne i Bosnien fremstod tidligt Alija Izetbegovic (født 1925). Hvad han mente om den multikonfessionelle loyalitet mod Titos stat, fremgik klart allerede af hans

Islamiske Erklæring (1970): "Når først en nation eller en person engang omfavner islam, kan de ikke leve eller dø for noget andet ideal. Det er utænkeligt, at en muslim kan ofre sig selv for nogen anden kejser eller lovgiver, uanset hvad hans navn kan være, eller for æren for noget land, parti eller lignende, fordi hans stærkeste muslimske instinkt i dette genkender noget ugudeligt og noget med afgudsdyrkelse. En muslim kan kun dø i Allah's navn og i islams ære, eller - løbe væk fra slagmarken."

Målet for Izetbegovic & Co. blev derfor at skabe en muslimsk stat, hvor muslimerne fuldt ud kunne være sig selv, thi som det hedder i *Erklæringen*, kan en muslim ikke leve som blot en individuel enhed: "Hvis han ønsker at leve og overleve som muslim, skal han skabe en levevis, et fællesskab, en orden. Han skal ændre verden eller selv undergå en ændring. Historien kender ingen ægte muslimsk bevægelse, som ikke samtidig også var en politisk bevægelse. Grunden til det er, at islam er en religion, men samtidig også en filosofi, en etik, en tingenes orden, en stil, en atmosfære - i en nødskal, en levevis."

I Izetbegovics muslimske stat skulle alt med andre ord være gennemtrængt af islam. Med større realisme end de fleste vestlige islam-kommentatorer, der tror det muligt at relegere islam til en privat troens sfære, fastslog Izetbegovic med rette, at "islam er mere end en religion". I *Erklæringen* polemiserer han da også mod såvel de konservative som de modernistiske kræfter i den islamiske verden: "Begge ser de i islam kun en religion, idet de kun forstår dette begreb i europæisk forstand. En vis mangel på følsomhed for de finere sproglige og logiske nøglepunkter, og mere end det, mangel på forståelse for det inderste væsen i islam og dens rolle i historien og i verden, forleder dem til at oversætte det muslimske *din* med "religion", hvilket af en særlig grund er fuldstændig forkert."

Muslimernes mod- og medspiller

Da det Demokratiske Aktionsparti

(SDA), ledet af Izetbegovic og hans meningsfæller, vandt et overbevisende flertal af de muslimske stemmer ved det første flerpartivalg i Bosnien-Herzegovina i november 1990, stod hans totalitære planer dog allerede for fald. Radovan Karadzic stod frem som de bosniske serberes anfører, og under hans faste ledelse lykkedes det hans folk at skabe et muhamedanerfrit område, så også serberne i Bosnien kunne få lov til at være sig selv. Endda stik imod det selvudnævnte verdenssamfunds ønske, typisk udtrykt af en af NATO-lederne, Max van der Stoel: "Efter kommunismens sammenbrud er det nu ultranationalismen, der er hovedfjenden. Vi må understøtte det multikulturelle samliv overalt, selv når det er dømt til at mislykkes. Det er vor moralske pligt." (Cit. i *Vrij Vlaanderen* 2000 nr. 1).

Alle folkene i Bosnien stod vel at mærke i opposition til denne globalisme. Som Karadzic udtrykker det i sit skrift *La Bosnie, un enjeu tragique* (Editions L'Age d'Homme, 1994): "Jeg må sige, at muslimerne i dette øjeblik ikke har nogen bedre venner end serberne. Dette kan forekomme absurd, men det er en kendsgerning, at serberne er de eneste, der støtter en muslimsk stat. Vi har vore grunde til at støtte en sådan idé: Vi mener, at nationale grupper, der i den grad er rejst mod hinanden, ikke mere kan leve sammen i en fælles stat, og vi har i fem år haft den samme krise, den samme situation." De bosniske serbere var sandelig ikke interesserede i at have autonome muslimske områder på deres territorium, "for dette tillader hverken en løsning af det serbiske nationale spørgsmål eller af det muslimske spørgsmål".

Muslimerne selv ønskede om muligt højere end serberne at få deres egen stat i Bosnien; Karadzic gjorde opmærksom på, at ikke alene var muslimerne de mest grusomme i krigen - de var allermest grusomme overfor dem af deres egne, der talte mod en egen statsdannelse. De blev nådesløst likvideret (som det fx skete i Zenica og Tuzla). At muslimerne var mindst lige så intolerante som serberne over for dem, de ikke ønskede på eget om-

råde, fremgår af situationen for de 60.000 serbere under muslimsk herredømme, især i Sarajevo. Her kunne enhver, uden at det fundamentalistiske styre greb ind, gøre hvad som helst mod serberne - smide dem ud af deres lejligheder, dræbe dem.

Fra den lille by Trnove uden for Sarajevo måtte 1000 serbere flygte i sommeren 1992, af de tilbageværende blev næsten 200 civile ifølge Jyllands-Posten massakreret. Da serberne godt et år senere vendte tilbage, kunne muslimerne derimod i fred og ro pakke deres ejendele og forlade byen. Som en serbisk militærperson kommenterede den forbilledlige aktion: "De forlod os fredeligt og under ordnede forhold, og de kommer aldrig tilbage."

Den serbiske aktion mod muslimerne i Srebrenica blev i Vesten hurtigt et symbol på serbernes ondskab - ikke mindst da deres kvinder blokerede for FN's hjælpekonvojer til byen. Som den britiske journalist Joan Phillips imidlertid rapporterede i Information, var serbernes reaktion fuldt forståelig: Srebrenica var under Vestens tavshed i forvejen blevet rensat for serbere, de omkringliggende serbiske landsbyer brændt ned og deres indbyggere massakreret. Af de over 9.000 serbiske indbyggere i Srebrenica kommune blev der næsten ingen tilbage. Mange indebrændte i deres huse, da muslimerne jævnedes deres landsbyer med jorden. Efter krigen var der kun tre små serbiske landsbyer tilbage i hele Srebrenica-området. De sidste større landsbyer i omegnen af Skelani og Bratunac blev angrebet og ødelagt den 7. januar 1993 (juledag efter den ortodokse kalender). Når man kender hele historien om Srebrenica, er det med Phillips' ord lettere at forstå, hvorfor de serbiske kvinder blokerede for FN-bilerne og spyttede mod dem. "De følte sig krænkede, fordi FN bragte mad til de mennesker, der havde myrdet medlemmer af deres etniske gruppe. De var vrede over, at journalister, som ikke med et ord havde omtalt deres lidelser, nu fyldte forsiderne med reportager om muslimernes lidelser i Srebrenica."

I Bosnien kæmpede også den "Syvende Muslimske Brigade" - mudjahedinerne fra lande som Iran og Irak, Algeriet, Pakistan og Libanon. De havde hovedkvarter i byen Travnik, efter at de havde brændt alle kroaternes huse i byen ned. Også omegnens landsbyer lå ifølge Jyllands-Postens krigsreportage hen som af-

brændte kulisser. Indbyggerne er aldrig blevet fundet. Selv FN-folk og en muslimsk kommandant, som avisen talte med, mente at de lå i en massegrav som lem-læstede lig. "Massakrerne, de afskårne hoveder, ører, fingre og kønsdele, de skæmmede lig og slagtede børn - det er mudjahedinernes værk."

I Bosnien opførte muslimerne sig vel at mærke simpelthen, som det er normal adfærd mod vantrø overalt i den islamiske verden - tænd blot for TV-Avisen hver aften. Serbernes egentlige "forbrydelse" var vel, at de som det eneste kristne folk i nyere tid har sat hårdt mod hårdt. Det bedste forsvar er som bekendt et angreb.

Vesten kontra folkenes frihed

Karadzic havde kun få støtter fra Vesten, og udelukkende enkeltpersoner. Fx var en af hans nærmeste rådgivere Sir Alfred Sherman, der er mest kendt for at have bragt Margaret Thatcher i position som britisk premierminister.

Izetbegovic hilser på en medsamsvoren, general Wesley Clark

Især Clinton-USA forsøgte at knægte de bosniske folks selvstændighedsvilje. Franske journalister afslørede i 1994, at CIA-agenter lokkede bosniske muslimer til dumdristige angreb på serberne med falske løfter om våbenleverancer. (*The Spotlight* 3/4 00). Selv da både serbere, kroater og muslimer var blevet enige om en opdeling i tre uafhængige stater, og der således var udsigt til afslutning på krigen, intervererede USA's ambassadør i Beograd Warren Zimmermann og overtalte Izetbegovic til at afvise aftalen. Serberne havde i forvejen givet enorme indrømmelser - fra de 72% af territoriet, de havde tilkæmpet sig, helt ned til 50%. Det må siges at være en stor imødekommenhed

simpelthen at afgive så meget land, der er vundet dyrt ved unge serberes blod.

Karadzic kommer i sit skrift ind på, hvorfor selv det ellers serbervenlige Frankrig gik med på amerikanernes kurs: "En af disse årsager er den store muslimske pressionsgruppe i selve Frankrig, og kampen for de muslimske stemmer i det franske vælgerkorps."

Hvordan det siden er gået i Bosnien, fremgår af reportage i *Junge Freiheit* 11/8 2000: Det er blevet Europas indslusningscentral for narko, våben og illegal indvandring under et angiveligt "multietnisk" men reelt muslimsk overherredømme, der har indført strenge visumbestemmelser for alle, der ikke kommer fra den islamiske verden. Særlig liberal er man over for den de facto allierede Tyrkiet, som sender tusinder af migranter til Bosnien - hvorfra de strømmer videre op i Nordvesteuropa. Også talrige iranere og andre fra islamiske lande "forsvinder" efter deres indrejse i Bosnien. Af 1.600 iranere, der rejste ind i Sarajevo i juni, er således kun 150 blevet registreret som havende forladt byen (resten er taget til Tyskland m.v.).

Ikke kun serberne, men også kroaterne går det ud over i det vestligt sponsorerede multikulturelle laboratorium Bosnien-Herzegovina. *Junge Freiheit* rapporterede 22/9 2000, hvordan de er "jaget vildt" under den FN-støttede muslimske overmagt. I sommer blev en ganske uskyldig kroatisk mand fx arresteret og udsat for et brutalt forhør, hvorunder han brækkede et ribben og mistede otte tænder. FN's talsmand i Sarajevo kommenterede blot, at det drejede sig om en "lovlig aktion mod terrorisme". Den katolske biskop i Mostar erklærede ved samme tid, at Bosnien-Herzegovina mere og mere er "et land med lovløshed og terror".

Bosnien er et lærestykke i, hvor galt det går, når folkegrupper med mål, der fundamentalt modsiger hinanden, partout skal brokkes sammen inden for fælles grænser. De interne grænser i Jugoslavien, der i 1991 blev til internationalt anerkendte statsgrænser, blev trukket i 1943 af en forsamling kommunistiske partisaner, uden nogen legitimitet og uden hensyn til etniske og historiske forhold. Vesten har på flere måder overtaget denne kommunistiske mentalitet og fremgangsmåde, også for sit eget vedkommende med planen om et "regionernes Europa" koloreret med tredieverdens-indvandring.

Peter Neerup Buhl

Halal-halløj

Det, som mange nok længe har anet, bekræftes nu i Jyllands-Posten med stor overskrift: *Alt dansk fjerkræ er halalslagtet*. Hver eneste kylling eller kalkun fra danske producenter og slagterier, ikke alene dem, der eksporteres til islamiske lande, men også dem, der går til de danske forbrugere på hjemmemarkedet, har fået skåret halsen over i Allahs navn, udråbt eller fremmumlet af en eller anden dertil ansat, bemyndiget og utvivlsomt vellønnet muslim, og slagteriet betaler en afgift til Islamisk Kulturcenter i København for derpå at få lov til at udstyre salgspakningen med det som regel meget lille mærke, der over for de oftest derom uvidende danske forbrugere afslører, at varen er velsignet i Allahs navn.

Vi skal ikke tro, at vi kan slippe udenom. Et spørgsmål til en storleverandør, Harboe i Skælskør, om forbrugerne ikke kan få no-

get ikke muslimsk slagtet kød, hvis de beder om det, besvares med et klart nej. Det ville være en alt for bekostelig affære at levere begge dele. Så vi må endnu engang konstatere, at det altså ikke er de tilvan-

drede muslimer her i landet, der skal indrette sig efter dansk skik og brug. Nej, danskerne har pænt at indrette sig efter muslimerne! Og danske producenter og deres slagterier viser os uden blusel den uanstæn-

dighed eller frækhed at meddele os, at vi bare kan indrette os efter den islamiske verdens regler også på det område. En almindelig folkekirkekristen dansker kan ikke i sit eget fædreland købe dansk fjerkrækød, der ikke er slagtet efter islamisk ritus og med afgift til muslimerne her i landet!

Mon det ikke var en idé for en mindre dansk producent at dyrke danskerne lidt med ikke muslimsk slagtet fjerkræ og tydeligt at mærke det som sådant, evt. med det samme mærke som det Allah-slagtede, men med en meget tydelig streg eller et kryds over, så også vi, der for længst er holdt op med at købe det andet, fik mulighed for igen at købe dansk ikke-muslimsk fjerkrækød.

Hvis afgiften til muslimerne af mærkelige grunde skulle blive savnet, kan den passende erstattes med en til Den Danske Forening til tak for den gode idé!

(Kilde: JP Derhjemme 22/2 01).

S.D.

Løgnens boliger

Boliger er blevet en slagvare på meningsmarkedet. Opinionsmanipulatorer boltrer sig, og forvirrede signalmodtagere taler ud fra deres særlige interesser uden baggrund og sammenhæng.

Vi hører om boligmangel overalt. Unge mennesker kan ikke få en overkommelig lejlighed at sætte bo og stifte familie i. Gamle mennesker hældes ud af deres plejehjem, som nedlægges for at lindre på kommunernes trængte budgetter. Dødsyge mennesker må leve i elendige boliger og kastes fra den ene kommune til den anden. Studerende i tusindvis står uden et sted at bo og må arbejde med det i stedet for med deres studier. Samtidig jamrer bygningsindustrien over mangel på arbejdskraft og kræver import af nye fremmedarbejdere.

Årsagen til miseren er ikke svær at få øje på. Når de hundredtusinder af fremmede, der har maset sig ind i landet og fået lov at blive her, lægger beslag på mængder af de bedste boliger, ovenikøbet for en stor del betalt af os andre, og når alle de mange nytillkommende som led i "integrationen" stilles foran danskene i boligkøen, må resultatet blive som nævnt.

Send de fremmede hjem til, hvor de kom fra og hører hjemme. Så vil der være et kæmpeoverskud af boliger til danskerne at vælge og vrage imellem, og bygningsindustrien vil få overskud af arbejdskraft og igen kunne eksportere boliger. Landets brød til landets børn. Det samme gælder dets boliger.

S.D.

Kære dansker

Vi bliver som etniske danskere diskrimineret overalt i vort samfund. Regeringen lukker 12.000 plejehjemspladser, samtidig opretter man etniske plejehjem til alle vore fremmede i stedet for at oprette plejehjem i de lande de kom fra, hvilket er langt billigere.

Vi bliver sat tilbage i boligkøen i vore boligselskaber. Regeringen har lavet en særlov, der betyder at fremmede efter 3 måneder skal have en bolig af passende standard. Folk står i boligkøen i årevis, men er du etnisk dansker, bliver du diskrimineret – de over 400.000 fremmede går før dig, også på arbejdsmarkedet. Skal vi finde os i det, er du blevet sat tilbage i boligkøen? Spørg i din boligforening. Er det sket, så lad os få det skriftligt, da vi er

nogle stykker, der påtænker en retssag mod statsministeren. Det er et brud på ligestillingsloven, som vi ikke skal finde os i. Vi kan sikkert få fri proces, hvis vi kan blive en 10-12 stykker. Det vil bremse indvandringen.

I dag er det sådan, at hver gang en gammel dør, kommer kommunen med en indvandrer. Vi har i dag en halv million almenyttige boliger, deraf er over 100.000 foræret væk til vildt fremmede fra lande uden for EU og Norden. Den såkaldte elite er utilfreds med folket og prøver at skifte det ud.

Stop dem.

Georg T. Røjkjær
Nordlundsvej 20
2650 Hvidovre

Annonce:

Specielle interesser i Frede Farmands arkiv?

Er du interesseret i film, skjulte bånd eller andet spændende fra Frede Farmands indbo, så giv et bud. Jeg står nemlig og skal foretage fagedforretning hos "nazijægeren" for et betydeligt beløb og vil naturligvis helst søge mig fyldestgjort i ting, der kan videresælges.

Eller skaf dig grundlag for din egen private fagedsag mod skyldneren:
Bud modtages også gerne på anparter i fordringen!

Henvendelse: Kaj Villadsen, Strandvejen 8, 7600 Struer. ☎ 97 85 30 45.

P.S.: Intet salg til venstreorienterede tumper!

Nej til beskyttelse af "minoriteter"

Det synes at være blevet målet blandt menneskeretsekspertter og deres politiske talerør, at indvandrere ikke som tidligere skal tilpasse sig værterne. Nej, de skal leve som fremmede grupper hos deres værtsfolk for at realisere idealet om multikulturalisme.

Modsætningen til dette angreb på nationalstaten, der er kernen i den moderne menneskerettighedsstræben, fremgår klart ved sammenligning med den vestlige holdning i historisk perspektiv. Sverige er således i dag et indvandrerland, men denne situation er vel at mærke ganske ny, stik modsat i forhold til tiden for det nu så forkætrede "folkehjem". Ved fremlæggelsen af udlændingeloven af 1927 udtalte regeringen således:

"Værdien af, at vort lands befolkning er af en sjældent ensartet, ublandet race kan næppe overvurderes. Det er derfor af betydning at kontrollere en indvandring af folkeslag, som ikke til vor fordel lader sig sammensmelte med vor befolkning... Utvivlsomt kan en bosættelse i mere betydeligt omfang her i landet af indvandrere, tilhørende folkeslag som er meget forskellige fra racen, være os til skade."

Denne tankegang tvang de, der kom, til assimilation. Paradoxet i nutidens politik, omgærdet af "anti-diskrimination" og "multikultur", ligger i, at det i dag er sværere for en udlænding at blive en del af

fællesskabet, end da racebiologiske forestillinger indgik i opfattelsen af folket.

I forbindelse med opretholdelsen af de indvandrede minoriteters kultur er det vigtigt at fastslå det uholdbare i det almindelige argument herfor, som i sin typiske form kommer til udtryk i UNESCO's 1966-erklæring om, at alle kulturer ved "deres rige variationer og mangfoldighed og ved den gensidige indflydelse, de udøver på hinanden", udgør "dele af hele menneskehedens fælles arv". Dette er netop ikke relevant i forbindelse med indvandrede minoriteter, hvis moderkultur uanset de udvandrede skæbne består. Her består den afgørende forskel fra de tidligere tiders rosværdige bestræbelser for minoritetsbeskyttelse: Hvor disse gik ud på at beskytte urgamle folk med odelsret i et område, drejer det sig nu om skabelse af nye vildtfremmede minoriteter på andres område. Det er to helt forskellige ting, og hvad de aktuelle bestræbelser angår, har værtsfolkernes menneskerettighed til selv at bestemme deres egen kulturelle udvikling klar prioritet fremfor andre gruppers ret til at slå sig ned, hvor de ønsker.

Den frembrydende konsensus på menneskerettigheds-området om stadig flere minoriteters stadigt flere rettigheder går ikke alene imod nationale traditioner, men også mod FN's hidtil knæsatte principper,

der blev formuleret af professor Capotorti, en FN-udpeget ekspert i diskrimination. Capotorti afviste i sin - engang - toneangivende rapport, at indvandrere skulle godkendes som beskyttelsesværdige minoriteter: "De er måske under tvang fra økonomiske eller andre forhold, men de udøver ikke desto mindre et 'frit' valg og burde acceptere ulemperne og ikke alene fordelene ved dette valg. Dette synspunkt falder sammen med et ofte nævnt krav, nemlig at en minoritet må være velkonsolideret over en tidsperiode før den kan gives specielle minoritetsrettigheder." Men nu hævder ikke mindst FN at en udlænding, der blot kan bevise tilhørsforhold til en numerisk underlegen etnisk, religiøs eller sproglig gruppe, er berettiget til beskyttelse.

Ligesom over for den nylige FN-generalsekretær-kritik af Europas fremmedpolitik gør Vesten dog vel i at huske, at FN domineres af stadig mere selvbevidste ulande, der selvfølgelig benytter de internationale instrumenter til fremme af egne interesser. At Vesten imidlertid ikke som modvægt lige så standhaftigt står fast på de traditionelle suverænitetsrettigheders prioritet for at forsvare sine interesser er det i verdenshistorisk perspektiv hidtil usete.

P.N.B.

Urimelig folkemordbeskyldning

Ifølge JyllandsPosten har statsminister Nyrup Rasmussen med den for ham så karakteristiske mangel på evne til at orientere sig inden for de moralske anliggender, i hvilke han ustandselig pånøder andre sine formaninger, nu karakteriseret Ruslands adfærd i Tjetjenien som folkemord.

Under den kolde krigs afgørende fase var de socialdemokratiske spidsere ude af stand til at finde store ord frem mod det daværende sovjetiske monsterregime. Nu, hvor det er risikofrit, farer partiets førstemand så frem med bål og brand. Jeg erindrere heller ikke fra dengang Nyrups navn blandt de enkeltpersoner, der talte Moskva imod. Hvorfor begynder hans moralske korstog først nu?

Hvad skal den letfærdige omgang med begreberne tjene til hr. statsminister?

Var den beregnet på at glæde medarbejderne i det nye folkemordcenter? Eller løber de ord Dem bare ud af munden, som for tiden er på mode i det miljø, hvori De færdes?

Har De overhovedet noget begreb om, hvad der foregår i Rusland i dag? Hvis ikke, kan jeg som jævnlig gæst i Moskva - som det nu er muligt at gæste uden risiko for at blive sat bag tremmer trods afvigende meninger - oplyse Dem om, at det hidtil har været umuligt at finde en eneste russer, høj eller lav, som ikke var ulykkelig over denne krig. Men det var jo altså ikke Rusland, der begyndte den seneste runde. Og Rusland har som bekendt ikke militær kapacitet til at gennemføre kirurgiske operationer som al-

ternativ til tæppebombning. Tror De, at beskyldningen bidrager noget som helst til at bringe den tragiske konflikt til afslutning?

Og selv om De ikke måtte forstå noget af alt dette, hr. statsminister, kunne De så ikke i det mindste tage Dem sammen til at begribe, at når en dansk statsminister taler ved officielle anledninger, så taler han for hele landet og har ikke ret til at supplere med egne fikse idéer eller indfald.

Det er pinligt og ubehageligt at skulle sige det, men jeg tror, at jeg repræsenterer mange i dette ærinde:

Hr. statsminister: Deres optræden er uværdig, urimelig og kontraproduktiv, og De taler i hvert fald ikke for os, når De optræder på den måde!

O. H.

Afrikaniseringen af Europa

Kriminalitet og slum breder sig sammen med islam i Europa. I løbet af det kommende århundrede kommer vort kontinent til at ligne Afrika, hvis der ikke handles snart. Men myndigheder og medier gør tilsyneladende alt for at fremme sammenbruddet.

Af Peter Neerup Buhl

Islam er verdens hurtigst voksende guddommeliggjorte ideologi. Trods overfladiske forskelle indenfor dens retninger bevirker dens enkle, invariable grundsætninger, at den altid har haft let ved at vinde frem. På knap 100 år efter Profetens død opnåede den herredømme over et område fra Atlanten til Kina, og med den aktuelle demografiske udvikling står den nu lige over for en lignende eksplosionsagtig ekspansion.

Lucien Dubreuil beskriver grundigt i sin bog *L'islam est-il une religion vraie?* ("Er islam en sand religion?"), Éditions Godefroy de Bouillon 1998, 350 sider), hvordan muslimerne lige fra starten har fabrikeret "guddommelige" begrundelser for at nå deres mål - Muhamed var også her den blændende mester. Og i kontrast til verdensreligionerne, der i det mindste ideelt sætter åndelige værdier over de legemlige, kan muslimer med koranens blåstempling ganske skrupelløst fokusere på dennesidige nydelser. Det muslimske paradys består af mad, drikke og sex - for såvidt allerede opnåeligt i denne verden ved at udtale ordet "asy!".

Erobringsplanen

Dermed er fortropperne på plads. Gennem historien har islam altid spredt sig ved, at talmæssigt små grupper har konsolideret sig, hvorefter resten af området langsomt men sikkert er blevet islamiseret. Når muslimer således går ind i et område, er der aldrig tale om, at 2.- eller 3.-generationsindvandrere "integreres" endsige "assimileres". Enten forbliver de altid et samfund i samfundet, eller de erobrer overherredømmet. Spanien oplevede på denne måde næsten otte århundreder (711 til 1492) med en muslimsk besættelsesmagt, der forblev et distinkt fremmedelement. Ungarn, Grækenland og Bulgarien oplevede på samme facon fire århundreder, Krim tre århundreder, osv. Som det hedder i Antoine Moussalis bog *La croix et le croissant* ("Korset og halvmånen", Éditions de Paris 1998, 118 sider), er det fredelige samliv mellem islam og kristendom altid en undtagelse og kun kortvarigt. Blandt grundene

til, at islam ikke kan indpasses i en europæisk stat, nævnes:

- Islam kender ingen anden lov end "Guds", udtrykt på arabisk i koranen.

- Koranen opmuntrer til systematisk modstand mod ethvert fremskridt og til kamp til døden mod islams fjender.

- Koranen er en håndbog i mandschauvinisme.

- Koranen påbyder vanvittig omgang med fødevarer og håndhævelse af andre groteske og grusomme traditionelle skikke.

At ville blande moderne vestlige og muslimske mennesker sammen svarer kort sagt til at ville blande olie og vand i et glas: Man kan ryste og ryste det, men bagefter adskiller de to sig alligevel i klart adskilte dele.

Den tolerance, muslimerne måtte udvise i minoritetssituationen, varer kun ved, så længe de ikke har magt til selv at sætte dagsordenen. Som Lucien Dubreuil formulerer det, er tilpasning til værtslandet kun en krigstaktik, en praktisering af "nødvendigheden af tålmodighed og forstillelse" i afventen på at blive stærkere.

I *Junge Freiheit* 14. juli 2000 supplerer orientalsk Dr. Hans-Peter Raddatz herom, at muslimer repræsenterende islams hovedstrømninger i ikke-muslimske lande søger at indføre islams guddommelige samfundsorden. Det sker ikke mindst via *taqiya*-taktikken - ved forstillelse at fremstå som "liberal" og præsentere islam som "Fredens Vej". Men vel at mærke kun så længe det er opportunt.

Islams enhed

Shia-muslimerne har altid mest lidenskabeligt praktiseret koran-versene om at konvertere vantro med det gode eller med magt, og som Dubreuil påpeger, er shiiternes korantolkning mest tekstnær - hvorfor da også sunni-muslimerne i de seneste årtier har fulgt i hælene på den shiitiske "renæssance" i Iran (som fx kan karakteriseres ved, at 1200 "utro" kvinder blev stenet ihjel gennem firserne). Pletvis islamisk tolerance har simpelthen skyldtes koran-fejltolkninger, som nu er ved at blive rettet. Koranens ord (sura 48, 23) om, at der ikke er nogen variation i Allahs

lov, bliver mere og mere sand. Med rette fastslog Mehmet Necef i Informations kronik 21/6 2000, at der kun er én afgørende muslimsk kultur.

På linie hermed konstaterede den førende ekspert Bernard Lewis i *Orientalism and History* (1954 s. 19), at trods lokale forskelle er det lykkedes islam at samle alle de folk, der har tilsluttet sig den, i en enhed.

Man skal såvist ikke tro, at den "reformistiske" eller "modernistiske" islam formår at bryde med den ortodoksi, som al islam pr. definition tenderer mod. Karakteristisk udtalte Egyptens angiveligt alt andet end ortodokse præsident Nasser i 1956 på 700-årsdagen for muslimernes sejr mod korsfarerne i Jerusalem: "Vor sejr vil være komplet når vore muslimske krigere rider på pladsen foran Notre-Dame katedralen i Paris og går ind i Sankt Peterskirken i Rom." Profetens ord: "Vask dine hænder i de vantro blod og du kommer direkte i Paradis", høres og følges med samme konsekvens af alle hans disciple.

Kristne og muslimer tilbyder visselig ikke "den samme Gud". Mange kristnes idyllisering af islam skyldes ifølge Antoine Moussali, at de oversætter islamiske nøglebegreber til kristne termer uden at tage hensyn til det egentlige arabiske indhold. Som den franske islam-ekspert Denise Masson fastslog i *Le Monde* 25. december 1982: "Forskellene er dybtgående og drejer sig om fundamentale punkter." Og Roger Arnaldez viste i bogen *Vivre avec l'islam?* (1996), at den islamiske Gud direkte er negationen af den kristne Gud. Forskellen er udtrykt således, at mens den kristne Gud manifesterer sig positivt i tilværelsen, demonstrerer islams Gud sin eksistens ved at nedbryde og tilintetgøre. I styrkeprøven mellem islams krigsgud og den kristne barmhjertigheds Gud står vi imidlertid i udgangspunktet dårligt, skønt islam, som Dubreuil konkluderer, udgør den "største blanding af misforståelser og sandhed, man kan forestille sig". Hezbollah-lederen Hussein Moussawi kan derfor desværre have ret, når han i 1991 udtalte:

"I franskmænd vil måske ikke i jeres generation opleve den islamiske republik

i Frankrig. Men det er sikkert, at jeres børn eller børnebørn vil det... Overalt, i franske, tyske, engelske og belgiske byer, venter Guds soldater på, at gengældelsens time kommer”.

Modangreb retfærdigt og velbegrunder

Skal Vesten ikke begå selvmord af ubegrænset barmhjertighed, er det for det første vigtigt at fatte, at det er os, der ensidigt er den forurettede part. Vi behøver end ikke at have dårlig samvittighed over korstogene og kolonialismen, som var velbegrunderede afværgereaktioner mod den sædvanlige muslimske fremfærd. Koloniseringen af Algeriet begyndte således i 1830 for at få sat en stopper for de nordafrikanske piraters huseren i Middelhavet, hvor europæiske handelsskibe ustandseligt blev angrebet.

Howdan Vestens skæbne vil blive, hvis vi fortsat malplaceret bruger det betingelsesløse kristne barmhjertighedsbudskab på politiske forhold, begynder at kunne anes i flere europæiske lande, fx i Frankrig. Herfra rapporterer den internationalt anerkendte ekspert Jean-Paul Gourévitch i bogen *La France africaine* (“Det afrikanske Frankrig”, *Le Pré aux Clercs* 2000, 371 sider). Det 21. århundredes Frankrig vil blive afrikansk, sagde François Mitterrand med profetisk klarhed. I dag er der 8-9 millioner afrikanere i Frankrig - der vil være mere end 35 mio. op mod år 2100. Som Senegals præsident Abdou Diouf advarede os i 1991: “De risikerer at blive invaderet af en mængde afrikanere som, skubbet frem af fattigdommen, vælger frem i bølger mod landene i nord. Og selvom De laver love mod indvandring kan De ikke standse denne strøm, thi man standser ikke havet med sine arme... Det vil være som de horder, De har oplevet i Deres middelalder.”

Politikeres og mediers reaktion

I sin bog *Faut-il avoir peur de l'islam?* (“Skal man være bange for islam?”, 1997) har Jocelyne Cesari behandlet de tabuer, som kritik af islam stadig er omgivet af. Angiveligt vil man ikke “stigmatisere en befolkning, der er udsat for det ekstreme højres hævntogter” - en lige så fræk opstilling af offerrollen, som når Klaus Rothstein herhjemme med nazismen i baghovedet kalder muslimerne - brikker i verdens største erobningsbevægelse - for “nutidens jøder”.

Pga. af tabuerne er det fx lykkedes den ledende franske avis *Le Monde* at lave en artikel på adskillige sider om volden i Paris’ forstæder uden overhovedet at nævne indvandringen. Og i det svenske “Samtidsmagasinet Salt” 2000 nr. 5 anføres

det, at når det i medierne ved en kriminalitetsreportage siges, at “gerningsmanden talte svensk”, betyder det, at han var udlænding. Sløringen af kriminalitetsstatistik behandles i nævnte nummer især s. 31f.

I Frankrig forsøger myndighederne at lukke det Nationale Institut for Demografiske Studier, fordi dets statistiske skildring af virkeligheden ikke stemmer overens med den politiske korrekthed. Foreløbig er bl.a. instituttets islamkritiske leder Jean-Claude Barreau blevet fyret. I mange lande nægter man at registrere efter religiøse karakteristika, idet generalisering angiveligt er umulig, fordi “vi alle er individer”. Derfor er det dog ikke umuligt i dag at registrere efter køn, alder, statsborgerskab...

Som løsning på problemerne markedsføres stadig enstemmigt “integration”, “assimilation”, kun sjældent “frivillig repatriering” - i fx Frankrig var der da også af landets millioner afrikanere i 1998 kun 22, der rejste frivilligt. Oftest lovliggør man tværtimod opholdet for illegale indvandrere en masse, hvilket kun fremmer yderligere indvandring. De 131.000 illegale, som Mitterrand i sin tid lovliggjorde, førte således skønmæssigt direkte til en - især familierelateret - indvandring på mere end en million personer de følgende fem år.

Løsningen kan kun være tvangsmæssig udsendelse. For yderligere at bremse tilstrømningen antydes en fremgangsmåde ved, at den algeriske regering i 1973 standsede udvandring til Frankrig efter nogle “racistiske attentater” dér.

Fransk politi deporterer afrikanere - den eneste løsning.

Ensidig ulempe for værterne

Hvor halvhjertet og ensidig nyttebetonet valget af værtsland er, fremgår af, at selv om bl.a. marokkanere i stort omfang beder om fransk statsborgerskab, opholder de sig alligevel ofte i Marokko og overfører 6 mia. franc dertil om året.

Antallet af sorte afrikanere i Frankrig vokser også, p.t. endog med hele 20% årligt. Det gennemsnitlige antal børn pr. kvinde er 6,9 (4,5 for alle indvandrere, knap 1,8 for indfødte franskmænd), 15% lever i polygame forhold, i nogle kvarte-

rer endog 30-40%. Størstedelen lever i familier på 5-10 personer - mændene har op til 3 koner og 17 børn. På linie hermed ligger den muslimske nettovækstrate ifølge FN’s tal 2.500 procent over den vesteuropæiske (*Junge Friheit* 14/7 00). Den afrikanske tilstedeværelse i Frankrig koster ifølge Gourévitch 250 mia. franc årligt - otte gange så meget som Frankrigs u-landshjælp til Afrika. (Udgiften er givetvis lavt sat, idet udgifterne til de noget færre fremmede i Sverige er sat til 261 mia. svenske kr./år ifølge “Salt” 2000 nr. 5). 63.000 illegale, hvis ophold i Frankrig blev legaliseret, kostede angiveligt 63 mia. franc i løbet af tre år.

Gourévitch behandler eksplosionen af vold i Frankrig i den sidste halvdel af halvfemserne. I Danmark har vi jo på det seneste mærket de første svage symptomer på helligkrigernes tilstedeværelse med organiserede steninger o.lign. mod politiet, men i Frankrig, som jo i multietnikernes verdensbillede er lidt længere “fremme”, var der allerede i 1998 2.300 overfald på politiet. De blev overfaldet af grupper på i gennemsnit 50 indvandrere, som bliver stadig mere velorganiserede, med moderne kommunikations- og transportmidler. Også udenfor storbyerne er fremmedvolden eksploderet i Frankrig. Alene fra 1997 til 1998 var stigningen her på 180% i volden mod politiet, 193% i volden i offentlige transportmidler, og hærværket tiltog med 636%. Forbryderne bliver stadigt yngre og stadigt mere voldelige. Om forholdene i de franske busser og tog konkluderer en rapport, at “transportområdet er ikke længere et serviceområde, men en slagmark”.

Islam fremstår klarere og klarere som de unges samlingspunkt og mobiliserende faktor. De unges forbilleder er Saddam Hussein, palæstinenserens Intifada og den algeriske terrorgruppe GIA. Islamiske organisationer samler langt flere deltagere til deres manifestationer end den nye officøse organisation “Stop Volden”. Abdelkrim Deneche, en af inspiratorerne bag terroraktionerne i Frankrig i 1995, synes efterhånden at få ret, da han proklamerede, at Frankrig snart ville blive en muslimsk republik. Det sker i så fald blot nogle få år tidligere end i resten af Vesteuropa.

Allahs net

I dag er der flere muslimer i Frankrig end i Libanon, Libyen eller i flere lande på den arabiske halvø. “Og De vil ikke have, at det bliver en del af *Dar al-islam!*” (islams område), udbryder en arrogant islamistleder i Frankrig. En medkæmper, sociolog og bosat i Paris, redegør for, hvordan Profetens budskab i starten kun

samlede en lille håndfuld tilhængere, tyve år senere omfattede de mange lande. Sociologen tilføjer: "Frankrig rummer allerede i dag tre-fire millioner muslimer, det er mere end en lovende begyndelse." Hertil kan føjes udtalelsen af en af ideologerne for bevægelsen *Tahrir al Islami*, Samir Abou Assaad: "Koranen forbyder absolut en muslim at acceptere en ikke-muslims suverænitet på islamisk jord, og der er ingen undtagelse fra dette princip, hverken i Jerusalem, Kairo, Beirut, ej heller i Madrid og måske i morgen i Paris."

Disse citater bringes i Antoine Sfeirs bog *Les réseaux d'Allah* ("Allahs net") (Plon, 1997. 263 sider). Heri gennemgås detaljeret islams organisering i Europa. Fx berettes, at Unionen af Islamiske Organisationer i Frankrig har tætte forbindelser til Nordafrikas islamistbevægelser, bl.a. det Muslimske Broderskab. Det samme gælder den franske islamiske studenterforening. Allerede i 1989, da islamistlederen Ghannouchi var på turné i Frankrig, samlede han i alt mere end 300.000 tilhørere. Et hovedbudskab i islamistbevægelsernes propaganda er afvisning af enhver integration i de europæiske samfund. De arbejder for en "reislamisering" af indvandrerbefolkningerne; det islamiske element i deres identitet skal have absolut forrang.

Fra Storbritannien kan fra Sfeirs gen-

nemgang nævnes landets Islamiske Mission, der støttes af Saudi Arabien og som understøtter "islams soldater" i Palæstina, Bosnien, Afghanistan, Algeriet osv. Og fra Tyskland kan nævnes Milli Görüs under Tyrkiets forhv. premierminister Erbakans ledelse (også støttet af saudierne), der ifølge Sfeir kontrollerer de fleste tyrker i Tyskland. Erbakans fundamentalister styrer 150 moskeer i Europa, Organisationen for Unge Muslimer i Europa samt den eneste avis, der distribueres til alle tyrkiske arbejdere i Europa.

Fra Norden berettes af Antoine Sfeir bl.a. om den svenske Islamiske Liga, der hvert år i december holder kongres, hvorfra organiseringen af muslimer i hele Skandinavien ledes. Ved kongressen mødes propagandister fra hele verden, infiltreret af islamister. På globalt plan må fremhæves den Islamiske Verdensliga, der har til formål at forsvare islamiske minoriteter i ikke-muslimske lande. Sfeir kalder den en "veritabel krigsmaskine, der er ekstremt velstruktureret".

De "fredelige" er de farligste

Fremtidsperspektiverne er desværre ikke meget tvivlsomme alene ud fra en demografisk vurdering: Fx er 70% af nordafrikanske muslimer i Frankrig under 30 år. Hertil kommer, at europæerne selv rundt omkring giver erobrernes operationsbaser,

man kan nævne det nye 20.000 kvadratmeter store islamcenter i Madrid, hvis grund byens borgmester forærede til de saudiske bygherrer for den symbolske sum af 1 peseta. Året efter (1992) blev Roms stormoské på hele 30.000 kvadratmeter indviet (finansieret af saudierne, Irak, Libyen og andet godtfolk).

Antoine Sfeir advarer om, at en "Islamisk Internationale" er under dannelse, og at dens netværk allerede er spændt ud over hele Europa: Via investeringer, foreninger, moskeer, terroristgrupper, narko-handel m.m. Og vel at mærke er det i hele denne udvikling de "ikke-voldelige", der er de farligste. Muslimerne ved, at vore tolerante samfund lader dem opbygge deres strukturer i fred, så længe de ikke antænder den åbne vold. Ligesom den fanatiske middelaldermunk Savonarola, der også var "ikke-voldelig", men prædikede had, opdannede masserne og sendte ungdomsbander ud i gaderne for at sprede et klima af terror. Forskellen er blot, at nu har vi ladet Savonarolaerne slå sig ned overalt, de har på forhånd millioner af tropper indenfor vore grænser, udstyret af os selv med alle moderne bekvemmeligheder og hjælpemidler. Har der i verdensmagternes kamp gennem de sidste par årtusinder nogensinde været en situation, hvor den ene part så forbeholdsløst har serveret modparten sejren på et sølvfad?

Gengældt tolerance ?

I "tolerancens" navn belæres indvandringskritiske danskere jævnlige og strengt om, at "en fremmed er en ven, du endnu ikke kender". For en del yngre mænd med muslimsk indvandrerbaggrund synes en fremmed dog snarere at være "en veninde, du endnu ikke kender" - og med hvem indledt bekendtskab rundhåndet kan deles med ligesindede, mandlige venner uden fintfølelse skelen til venindens mening derom. Eksempler på sådanne veninder med muslimsk baggrund kendes blot ikke. Men aldersmæssig forskelsbehandling af veninderne er til gengæld aldrig set, idet venskabligheden favner stor aldersspredning.

Der hersker altså forskellige syn på venskabelighed. Men i lighedens og "pluralismens" helliggjorte navne skal kritiske danskere åbenbart alligevel vise tålsomhed, selvom denne ikke nødvendigvis gengældes af tilvandrede gæster og deres efterkommere.

På det verdslige område viser flere nylige voldtægtssager, at det kniber med gen-

sidigheden, når det eksempelvis kommer an på at agte danske kvinder og udvise dem tolerance. Men også på religionens område er der grund til betænkkeligheder og forsigtighed.

Peter Garde, der siden 1983 har virket som kriminaldommer i Hillerød, skriver en artikel herom i december 2000-nummeret af tidsskriftet *Lov & Ret*.

I bladet, der udgives af Advokatrådet, anbefaler Peter Garde nemlig, at det i enhver debat om religionsfrihed "er nok så velanbragt at anskue religionernes egen holdning til religionsfrihed".

For ingen har - trods debat derom - ellers noget at lade Danmark høre, når det kommer an på religionsfrihed. Næsten et halvt årtusinds evangelisk-luthersk kristendomsforståelse har i Danmark skabt hævd på et verdsligt rum uden for religionens og kirkens rækkevidde: Rum for et retsstatligt borgersamfund, hvor Grundlovens § 67 garanterer religionsfriheden for enhver, idet Gud og kejseren får hvert sit. Peter

Garde skriver:

"Heroverfor står lovreligionerne med deres krav om at styre også hverdagslivet og det borgerlige samfund, særlig islam, som allerede af numeriske grunde naturligvis er vigtigst. Det islamiske retssystem, sharia, har sit udspring direkte i Koranen og de i denne sammenhæng næsten lige så vigtige hadith, traditioner om Muhammads ord og lære. Nok gælder sharia langt fra i alle islamisk styrede stater, men dog i nogle, og mange troende muslimer tilstræber åbenlyst dens indførelse i stadig videre omfang. Sharia er ikke blot et overmål af dødsstraffe og barbariske legemsstraffe - selvom et par uheldige radikale folketingskandidaters verbale udgydelser mest har rettet opmærksomheden herimod - men indgribende regler og traditioner på næsten alle livsområder."

Til forsvar for retsstaten afviser dommer Garde derfor "enhver indflydelse fra lovreligioner på samfundet, også når forslag herom fremkommer i den på overfladen mere spiselige form af 'kompromis mellem vore og jeres traditioner". Men "afgørende er" - betoner Peter Garde - "om religionernes i sig selv legitime ønske om at holde på deres egne og helst mere til udar-

ter i misbrug af den verdslige tvangsmagt”.

Begivenhederne omkring Salman Rushdies “De Sataniske Vers” rejser da spørgsmålet om blasfemi og viser, “hvad retssamfundet og menneskerettighederne kunne risikere ved at åbne døren for den islamiske retsopfattelse”, skriver Garde.

Mens blasfemi eller gudsbespottelse efter dansk ret alene tjener beskyttelse af folks ret til ikke at blive forulempet af andre på grund af deres religiøse indstillinger, er spørgsmålet om trosskifte sikkert mere sprængfarligt. Peter Garde skriver:

“Medens vesterlandsk retsopfattelse anerkender trosskifte (...), indtager islam en an-

derledes hård og ubønhørlig linje. Om ikke Koranen selv, så foreskriver flere veldokumenterede hadith dødsstraf for frafald fra islam, og flere islamisk styrede stater dekretter, om ikke dødsstraf, så dog streng fængselsstraf herfor. Det er rigtigt, som islams apologeter anfører, at Koranen selv udtrykkeligt forbyder tvang til at antage islam, men er man én gang muslim, hvad enten man er født ind i troen eller har antaget den, er der ingen vej ud. Gad vidst, om det mindre antal danske, som konverterer til islam, er klar over denne konsekvens af trosskiftet. Menneskerettighedskrænkelsen er åbenbar, og jeg ser intet kompromis muligt”.

Uvæsentligt er det næppe, at CD-formand Mimi Jacobsens suppleant i Folketinget er en person med tyrkisk-islamisk baggrund. Har Folketingets udvalg til valgsprøvelse mon overvejet, om vedkommende trods underskrift herpå føler sig mere forpligtet på Grundloven end på sin baggrund?

Og med tanke på Mogens Glistrups mangeårige, velunderbyggede advarsler mod islamisk indflydelse i Danmark: Hvordan har mon kriminaldommer Peter Garde det med Straffelovens § 266b ?

Keld Rasmussen

Kampen for Muhamedanerfrit Danmark

Mogens Glistrups brev nummer 12 til Østre Landsret vedr. racismesagerne mod ham sprudler af relevante passager for DDFs sag. Vi bringer nogle få udpluk fra brevets 357 sider.

Uden mindste forbehold kan jeg fastslå, at jeg altid har fundet det udviklende, hyggeligt og rart at træffe folk fra alle de grupper, som jordklodens 6,2 milliarder mennesker kan opdeles i.

Det særlige ved muhamedanerne er den risiko, de frembyder for at uddrive danskerne og danskheden fra vort fædreland. Derfor må vi danske give afkald på at kunne møde dem hertilands. I det omfang, det bliver uundgåeligt som følge af, at Lov om Muhamedanerfrit Danmark bliver vedtaget og effektivt gennemført i praksis.

På nuværende udviklingstrin lyder den fuldstændige og præcise, centrale tekst for det lovforslag, jeg vil stille, når jeg genvinder mit medlemskab i folketinget:

“Paragraf 1: Denne lov gælder for personer, om hvem det antages, at de nok har eller har haft deres hjemland i et muhamedansk land eller område (jfr. listen i bilag 1 til nærværende forslag). Endvidere for dem, som er eller har været gift med en sådan. Dog gælder loven alene for personer, der efter 31. december 1964 har opnået bopæl i Danmark, samt for disses efterkommere. Når en person i kraft af det anførte ikke omfattes af loven, gælder tilsvarende for pågældendes ægtefælle.

Paragraf 2: Personer omfattet af loven må ikke opholde sig på dansk område udenfor Færøerne og Grønland”.

Men gammelpolitikkerne benytter kun “mere af det samme”-modellen og kortsigtede “løsninger”. I perioden 1984-2000 er således “antallet af flytningenævnsmedlemmer øget væsentligt. Nævnets Sekreta-

riat voksede fra en halvdagsfuldmægtig i Justitsministeriet og en HK'er på halv tid til nuværende personale på ca. 35 medarbejdere”. (Nyhedsbrev om Danmarks Udlændinge april 2000).

Såvel i år 2000 som i 2001 ansatte Udlændingestyrelsen og Politiet m.fl. stadig flere uproductive bureaukrater. Blot fordi de i min 1994-bog *De Fremmede i Landet* kapitel 14 og 15 beskrevne bølger af fremmede mennesker stadig skyller ind over Danmark og skriger op om, at de vil have asyl. Totalrevisionen af 1983-udlændingekatastrofen presser sig derfor på.

Det er typisk for vor tids udelige folketingere, at de tror, at de kan købe aflad ved at sætte nogle af deres kammeratelitebureaukrater på et job, som er umuligt at løse med de elendige lovudformninger, folketinget præsenterer. Også på udlændingeområdet. Der skal helt andre lovgivningsboller på den suppe. Og derefter er det et effektivt politi, vi har brug for. Ikke virkelighedsfjerne skrivebordsbleghoveder.

Men 6. september 2000 påbegyndte Kommunernes Landsforenings Integrationskontor kampen for at uddanne endnu flere integrationsprofessionelle. Altså understøttelse til muhamedanernes overtagelse af Danmark. Finn Aaberg (Albertslunds socialistiske borgmester) fortalte i Jyllands-Posten 20. august 2000, at han er formand for et statsligt udrykningshold, som farer land og rige rundt og etablerer netværkshold, arrangerer konferencer og temadage for at opnå langsigtede løsninger på de utilpassede unges problemer.

Aalborg har ifølge Nordjyske Stiftstidende 1. juni 2000 godt 450 somaliere mellem 7 og 18 år, hvoraf næsten halvdel må gå i særlige modtagelsesklasser i folkeskolen. Nu foreslås, at der uddannes og ansættes flere somaliske medarbejdere, at anonym rådgivning og vejledning udvides, og at der gøres en ekstra indsats over for dem, der har krigs- og/eller flygtningetraumer.

Og Nationalmuseet, Dansk Flygtningehjælp, Mellempolitisk Samvirke og Amnesty International propagerede i sommeren 2000 for en stor udstilling om, hvor ædelt vi skal behandle de stakkels muhamedanere, der invaderer vort land. Disse fire arrangører garanterer for at udgifterne betales med skatteyderbetalte midler fra de uoverskuelige mængder af misbrugsposter på vore offentlige budgetter.

F.H. Pedersen havde ganske og aldeles ret, da han 10. december 2000 skrev i Berlingske:

“På afgørende områder forstår politikere i Folketinget ikke befolkningens indstilling. Og folket fatter ikke, at de har indvalgt politikere med danskfjendtlig politik. Der er en enorm kløft mellem politikere og befolkningen. Det gælder især EU og indvandrerpolitikken.

I dag er der over 16 millioner indvandrere i EU. Om 40 år kan der være 80 mio. med fri bevægelighed i EU. Trods stor arbejdsløshed i EU-landene, påstår man, at der mangler arbejdskraft. Det skaber modsætninger imellem EU-politikere og befolkningerne.

I Danmark er der 500.000 arbejdsledige uden arbejde. Fortsætter udviklingen i Danmark med tilstrømning af fremmede, vil de være i overtal om 40-50 år. I årevis har politikerne svigtet befolkningen og ladet stå til. Uden at spørge folket. Allerede nu ser danskerne landet oversvømmet af over 400.000 med udenlandsk baggrund. Dagligt fremkommer den værste kriminalitet fra fremmede uden effektiv politisk opstramning med hårdere straffe.

Fremmedudgifterne på 30-100 milliarder kr. årligt går i høj grad ud over skatteyderne. 40 pct af al bistandshjælp går i dag til indvandrere og deres efterkommere, og det har Danmark ikke råd til. Der skal indføres stop for tilstrømningen af fremmede og iværksættes hjemsendelser."

Den virkelige trussel

De to sidste kapitler i Gerhard Konzelmanns oplysningsstruttende værk *Den islamiske udfordring* (1982) har som overskrift hans konklusioner: "Islam er rede til at redde Europa fra undergang. Den islamiske udfordring er kun så småt begyndt" og "Fremmede iblandt os. Muslimer i Europa".

Den superfarlige Naser Khader udgav sidste år bogen *khader.dk - sammenførte erindringer*. Det er formentlig et typisk udslag af taqija (islamisk påbudt forstillelse) når han heri angriber Islamlobbyen. Han bekrieger bl.a. med forhåningsbetegnelsen "halalhippierne" dem, der altid er villige til at undskylde ethvert fejltrin begået af en indvandrer:

"De islamiske ekstremister er lige så hadske og intolerante som nynazister. Vi risikerer, at de vælger at føre hellig krig mod de vestlige sataner. Den krig vil blive udkæmpet midt i Europa."

Som altid når man tager fat på at fordybe sig i muhamedanismens karakteristika for det uoplyste nudanske forum, er der grund til igen og igen at slå fast med syvtommer-søm, at det, der karakteriserer Islamideologien, er, at det er en totalordregivning til alle muhamedanere til alle tider om, at de skal underkaste sig det altomfattende, usækulariserede for tiden frem til Den Store Dommedag endegyldige system, som Muhamed efterlod sig ved sin død. Her findes fuldstændige detailregler for alt, hvad der kan opstå i et menneskeliv, og som enhver muslim derfor kritikløst skal efterkomme villigt og loyalt, som skrevet står i Koranen og Haditherne.

Den vigtigste pligt for enhver muhamedaner er, når mulighed gives for at dræbe flest mulige kristne, jøder og andre vantro. Det har jeg ophobet beviser for i de dokumentationer, jeg har fremført. Heraf

Allahs helligkrigere vil dræbe flest muligt vantro.

fremgår også ud over al tvivl, at det uændret - også i det 21. århundrede - er en kendsgerning.

Islamlobbyens vigtigpråse benægter altså fakta, når de trommeildsbombarderer danskere med, at det skam ikke er noget, der hører vor tid til.

Jeg må derfor fortsætte med at variere og forøge beviserne. Den gang bruger jeg som kilde den tværkirkelige ugeavis *Udfordringen*, der udgives i Christiansfeld. Som aktuelt eksempel nævntes i september 2000, at Centrumkirken i Stockholm netop har været vært for en debat om Islam/Kristendoms sameksistens. Mødelederen Stanley Sjøberg sammenfattede mødets resultat med bestyrtelse over de dødstrusler, som svenskansatte muslimer bestandig kommer med mod svenskerne. Dette er "en advarselssklokket, der maner til nødvendig vækelse i vort land".

Urimelig kriminalisering

Når dette er fremtidsudsigterne er det ligegodt skrap, at anklagemyndigheden vil straffelovsforfølge mig for at have argumenteret for oplægget til at imødegå faren for Danmarks undergang: Lovforslaget om Muhamedanerfrit Danmark. Det er vort fædrelands adækvate svar på det, som set gennem muhamedanerøjne er Islams beredvillighed til at redde Europa fra undergang. Vi må konsekvent reagere med det forsvar, der giver bedst chance for at bevare Den Europæiske Kultur, som vi er tilvænnet og derfor foretrækker. Eller udtrykt med Karen Jespersens ord til Berlingske: De muslimske værdier må ikke i Danmark blive blot så meget som ligestillede med de danske værdier.

Men som Ole Hyltoft har skrevet i en kronik, foragter multietnikerne det nationale:

"Forstår de da ikke, at det er nationalfølelsen, der har skabt det smukkeste, vi ejer i Danmark? Aakjærs, Thøger Larsens digte, Carl Nielsens, Lange-Müllers

musik, Købkes og Lundbyes malerier.

Som det er i Danmark, er det i udlandet. Monet i Frankrig. Turner i England, Carl Larsson i Sverige, Caspar David Friedrich i Tyskland - ædel nationalisme. Disse og tusindvis af andre kunstneres værker er udtryk for forskellighed, national forskellighed. Dette er en rigdom. Jeg har mistanke om, at de djøfere, der er ved at tage magten overalt i verden, ikke har sans for denne rigdom. De fatter den simpelthen ikke. Fortabte som de er i detaljforhandlinger, skyskrabere, produktionstal, markeder. En folkesjæl er ukendt land for djøfene.

Danskerne er for øjeblikket i gang med at afprøve, hvor langt vi kan strække den individuelle frihed. Uden at det nationale sammenhold går tabt.

Hvis muslimerne bliver så mange, at deres levevis bliver den herskende i dele af Danmark, bliver det danske friheds- og velfærdsprojekt endnu sværere at gennemføre. For projektet er vederstyggeligt for muslimer."

Vi, der kaldes fremmedfjendske, fremstilles af problemfornægterne med et hav af nedværdigende gloser. Denne rendyrkede racistiske diskrimination, når den er mest modbydelig, fantaserer om selvtilstrækkelige provinsielt tænkende personer uden anden international erfaring end Mallorcas grisefester.

Dette udraderede Ole Hasselbalch i Jyllands-Posten 27. oktober 2000 med, at vi har erfaringer erhvervet uden for de bonede gulve. Og det trænger Islamlobbyen unægteligt til, når den begiver sig ud på sine skrå diplomatscener. Før eller senere - det kan blive for sent - går deres lys ud. Blot lyseslukkerne trykker på en knap i Teheran, Kairo, Bagdad eller lignende sted. Nutidens multietnikdyrkende topfolk fatter ikke, at vi danske føler stort behov for at kunne hævde hver enkelt personlige individualitet på den plet jord (godt 40.000 kvadratkilometer), som er vor egen. Men

det kan vi ikke med Islams kollektivdyrkende underkastelsesideologi.

Fri debats livsnødvendighed

Lederen i Børsens Nyhedsmagasin 19. juni 2000 slår fast, at "aldrig før har samfundet forandret sig så hurtigt og radikalt som nu". I samme nummer skrev trendforskeren Henrik Vejlgård om "De seneste tendenser og udviklingstræk": Vor tid er præget af hastig vækst i større og større turbulens. Fremskyndet af bl.a. den nyttige anarkisme hos de for de hastige forandringer centralt placerede nørder. "Vi skal til at forstå den nye kultur og vore medmennesker på helt nye måder". I en sådan opbrudstid er det påkrævet, at statsmagten, som altid er præget af fortidens (sæd)vaner, frisætter pluralistisk ytringsfrihed ud til største yderlighed. Altså forkaster magthavertilvænning til, hvad der har været anset som forargeligt.

"Nytænkning på grundlæggende områder er imidlertid ikke nærliggende beskæftigelse for de fleste mennesker". Så meget vigtigere, at der også gives mig al den tumleplads i den offentlige debat, som jeg har behov for. Immervæk har min hidtidige livsindsats opvist, at jeg på mangfoldige områder har forudset fremtidsudviklinger og deres krav. Længe før den store masse har opdaget dem. Statsmagten er derfor kommet for sent med de reformer, som optimalt bedømt burde være gennemført tidligere.

Ud over dybdeborende analyser opfylder jeg også - som anklagepunkterne i de to paragraf 266b-sager mod mig eksemplificerer - et andet af Vejlgårds krav:

"Verdens voksende kompleksitet gør behovet for enkelthed større. Vi vil se flere, der reducerer kompleksiteten og dermed kommer med klare budskaber, der trænger igennem. Og da medieme også er bedst til at formidle enkelthed, er efterspørgslen efter enkelthed enorm."

For at opnå optimal overlevelse bliver kravet overalt på kloden hurtigt, smidigt tilpasningsevne. Det kræver evnen til at opfatte nye tendenser og bedømme dem korrekt. Ellers opnår man aldrig at forstå, hvordan det nye kommer til at påvirke ens egne dispositionsmuligheder. Man skal så have handlekraft til at føre sine bestræbelser ud i livet. Uden vaklen, holdningstræthed eller siksakkurser. Jeg har været så heldig at være en Lykkens Pamfilius til at kunne forudse fremtidsudviklinger og formulere, hvordan de bedst imødekommes. Det burde Danmarks "elite" benytte sig konstruktivt af. I stedet for at forfølge mig.

For at opfylde vore århundreders krav er fremtidsorienteret viden vigtigste redskab. Juraens vigtigste bistand til at opnå dette

bedst og hurtigst er en stærk og ubegrænset ytringsfrihed. Domsmagten hverken kan, bør eller skal indlade sig på at begrænse ytringsfriheden for nogensomhelst, der vil deltage i samfundsdebatten.

En typisk kontroversiel ytring betragtes nemlig som væmmelig ekstrem, når den fremsættes de første gange. Men som årene går vil debatten på grund af ytringen munde ud i, at den (måske i afpudset form) bliver værdsat i bred almindelighed. Da tiden er så knap til uddybende debat i vort forandringssamfund, er det vigtigt, at domstolene ikke bremser udviklingen ved at falde for fristelsen til at borttorpedere det, der starter det hele. Så det bliver kvalt i fødslen. Tiden bruges langt bedre på saglig meningsudveksling end til at føre sådanne retssager, som Islamlobbyen med paragraf 266b i hånd fortsætter at presse frem.

I anledning af, at en EU-opinionsundersøgelse viste, at 32% af danskerne vil af med muhamedanerne, udtalte kirkeminister Johannes Lebech i TV 21/22. december 2000 ønske om at debattere med os efter hans mening vildførte elementer. Jeg tager meget gerne udfordringen op, og må så selvsagt have fuld ytringsfrihed med hensyn til, hvad der fremgår af de tusindvis af sider, jeg efterhånden har publiceret om emnet.

Kommentar til Lindboe/Hasselbalch-debatten i sidste nummer:

Fakta om Ole Lindboe

Ole Lindboe startede sin 68-generationskarriere som børnehavepædagog, blandet op med lidt psykologi- og journaliststudier, en passende mentalhygiejnisk Molo-tov-cocktail til omvæltning af det bestående samfund. Gennem det venstreeks-tremistiske blad "Unge Pædagoger" og dito bøger spredte han og hans åndsfæller Egon Clausen, Kjeld Rasmussen, Torben Weinreich m.fl. deres budskab ud over uerfarne pædagoger og sagesløse børn. Deres formål var egentlig klart nok, for i bogen "Noget om alternativ pædagogik" i 1973 skriver Ole Lindboe: "Om nødvendigheden af at praktisere alternativer, infiltrere systemet, lave 5.kolonne virksomhed eller hvad du nu vil kalde det, skal der ikke her argumenteres for. Det turde utvetydigt fremgå ved at læse videre frem. Det vil nemlig fortælle dig, at det har kunnet nytte. Og at det kan og skal nytte."

Ole Lindboe var med i organisationen

Såfremt det nogensinde skulle ske, at en person fra Islamlobbyeliten fordomsfrit sætter sig ind i de forskningsresultater, som jeg på nu henvend 6000 sider har præsteret om muhamedanismen, må han indrømme, at paragraf 266b aldrig kan have muhamedanerne som beskyttelsesobjekter. Hvis han lider af den juristsygd, at man aldrig skal sige aldrig, må han i al fald erkende, at den videnskabelige dokumentation, som jeg som tiltalt i paragraf 266b-sager har brugt som alfa og omega i mit forsvar, ikke af anklagemyndighed og domstole med føje kan afvises som noget, de ikke vil røre med en ildtang. Hverken se, læse, høre eller lugte til har holdningen hidtil været. Men det er myndighedernes embedspligt at sætte sig ind i, hvad tiltalte fremfører. Det må de ikke på forhånd afvise som noget, de overhovedet ikke gider beskæftige sig med.

Selv om det måske kunne tænkes, at paragraf 266b ved et engang fremtidigt forekommende særtilfælde måtte findes anvendeligt for at beskytte muhamedanerne, må det i hvert fald ikke ramme mig for sagligt at afsløre, hvad muhamedanismen er for noget. Specielt som dødsensfarlig for det Nordeuropa, hvoraf Danmark er en del.

Mogens Glistrup

BRIS, oprettet i tråd med socialdemokratiets og Mentalhygiejnens chefideolog psykolog Eggert Petersens samfundsprogram fra 1969. BRIS rekruterede sine medlemmer fra et politisk miljø til venstre for socialdemokratiet. BRIS fik hurtigt øgenavnet BarneRov I Samfundet, da organisationen lagde an på at drive en kile ind mellem forældregenerationen og den yngre generation og opfordrede umodne pubertetsbørn til at løbe hjemmefra. På BRIS's vegne henstillede Ole Lindboe til Folketinget i 1973, at der oprettedes en børnekommission. Det gjorde man så under mentalhygiejnikerken Eva Gredal i et vist samarbejde med Mentalhygiejnen. Statens Børnekommission var ganske godt i tråd med den tankegang, vi kendte fra Sovjet, og skarpt imod Forældrenes Børnekommission. Platformen for BRIS-folkene og Statens Børnekommission kaldtes senere "Børns Vilkår". Ole Lindboe lod sig invitere ud til middage af Jevgenij Motorov, som efter sigende prøvede at udfritte ham. Motorov blev som spion udvist fra Danmark, men Ole Lindboe havde ikke på noget tidspunkt henvendt sig til PET. Han undskyldte sig med, at han troede, at Motorov "var en lille uskyldig fisk". Hvis den politiserende 5-kolonne-mand Ole Lindboe ikke vil anses for ualmindelig ubegavet, så gælder hans undskyldning til Wandsbeck!

Ole Lindboe blev ansat ved Forskningssekretariatet og redaktør for "Forskning og Samfund" og i 1983 redaktør for et nyt statsstøttet socialblad "Social Revy" med adresse i Dr. Tværgade 28, København. Formand for bladets bestyrelse blev den tidligere direktør for Socialforskningsinstituttet Henning Friis med en pæn samling marxister under sig i redaktionspanelet.

Hans "forskning" og konklusioner minder om Holbergs halvstuderede bondeknøs Erasmus Montanus, der nedgør sin stakels gamle uvidende mor med sin pølse-snak: "En Sten kan ikke flyve" - "Ergo, er Morlille en Sten." Jeg har prøvet at leve

mig ind i Olaus Tiliahabitatio's socialpolitiske abracadabra børnesnak for viderekomne og hans ræsonnement - for at se nærmere på ham selv:

Ole Lindboe havde samkvem med Jevgenij Motorov, Jevgenij Motorov var spion for Sovjet, ergo er Ole Lindboe spion! Ole Lindboe samarbejdede med Torben Weinreich om børnebøger med hor og vold og terror, ergo er Ole Lindboe en voldsmand! Ole Lindboe var en af de ledende i organisationen BRIS, BRIS lokkede børn til at løbe hjemmefra, ergo er Ole Lindboe børnelokker!

G.Johnsen

af dronning Marie Antoinette, der ville afhjælpe brødmanglen i Paris ved at give folk kager. Set højt oppefra virker hovedstadens boligproblemer åbenbart som pjat og vedrører kun nogle vellønnede og for-kælede københavnernuder, som jo bare kan købe sig en villa i Næstved.

Intet tyder på, at Marianne Jelved og hendes partifæller erkender den boligmangel, som de selv skaber med deres hovedløse gæstfrihed over for indvandrere fra den tredje verden.

Gæstfriheden er de radikale jo ikke alene om, det var synd at sige. De udgør blot den ideologiske spydspids i de omsiggribende bestræbelser på at gøre Danmark til et multi-etnisk samfund.

Socialdemokratiet og den borgerlige opposition er for fejge og konfliktsky i deres problemanalyser til at turde inddrage indvandrems store og voksende andel i boligforbruget. Heller ikke de finansielle og andre eksperter, der har udtalt sig om årsagerne til den akutte boligmangel i København og hvordan den kan afhjælpes, har berørt den kendsgerning, at alt hvad der er blevet bygget i hovedstadsområdet af almenyttige boliger i de sidste 15-20 år, er blevet fyldt op af flygtninge- og indvandrerfamilier fra den tredje verden. De udgør flertallet af beboerne i disse moderne ejendomskomplekser, og i stigende tal rykker de fremmede også ind i de attraktive og velbeliggede almene byggerier fra trediverne og fyrrerne. Det er det samme billede, der tegner sig overalt i Storkøbenhavn og langt ud i oplandet: Fra Helsingør og Kokkedal over Nørrebro, Bispebjerg og Amager, Valby og Utterslev til Gladsaxe, Brøndbyerne og Ishøj mv. I almenbyggerierne fra firserne og halvfemserne optager de fremmede fra min. 75 pct. og i nogle komplekser helt op til 98 procent af lejlighederne.

Selv SF's Holger K. Nielsen kan se de negative aspekter af den beboersammensætning. Han besøgte for et års tid siden et typisk moderne boligkompleks og havde forståelse for, at de få danske beboere befandt sig dårligt ved at skulle leve som en lillebitte minoritet i et så fremmedartet miljø. Efter besøget understregede han over for pressen, at deres følelser af ubehag og fortabthed var legitim og ikke havde noget med racisme at gøre. Der var her, sagde han, tale om et reelt problem, "som vi må forholde os til".

Hvad mente han nu med det? At forholde sig til et problem - et af tidens yndlingsudtryk - er jo ikke det samme som at gøre noget ved det, snarere tværtimod. Reelt betyder det ikke andet end at tage passivt til efterretning og hælde vand ud af ørerne. Det viste sig også i Holger K.s kommentar til de danske beboeres påpegning af, at de mange indvandrere tog pladsen op for danske boligsøgende. Han sagde overbærende, at selv om indvandrerne ikke havde været der, ville de danske bolig-

Tag over hovedet

Af Nina Bjørneboe

Litterære afhandlinger fra halvfjerdserne er ikke noget, jeg normalt kaster mig over, men jeg skulle lige slå noget efter i Jens Kr. Andersen og Leif Emercks universitetspeciale fra 1971: "Aladdin-Noureddin-traditionen i det 19. århundrede". Afhandlingen er tidstypisk, men et solidt og metodisk stykke arbejde.

I analysen af Holger Drachmanns roman "Forskrevet" fra 1890 hedder det om Henrik Gerhard, den flittige, borgelig-liberale kunstmaler, for hvem lykken og den sociale revolution har skikkelse af varietésangerinden Edith: "Han er forskrevet til sit samfunds arbejdsdeling, hvor han i kraft af sin åndelige stilling og bundethed til bestemte normer ikke kan gennemskue de konkrete problemer".

Her sank bogen ned i skødet, for kan man ikke sige det samme om samfundets nomenklatura i almindelighed - inderkredsen i politik, meningsdannerne, kulturførerne og spinatfluglene - nu som dengang? Det er en del af civilisationens magtproblem, at der er, og må være en lodret arbejdsdeling, og at afstanden fra toppen til bunden gør det umuligt for dem deroppe at erkende de konkrete problemer hos dem dernede - problemer, som de deroppe mener sig sat i verden for at løse. Ofte skaber de tværtimod flere problemer, end de løser, og det er selvfølgelig det allerstørste problem. De kan bare ikke selv se det. Mange vil ikke se det. De omgås mest hinanden, og dér har det ingen nød, for de deler ikke kår med menige folk. Derfor kan de abstrahere fra det konkrete og skue verdensfrelse i ideologiernes kunstige hjernesvind.

Når jeg i den forbindelse kom til at tænke specielt på økonomiminister Marianne Jelved, var det såmænd blot, fordi hun

i debatten om boliganglen i København havde udtalt, at københavnere, der ikke har råd til at købe en villa i Hellerup til 3-4 mio. kr., kan flytte til Næstved, hvor villarnerne kun koster 1,2 mio.

Hendes udtalelse lå nægtelig langt fra de konkrete boligproblemer i hovedstaden. Dem er Marianne Jelved personlig hævet over. Det eneste, hun mærker til dem, er den misundelse, hun er genstand for på grund af, at hun er så svineheldig at bebo en stor herskabslejlighed i city, med butikker, restauranter, offentlige transportmidler og grønne områder lige uden for døren og i behagelig gåafstand fra arbejdspladsen på Slotsholmen - vel at mærke til en husleje på ca. halvdelen af, hvad den ville være, hvis vi havde et frit boligmarked.

Nu tror jeg nok, at de radikale i princippet går ind for at ophæve reguleringen af huslejerne, som blev indført ved lov i 1939, så den side af hovedstadens boligproblemer kan man næppe klandre Marianne Jelved og hendes parti for. Højest kan man bebrejde hende, at hun lukrerer på en boligpolitik, som hun principielt er modstander af, idet hun så burde have købt en ejerlejlighed i tilsvarende størrelse og standard. Dagspris, slag på tasken: 3,2 mio. kr. Men det ses sjældent i vore dage, at politikere efterlever deres principper i praksis, hvis det kan betale sig at lade være. Omvendt kan man ikke fortænke en privat udlejer i at håndplukke de folk, han vil have boende i sin attraktive ejendom, og at han gerne vil have en pæn og stilfærdig økonomiminister som lejer.

Fra sin privilegerede position taler Marianne Jelved som en åndelig efterkommer

søgende jo ikke få de lejligheder alligevel. Udsagnet savnede logik, og han argumenterede da heller ikke for det, og interviewerens var ikke den, der bad ham forklare sig.

Men naturligvis skaber den massive bosættelse af indvandrere i Københavnsområdet en mangelsituation for byens og landets egne borgere. Der mangler boliger for de gamle og for de unge – ikke mindst for studerende fra provinsen – og for de enlige, samt for almindelige børnefamilier, der er afhængige af storbyens almindelige arbejdspladser til en almindelig løn. De sidstnævnte taler man ikke om i boligdebatten. De har ingen organisation til at råbe op for sig sådan som de ældre og de unge, og de er derfor uden for fokus og må selv finde ud af det.

Det var særegen oplevelse for min mand og mig for et par år siden at gå rundt til de forskellige almennyttige boligselskaber, som vi i årevis havde betalt kontingent til. Mens vi ventede på at blive ekspederet ved skranken, var der anledning til at studere selskabernes righoldige brochurermateriale. Det var trykt i diverse særudgaver på hovedsprogene og på urdu og swahili og andre eksotiske sprog. Heldigvis var der også en udgave på dansk. "Velkommen til Danmark!" stod der, og der var tegninger af dannebrogssflag og smilende voksne og børn med kalotter, turbanner og sjaler, og teksten gav en grundig vejledning i at søge lån hos kommunen til indskud og oplysning om reglerne for boligsikring. I et af selskaberne var en ung dansk chauffør og hans højgravide kone ved at blive ekspederet foran os. De fortalte skrankedamen, at de havde et barn på 2-3 år, og at de med den forestående familieførelse, og efter at have været skrevet op i så og så mange år håbede at kunne få en større og bedre lejlighed end de to små kvistværelser i en gammel ejendom på Nørrebro, som de boede i. Men nej, der var ikke noget at gøre, for de var stadig nr. 1200 i boligkøen, og det var umuligt at sige noget som helst om, hvor mange år det ville tage, før de opnåede at blive nr. 1. De gik resignerede bort, og så var det vores tur, og det var endnu mere håbløst, for vi er bare et ældre ægtepar uden børn. Længere henne ad skranken var en mellemøstlig ung mand på et par og tyve år imens ved afslutte en lejekontrakt. Det var kompliceret og involverede flere af kontorets medarbejdere, for han forstod ikke ret meget dansk.

Vores generelle indtryk efter at have fået afslag på afslag rundt omkring var, at boligselskaberne specielt markedsførte deres nybyggerier over for indvandrere, og at disse gik foran danskerne ved tildeling af lejligheder. Men da min mand udtalte denne opfattelse for en skrap skrankedame i Københavns

såkaldt Almindelige Boligselskab og i tillæg spurgte, om man måske ligefrem skulle være fremmed for at få en lejlighed, blev han nærmest blæst ud ad døren.

Kort efter gennemførte daværende indenrigsminister Thorkild Simonsen, at flygtninge skulle have ret til en bolig inden for tre måneder. Hans venlige gestus kostede på stedet københavnerne to år ekstra i boligkøen. Jo længere man står i den, jo mere bliver man skubbet bagud, for der kommer jo hele tiden nye indvandrere, flygtninge og sammenførte familiemedlemmer til, som skal i første række. Den danske chaufførfamilie er velsagtes nu nået fra nr. 1200 til nr. 2500 med pil nedad. De bliver aldrig nr. 1. Enten må de blive på kvisten på Nørrebro, eller også må de købe en ejerlejlighed. Hvis de altså kan spare op til udbetalingen eller låne til den og ervedover klare afdragene og renterne. Det kan blive yderst vanskeligt for folk med en beskeden løn, for i det betrængte marked stiger priserne stadig, da ejerlejligheder reelt er den eneste mulighed for tag over hovedet for folk, der er afhængige af storbyens arbejdspladser. Endnu kan man finde gode lejligheder på 75-100 kvadratmeter til 1,2 mio. kr., for at holde os til Marianne Jelveds tal. Men hvor længe?

Boligsituationen i København vil om få år blive ligesom i Silicon Valley i Californien, hvor kun de ambitiøse topmedarbejdere i områdets videnskabelige og teknologiske virksomheder har råd til at bo, mens stabsmedarbejdere på mellempplanet, for ikke at tale om de lavestlønnede, enten må bo i flere timers kørselsafstand fra arbejdspladsen eller have suppleret lønnen med socialhjælp for at kunne betale de høje huslejer i nærområdet.

Det bliver ikke bare de relativt velbærgede københavnere, som må flytte til Næstved for at få råd til ønskeboligen. Det bliver kassedamer og postbude, arbejdsmænd og hjemmehjælpere, som bliver drevet ud over hele Sjælland og over broerne til Lolland-Falster og Fyn for at få sig en ganske almindelig lejlighed, som de kan betale af den beskeden løn, de tjener inde i hovedstadsområdet. Der bliver nerver på midt om natten, når de skal op og gøre sig klar til det lange ræs med trængsel på motorvejene, i busser og tog, og ulvetimen efter fyraften kommer til at strække sig til hen ad kl. 21, hvor de udasede forældre omsider kan samles om aftensmaden med deres børn.

Disse stressede og overbebyrdede mennesker bliver ofrene for "vor kristne kulturarv", "menneskerettighederne" og "respekten for det enkelte menneske", som politikere, teoretikere og mediefolk slår sig for brystet med i grænseløs godhed, men hvormed de udelukkende tænker på indvandrere og flygtninge fra den tredje verden, som søger hertil. Dem

skal der først og fremmest skaffes pladst til.

Alt mens menige danskerne i stedse højere grad bliver stedbørn i deres egen hovedstad og må knokle sig vinde og skæve for at få tilværelsens yderpunkter til at hænge sammen, er mange tusind lejligheder i hovedstadsregionen blevet overladt kvit og frit til et uproduktivt proletariat fra fjerne lande. Af den lidt kringledede omtale af beskæftigelsestallene i sidste nr. af "Danskeren" udleder jeg, ca. 70 pct. af indvandrerne er arbejdsløse. Med al respekt for det heroiske mindretal, som gæner samfundet og holder sig oppe ved egen kraft, er der altså tale om titusinder af lediggængere af fremmed herkomst på forsørgelse fra a til z af danske skattydere.

Det problem kan Danmark ikke bygge sig ud af, men tværtimod bygge sig ind i, for hver gang der opføres ny almennyttige boliger. Man forstår borgmestrene rundt omkring, som er yderst vrangvillige til at give byggetilladelse til sligt. De ved af erfaring, at det vil være at åbne sluserne for nye flokke af indvandrere, som lige er kommet til landet, og som er endnu mere ukvalificerede til det danske arbejdsmarked end alle dem, kommunerne hænger på i forvejen.

Udviklingsminister Anita Bay Bundegaard har jo peget på – ubelejligt for regeringen og Folketinget, men realistisk nok – at de fattige i ulandene har skuet Vestens strålende rigdom via parabolerne og kan ventes hertil i millionalt med skib, fly og om nødvendigt til fods for at få del i rigdommen. Hermed hørte ministerens realitetssans op, for i første omgang gik hun uden videre ud fra, at vi bør tage imod fattigdomsflygtningene i den rækkefølge, de kommer. Hvor skal de bo? Det havde hun overhovedet ikke tænkt over. Hun havde udtalt sig "med hjertet", forklarede hun sig senere. Men det har ikke noget med hjertet at gøre. Hun blottede tværtimod humanismens umenneskelige træk ved ikke at skænke danskernes tarv et eneste gran af omtanke. Eller skal vi være elskværdige og sige, at ånden fra Marie Antoinette har forplantet sig ved knopskydning.

Alligevel lad os dog takke Anita Bay Bundegaard hjerteligt for hendes tankeløse kanonslag, som fik resten af regeringen, hele Folketinget, ja selv hendes kammerater i den radikale elite til at hoppe i stolene. I et nu vågnede de alle sammen op fra deres sværmeriske visioner om lykkelig, multikulturel sameksistens med hele verden på Danmarks jord. I et lynglimt øjnede de nogle uhyrlige konsekvenser af at tage deres selvbehagelige slagord om "vor kristne kulturarv", "respekten for det enkelte menneske" og "menneskerettighederne" for pålydende. Vi forstod, at gæstfriheden trods alt har sine grænser. Hvor grænserne går, og hvordan man vil håndhæve dem, har vi endnu til gode at se.

Kan videreførelse af et folks arv virkelig være »racisme«???

At der måske ville være 25% af vore gener i en mindre del af landets befolkning på 30 millioner (!) om 100 år (helt akseptabelt ifølge en neomarxist i Information) ville ikke være en videreførelse af det danske folk. Og uden at kunne videreføres i dets eget fædreland ville ethvert folk i realiteten være udryddet.

En katastrofe man intet gør for at forhindre, er vistnok noget man ønsker ...

I centrum for denne »udvikling« står danskhedens dødsparti, Det Radikale Venstre, det parti der altid har været lakaj for alle tiders udenlandske ismer, der kunne fremme partiets mål, nedlæggelse af Danmark, udslettelsen af dansk kultur og udskiftningen af det danske folk med et verdensproletariat af ligegyldigt hvilken afstamning. Ufatteligt, at et sådant parti nogensinde har kunnet opnå én eneste dansk vælgers stemme ...

Vi regeres tilsyneladende af en samling ekstremister, der ikke kan få folket udryddet hurtigt nok, og som i princippet er rystende ligeglade med, om der bor én eneste dansker i landet om 100 år ...

Magthaverne betragter tilsyneladende etniske forskelle som fejl i generne. De er dermed historiens værste biologiske reduktionister og nihilister. Hvis man er psykopatisk nok, kan man vel hævde, at alle jordens folkeslags udvikling er sket ved »indavl« – og at denne er udtryk for »degeneration« – altså værdiløst genetisk affald. Men så kunne man vel også påstå det samme om samtlige andre arter og underarter af både dyr og planter ...

Det er lodret løgn og udtryk for et helt bevidst nysprog, forfalskning af al normal begrebsforestilling og tillige benægtelse af virkeligheden, når man i multi-kulturedse påstår at race og afstamning ikke kan defineres objektivt og videnskabeligt – det kan de, og det har intet med Hitlers racelære at gøre.

Et godt eksempel er at sammenligne grønlandske eskimoer med de afrikanske regnskoves pygmæer. Hvem vil gøre sig selv til idiot ved at benægte både race- og afstammingsforskelle mellem disse to folkstammer? Hvem vil hævde, at grønlandske eskimoer hører lige så meget hjemme i Afrika og er lige så egnede til at leve der som pygmæerne? Og hvem vil hævde, at regnskovenes pygmæer hører lige så meget hjemme på Grønland og er lige så velegnede til at leve der som eskimoerne? Det er derfor ideologiske folke-

udslettere og verdensherredømmegangstere der fremsætter den slags sindsforvirede løgne for at fremme deres psykopatiske utopiers gennemførelse.

Et folk kan kun bestå i et homogent fædreland. Kun i et sådant kan det bevare sit etniske særpræg, sin kulturelle egenart og sin frihed gennem suveræniteten. En gennemtvungen masseindvandring er derfor folkeudslettelse, fordi den tilsigter at nedbryde det etniske særpræg, den kulturelle egenart og at fjerne friheden og selvbestemmelsesretten i folkestyret, der er identisk med bevarelse af den fulde suveræniteten over fædrelandet.

De kunstigt oprettede og evigt voksende såkaldte minoriteter skal smadre folkeslagene og erstatte dem med en identitetsløs verdensbefolkning. Historiens ondeste og mest gemene komplot. Det er det Beate Winklers overvågningscenter skal sikre – hun er alle de europæiske folkeslags bøddel. Den neomarxistiske kræft hærger Europa, værre end nazismen. Tanken om at blande (og sammensmelte) er ikke at respektere forskellene, men at gennemføre en genetisk og kulturel ensretning af hele menneskeheden – simpelthen verdenshistoriens største forbrydelse. Det mest afstumpede menneskesyn består i at frakende folkeslagene retten til at bestå.

Stalin viste vejen

Stalin skabte med 1935-forfatningen et falskt racismebegreb ved at betegne folkeslagenes selvbestemmelsesret, fædrelandsret og videreførelse som racisme. Al nationalisme og enhver form for folkelig selvhævdelse var »racisme« ...

Metoden til at kue et frihedselskende folk var udover likvideringer at deportere det – enten til Gulag eller fjerne steder i Sovjetunionen. Hvorved folkets beståen skulle umuliggøres. (Rom brugte samme metode mod jøderne. Efter flere oprør blev de overlevende spredt over hele romerriget. Kun én ting reddede dem fra at uddø – deres etnocentriske religion.)

EU har så småt taget hul på lignende metoder. Fri bevægelighed af arbejdskraft er et snedigt middel til en påbegyndt opløsningspolitik vendt mod Europas folkeslag. Indvandrings- og asylpolitikken er andre tiltag, sammen med anti-racisme- og menneskeretsideologien, der skal smadre folkeslagene ved at øge verdens migration til det tusinddobbelte.

USA's afsporede elite ønsker det biolo-

giske kaos i dette emigrantlands befolkning trukket ned over alle klodens folkeslag som tyrannisk norm. Også derovre dyrker de nemlig som i Sovjet den marxistiske ide om sammensmeltningen, derovre kaldet »The big melting pot«. Derfor skabte de en rettigheds-atombombe, menneskeretsideologien, som de holder som et damoklessværd over os alle ...

Angående disse menneskerettigheder burde det følgende være helt indlysende for enhver: Hvis en påstået »ret« ikke er i overensstemmelse med retsopfattelsen og kulturnormerne i individets hjemland, dvs ikke ønskes hos det store flertal i det pågældende land, kan det pågældende individ slet ikke kræve denne ret, hverken i sit hjemland eller (langt mindre) i resten af verden! Fastholder man alligevel dette falske princip om globale rettigheder må det gustne motiv dertil være at øge migrationen i verden til det grænseløse som led i et verdenskomplot ...

USA's magthavere ønsker jo givetvis – lige så lidt som hedengangne Sovjets – noget folk videreført i deres union, for det ville jo i sidste ende splitte denne »mellemfolkelige« statsdannelse totalt ad i selvstændige nationer. Derfor var Roosevelt og Stalin enige om »Europas nyordning« i 1945.

Når en stats grundlag ikke er et folk med dets naturlige sammenhold, men en ideologisk hjerneskind, er den reelt af imperialistisk natur, og ville i givet fald kunne udvides til hele kloden!

Stolen for døren – eller kaos

Befolkningsekspllosionen er intet ægte naturfænomen, noget sådant forekommer ikke i naturen. Man skabte gennem den såkaldte ulandshjælp et uhyre svælg mellem fødselstakten og dødeligheden. En foreløbig firedobling af ulandenes folketal var resultatet, fattigdommen er større end nogensinde, og alle ulande står overfor truende økologiske og sociale sammenbrud. Havde man fra 1945 stillet skrappe betingelser, kunne udviklingen være sket med meget lav befolkningstilvækst. Det havde være uendeligt meget billigere og lettere, og fattigdommen havde været borte nu. De lande der havde afvist betingelserne, kunne man have boykottet og ladet sejle deres egen sø. Vidste man ikke hvad man gjorde? Jo naturligvis – for man ønskede de såkaldte »folkevandringer«. En ny verdensorden skabt gennem kaos ...

Og som de siger i Røde Kors: EU er begyndelsen til en verdensregering! Og for de besatte tilhængere af dette vanvidsprojekt er dannelsen af verdensproletariatet den vigtigste forudsætning ...

Bent Jacobsen

Gøngehøvdingen Svend Povlsen

Skåningen Svend Povlsens bedrifter under 1600-tallets dansk-svenske krige er blevet udødeliggjorte i Carit Etlars roman *Gøngehøvdingen*, som inspirerede mange frihedskæmpere under den tyske besættelse i fyrreerne. I dag er det imidlertid ikke blevet mindre aktuelt at mindes denne ægte danske helt, måske snarere tværtimod! I denne artikel gives den historiske beretning om Svend Povlsens liv og dåd.

Af Mads Kierkegaard Otto

Oplysningerne om Svend Povlsens barndom og ungdom er yderst sparsomme, men vi kan dog med nogenlunde sikkerhed slå fast, at Svend blev født i perioden 1608-10 i Verum Sogn i Vester Gønge Herred i det nordøstlige Skåne, hvor han voksede op på stedet Birkebjerg syd for Skeinge Sø. Hans far har måske været ridefogden Povel, som 1610 sættes i forbindelse med "Birkebjerg lensmandsresidens", mens andre kilder omtaler ham som "en torpersøn fra Birkebjerg".

Svend har haft meget af gøngernes nok så berømte vildskab og uro i blodet, da han allerede i en alder af femten år deltog i Trediveårskrigen, hvor han d. 7. juni 1625 fulgte Christian IV over Elben imod Weser for at bekriige katolikkernes overlegne styrker under Tilly og Wallenstein. Efter fredsslutningen blev han "med Welb. Oberste Holger Rosenkrantz for en Gefriden [fenrik] med hans Regiment ad Nederland commenderit udj Printz von Orangiens Thienne, huor jeg forbleff udj tho Aær, som mit rictige Pass vdwiiser. Der effter haffuer begiffuet mig ind igen i mit Fæderneland, hour jeg aff Hans Kongl. May. er betroed at werffue et Compagnie thil Hest imod de Suendsche Anno 1643." (Povlsens brev til krigskollegiet af 5. april 1673)

Ved hjemkomsten fra Holland gik Svend Povlsen i Christian IV's personlige tjeneste som "Drabant og kongelig tjener", hvilket var en særlig gunst for mange gønger. Fra juli 1641 til 1643 optræder han som major i kaptajn Hans Petersens kompagni i Halland, og under Horns Krig 1644-45 nævnes han først som sergent ved et kompagni i Øster Gønge Herred og siden som fenrik ved et dragonkompagni, der holdt til på Hallandsaas. I sine senere breve til Frederik III og Christian V omtaler han flere gange, hvordan han under denne krig hvervede et parti dragoner og førte imod kronens fjender. I den forbindelse fik han tilnavnet Svend *Gynge* (Gønge), som i Carit Etlars romantiske fortælling er blevet til Gøngehøvdingen.

Under første Karl Gustav-krig

I 1643 giftede Svend sig med en enke i Laholm, hvis søn Niels Lavridsen var en kæk

ung mand, der kom til at tjene ham som mønsterskriver. Efter krigen blev Svend boende i det svenskkontrollerede Halland, hvor han i 1657 nævnes som husejer og borger i byen Laholm skønt bosiddende i Knærød. Oplysningerne stammer fra et brev fra det danske

Axel Ebbes berømte friskyttestatue i Hesselholm i Skåne. En kopi findes i Præstø i Sydsjælland. Svend Povlsen kan meget vel have set sådan ud.

rigsråd til overgeneral Axel Urup i Skåne, hvor Urup anmodes om at hyre Svend Povlsen, som havde vist sig villig til at hverve et kompagni dragoner med heste og gevær. Herpå fulgte en korrespondance mellem Svend og kommandanten i Helsingborg, Holger Vind, som d. 29. april erklærede, at på "Aksell Urups Ordre haffuer ieg underschreffuen capitulerit med Suend Poffuelssen om et Compagnie paa 100 Dragoner at werffue till Hans Kongl. Maystz. Tienneste paa effterschreffuene Conditioner, at hannem schall giffues for huer Dragon udmunderet med Hest, Sadell, Bissell och Bysse 10 Rdr., men for een umuneret 1. Rdr. Att hannem schall forundes

Qvarteer till sig och sinne Dragoner effter Handen, som de werbet vorder, udj Engelholmb. Att hand schulle bliffue munstert och giffuet Fahne, saa snart hand kunde bringe de 50 Dragoner op; att hannem Werbepenge schulle giffuuss effter Haanden, som hans Werbing gaar for sig."

En ny dansk-svensk krig var under opsejling, da Danmark ønskede revanche for den forsmædelige Brømsebrofred i 1645, hvor vi havde måttet afstå Halland for tredive år samt Jemteland, Herjedalen, Gotland og Øsel. Allerede ni dage efter at vi havde erklæret Sverige krig, kunne Svend d. 10. juni 1657 mønstre de første dele af sit kompagni i Helsingborg, hvor han fik overleveret en fane, som mandskabet sværgede til. Hans styrke talte da tres mand, hvoraf halvtreds beredne dragoner, ni befalingsmænd og en mønsterskriver (stedsønnen). Næsten alt folket var hvervet i Svends hjemstavn i det sydlige Halland, hvor indbyggerne var så dansksindede, at det svenske militær fandt det nødvendigt at lade dem afvæbne, hvad der dog blot øgede spændingen. En lignende stemning gjorde sig gældende i Skåne, hvor skåningerne truede deres smålandske naboer med Holger Danske, som ville komme og hjælpe sine landsmænd, mens disse svarede, at de inden da ville have jaget alle danskere ud i Øresund! Selv om det gamle nationalhad levede i bedste velgående, var der dog også steder, hvor der blev sluttet bondefred mellem de danske og svenske grænsesogne.

I krigens begyndelse opererede Svend Povlsens fra området ved Engelholm og Hallandsaas, der var særdeles velegnet til partisankrig. Den 18. juli blev han i passet ved Himmelslev (Hemsle) overrasket af den svenske rigsdrot Per Brahe, der havde sneget sig ind på ham med en større fortrop af den svenske armé, som de danske friskytter umuligt kunne holde stand imod. Efter at have kæmpet tappert spredtes Povlsens mænd til alle sider, mens fjorten dræbte blev liggende tilbage på slagmarken. Kort tid efter havde Svend imidlertid fået samlet de fleste af sine mænd i Engelholm, hvor den danske hær stod opmarcheret under Axel Urup og Ulrik Chr. Gyldenløve.

Svend Povlsen deltog også i kampene ved Genevadsbro d. 31. august og Kattarp d. 3 oktober. Alligevel måtte den danske hær trække sig ud af Halland, da det ulykkelige land var blevet fuldstændig udplyndret af de svenske soldater, så indbyggerne overalt havde søgt tilflugt i skovene, hvor de ernærede sig ved snap-haneri. Tilbage i Skåne blev Svend Povlsens dragonkompagni forlagt til Engelholm, hvor Bjerge Herreds bønder fik i opdrag at sørge for dets underhold, og ved nytårstid blev Svend af Frederik III udnævnt til dragonkaptajn.

Skånelandenes tapre selvforsvar formåede ikke at bremse svenskernes sejrsgang i det øvrige land. Den 26. februar 1658 måtte vores forhandlere undertegne den skæbnsvangre Roskildefred, hvor hele det ældgamle Østdanmark tillige med Bohus og Trondhjems Len blev afstået. Derefter havde Svend Povlsen og hans friskytter intet andet valg end at forlade deres hjemstavn og søge tilflugt i det hærgede og ludfattige Sjælland.

Svend Povlsen på Sjælland

Karl X Gustav fortrød snart, at han ikke havde taget hele Danmark, og den 7. august 1658 brød han freden og gik i land ved Korsør for at erobre Sjælland, der næsten var den eneste ubesatte del af riget. Han blev imidlertid overrasket af københavnernes seje modstandsvilje, og svenskerne påbegyndte deres langvarige belejring af København. Svend Povlsen, der havde haft planer om med sin familie at slå sig ned på Esrum Mølle i Nordsjælland og drive fiskeri i den smukke Esrum Sø, meldte sig straks under fanerne i hovedstaden, hvor flere af hans gamle soldater indgik i byens forsvar.

Fra sin udsatte og forholdsvist svage stilling i det belejrede København forstod Frederik III, hvor værdifuldt det ville være, hvis han kunne mobilisere den sjællandske befolkning ude i købstæderne og landsbyerne til at rejse sig imod besættelsesmagten. Han begyndte derfor at kigge sig om efter en førerskikkelse, som med historikeren Severin Kjærs udtryk "ikke alene besad Evne og Snildhed, men, som tillige havde Mod og Vilje til at paatage sig det vovelige og halsbrækkende Hverv, at snige sig gennem den fjendtlige Belejringshær, der omsluttede Hovedstaden, eller ogsaa at gaa en anden ligeledes farefuld Vej, nemlig Søvejen, saa han med en Baad sneget sig ud fra den belejrede By og gjorde Landgang et eller andet Sted paa Kysten. Og dog var Hvervet ikke engang endt hermed, det tog snarere sin Begyndelse nu; thi naar den paagældende kongelige Udsending endelig var naaet ud paa Landet, da gjaldt det om, hvorvidt han havde Evnen til der at virke ind paa Landbefolkningen og opflamme denne til virksom Modstand mod Fjenden".

Den rette mand var snart fundet! Den 22. august 1658 erklærer Frederik III i et opråb til den sjællandske almue, at bønderne er pligtige

til at "gøre Fienden ald muelig Afbrech oc Schade; til hvilken Ende vi oc naadigst hafver anbefalet Svend Povlsen sig ud paa Landet at begifve oc Almuen at samle. Thi bede vi eder alle oc enhver, som Fienden Afbreck gjøre vil, af ald Magt hannem behielpelig vere udj ald, hvis hand eders Tieneste kand behøfve, oc hvorved Fienden ald Schade og Nachdeel kand tilføyes."

Svend Povlsens udbad sig derefter et beskærmelsesbrev, hvor majestæten garanterede hans kone og børn livsvarig forsørgelse "der-som hand udj voris och Fædermelandets Thieniste schulle bliffue schut och omkommet". Efter på den måde at have sikret sig sin families fremtid forlod han København ombord på den norske skipper Niels Bergs skude.

I den kommende tid opererede han i egnen omkring Præstø og Præstø Fjord, hvor hans friskytter fra deres skjulesteder i krat og kløfter i de store, tætte skove gjorde livet surt for den svenske okkupationsmagt. På knap to måneder likviderede Svend Povlsens mænd således tre officerer, 26 underofficerer og 184 menige soldater, hvilket fremgår af hans indberetninger til den danske konge! Mange af friskytterne havde hjemme i nærområdet, da svenskerne ved deres grusomme fremfærd havde skabt den perfekte grobund for en mindre folkerejsning; eksempelvis kan nævnes Peder Kristoffersen fra Smidstrup, Anders Bødker fra Gunderslevholm, Lauritz Hemmingsen fra Sjolte og Rasmus Hugger, der havde tjent hos Anna Lindenov på Bækkeskov.

Sydsjælland er rigt på folkesagn om Svend Povlsens bedrifter, som ved siden af deres ofte historiske kerne vidner om befolkningens udelte sympati. Et gennemgående realistisk træk er Svends store talent som spion. Præsten Peter Ditlev Faber fra Jungshoved beretter, at "Svend Povlsen solgte fødevarer til de svenske tropper, og derfor var han tit sammen med dem. Ofte drak svenskerne øl hos Svend Povlsen, mens han selv sørgede for at holde sig ædru. Derved fik han en del oplysninger om de svenske troppers anlæg, og hvor mange mænd de var. Disse oplysninger gav han videre til den danske hær. [...] Svend forklædte sig f.eks. som en smed, bissejøde, tigger og også som en gammel kælling, der haltede. I disse forklædninger kunne han opholde sig sammen med svenskerne. På den måde kunne han stadig få oplysninger, som han gav videre til sine mænd, således at de kunne angribe de svenskere og dræbe dem, som tog ud på plyndring."

De historiske kilder lader os heldigvis heller ikke i stikken, og f.eks. ved vi med sikkerhed, at Svend engang havde fået nys om, at der på fastsatte tidspunkter i Snesere Præstegård blev leveret en større mængde slagtekvæg og andre fødevarer til svenskerne, hvorfor han under en sådan levering

kom over fjenden, som mistede tre kvartermestre og seks ryttere under de hårde kampe, der strakte sig udover hele landsbyen. Svends mænd deltog også i overfaldet på Vordingborg den 22. september, hvor de forstærket med mandskab fra Christoffer Lindenow på Nykøbing indtog slottet og skød 27 ryttere. Opholdet i Sydsjælland blev dog med tiden for hedt for den lille friskytteskare, og Svend beretter i sin rapport om, hvordan fjenden udkommanderede 2000 ryttere og dragoner for at jage ham: "Der var Grev Ludvig (Weirich) udkommanderet med sit regiment og 4 feltstyrker til at ligge i Fakse i 6 uger. Heraf kunne folket se, at der ikke var nåde til dem, og de var i fjendens hænder. Derfor drog de bort fra mig. Kun nogle få blev hos mig, og med stor nød kom vi over til Nyord, en lille ø i Jungshoved Len (mellem Sjælland og Møn). Og mens vandet var åbent, var jeg tit ovre på Sjælland, hvor vi dræbte mange så mange, vi kunne overkomme."

Svend mistede bl.a. omtalte Lavrids Hemmingsen, som han i et brev til Frederik III beskriver som en "goed erlig, throe dansk Karl". Hemmingsen blev af svenskerne taget ynkeligt af dage og lagt på stejler, og en lignende skæbne er sikkert blevet mange andre af Svends friskytter til dels, for efter krigen skriver rigsmarskal Johan Kristoffer Kørbitz, at "En Del Menneskers døde Kroppe ere beliggende paa vildene Mark her og der i Lenet, af Fugle og andet ere det Moksen fortærede; nogle ere her rettede, lagt paa Stejler af de Svenske for en ringe Aarsag, fornemmelig, at de deres Herre og Konning og deres Fædermeland Troskab vilde bevise, og fornemme Godtfolk kan være paarørende."

Efterfølgende vendte Svend Povlsen tilbage til København, som han var med til at forsvare under svenskernes afviste stormnatten mellem d. 10. og 11. februar 1659. Derefter deltog han i feltmarskal Hans Schacks togt til Holsten og Fyn, hvor han var med til at svømme i land ved Kerteminde og kæmpe mod de på bredden stående svenske soldater, ligesom han kæmpede i det sejrige slag ved Nyborg d. 14. november 1659.

Danmark tro til døden

Efter freden fik Svend af kongen overdraget godset Lundbygård vest for Bårse, men den gamle kriger var ingen landmand og kom hurtigt i økonomiske vanskeligheder, da der tilmed dukkede gammel gæld op fra krigens tid. Det hele gik tilbage for ham, og han endte med at passe gæs for sin datter! Han tog dog livligt del i egnens drikkegilder og førte en række retssager for sig selv og sin svigersøn. I 1673 fik han bevilliget en årlig pension på 30 rigsdaler.

Ved siden af dette ernærede han sig ved

flere overfarter til Skåne, hvor han i største hemmelighed rejste rundt i landet og holdt mismodet mod Sverige ved lige. Da Skaanske Krig nærmede sig, og hans fødestavn i det besatte Østdanmark stod overfor sin endelige befrielse, sendte han flere breve til Christian V, hvor han gjorde opmærksom på, at han tidligere havde tjent dennes far og farfader og nu bad om lov til på ny at træde i kongens tjeneste. I et af brevene hedder det, at han "thil Hans Kongl. May., min allernaadigste Arfueheris Thienniste och Kongens och Landetz Defention, saalenge mit Bloed udi mig er warmt, schal flitig lade bruge. Oc effterdi jeg er een vdaff Rigetz indføde, da haffuer jeg udj Krigs-Occasioner weret øffuet, siden sl. høyloufflig Kong Christian den 4. vdfoer her aff Riget imod Keyseren [...]".

1675 blev han vagtmand på Stevns, hvor han afpatruljerede kysten med sine ryttere, og året efter var han tilbage i Skåne med titel af major. Dette ses af, at kommissarius Jæger i den danske lejr ved Landskrone den 16. juli 1676 fik befaling til at udbetale 200 rdl. til "major Svend Povlsen for hvervningen af noget mandskab samt 10 rdl. for en måneds traktement", som majoren så kvitterer for. Det vides dog ikke, hvor meget Svend Povlsen nåede at deltage i krigshandlingerne, da han d. 29. nov. lå syg i København, hvorfra han muligvis er vendt tilbage til vagtmandskabet på Stevns.

Den sidste oplysning, vi har om ham, stammer fra d. 2. februar 1679, hvor han i en alder af halvfjerds år deltog i et sydsjællandsk drikkegilde, som endte med en retssag. Svend Povlsens bedrifter levede længe videre i sjællandske og skånelandske stedsagn og blev siden hen udødeliggjort af forfatteren Carit Etlar i hans berømte værk *Gjøngehøvdingen*, som inspirerede mange frihedskæmpere under den tyske besættelse og i litteraturhistorien er blevet behæftet med så flatterende prædikater som "overspændt nationalfølelse" og "svulmende nationalisme". I dag er der på initiativ af Dansk-Skaansk Forening blevet rejst en mindesten for Svend Povlsen i Gammel Lundby, der bærer følgende inskription:

"Ved denne Sten skal mindes Gjøngehøvdingen Svend Povlsen for Troskab, Mod og Daad for Fædrelandet i Svenskekrigens onde Dage. Lundby blev hans Hjemsted efter 1660."

I disse tider hvor selve forsvaret for grænserne og den nationale bundethed er under angreb, fortjener denne kække og trofaste frihedskæmper mere end nogen-sinde før at blive mindet og holdt i ære.

Mads Kierkegaard Otto

Litteratur:

Kjær, Gitte: *Svend Poulsen Gønge - i virkeligheden*. Herning 1992.

Kjær, Severin: *Gjøngehøvdingen Svend Povlsen og Snaphanerne. Et Bidrag til Snaphanetidens Historie*. København 1974 (genoptryk).

Olsen, Torsten (m.fl.): *Gjøngehøvdingen. En Kildesamling*. Dansk Historielærereforening 1976.

Poulsen, Bjørn: *Gjøngehøvdingen. Virkelighed og litteratur*. Stevns Museum 1975.

Röndahl, Uno: *Skåneland ur det fördolda. En upprättelse av de skåneländska frihetskämparnas minnen och historia*. Karlshamn 1996.

Wagner, Adam: *Det kedelige 340-års jubilæum*. DSF's rundskrivelse. December 1998.

Antiracistisk advokat får en "næse" af Advokatrådet

Advokaten for den ihærdige "antiracist" Maj Britt Bidstrup har nu fået en næse af Advokatrådet i anledning af den måde, han førte hendes sag på.

Mere konkret skyldes irettesættelsen, at advokaten op til domsforhandlingen kommunikerede med retten uden om sin modpart, nemlig Den Danske Forening. Han sendte således først papirerne vedrørende domsforhandlingen til modparten flere dage efter, at han havde sendt dem til landsretten, og spændte derved ben for, at Den Danske Forening kunne varetage sine interesser.

(Kilde: Advokatrådets kendelse af 12/2 2001)

OH

Politikapitulation

En opsigtsvækkende, men forhåbentlig ikke præcedensskabende optræden af det københavnske politi omtaltes i dele af pressen i midten af februar.

Som så ofte før var stedet Nørrebro. Midt om natten angreb 5-6 hætteklædte "autonome" - om danske eller fremmede oplyses ikke og kunne vel ikke ses gennem de ulovlige hætter - et socialcenter med de obligate rudeknusninger. De to i første omgang tilkaldte betjente blev bombarderet med sten og stålkugler og måtte vige for overmagten for at afvente forstærkning. Da den større politistyrke ankom, stak volds- og hærværksmændene naturligvis af, til et tilholdssted på Nørrebrogade. Det interessante er, at politiet herefter valgte at trække sig tilbage og køre fra stedet, så ingen af banditterne blev anholdt.

Det synes altså, som om volden ikke kan forfølges og straffes, når voldsmandene blot optræder i fornødent antal og truer med de særdeles farlige stålkugler. I praksis ser det ud til, at politiet i den situation står ret magtesløst over for lynangreb fra mindre grupper af overfaldsmænd, som hurtigt kan trække sig tilbage til deres "fæstninger". Dette kan ikke virke ligefrem tillidvækkende på bydelens tilbageværende lovlige danske beboere og forretningsdrivende.

(Kilde: JP Kbh. 16/2 01).

S.D.

Danmark Rundt

Hovedstandsområdet

Kritiske "nydanskere"

Berlingske Tidende havde 23/10 2000 et stort referat af et møde, som Islampartiet Hizb-ut-Tahrir netop havde afholdt i Nørrebrohallen.

Der var proppende fyldt af begejstrede tilhængere. Ifølge koranens bud skal mænd og kvinder være adskilte. Derfor sad de sidste i et særligt rum.

Kun én måtte udtale sig: Libaneseren Fadi Abdullatif. Kun afbrudt hvert kvarter, hvor forsamlingen med rungende talekor råbte: "Allah er mægtig".

Abdullatifs hovedbudskaber var, at islam er ufejlbarlig, at demokratiet er en politisk vanskabning og at USA/England er hovedfjenden. Sammen med Frankrig

delte de efter Første Verdenskrig Muhamedanien op i mange stater. Men nu skal disse sammensmeltes igen til én stat, som fuldt og helt er opbygget efter koranens forskrifter. Man må ikke acceptere nogen-somhelst løsning, som ikke er udsprunget af koranen. Udenrigspolitisk betyder det bl.a., at alt, hvad der engang har været muslimsk jord, skal blive det igen. Målet med den enkelte muhamedaners tilværelse er at deltage effektivt i Jihad.

Berlingskes journalist fik fat i noget af det skriftlige materiale, som uddeltes på mødet.

Herom beretter han:

"Retorikken er voldsom og aggressiv. Den er vendt mod Vesten, demokratiet, yt-ringsfriheden, USA, Israel, England, Frankrig, Rusland, imperialismen, religionsfriheden, den personlige frihed og alt det, som vi

i Vesten betragter som vort livsgrundlag.”

Om personlig frihed i vestlig forstand står i materialet:

“Denne frihed i demokratiet betyder, at man løsriver sig fra enhver grænse, og optræder som savlende hunde. Ved at tilbede sine egne lyster og begær og blive slave for disse. Med andre ord: Løsrivelse fra enhver menneskelig, åndelig og moralsk værdi.

Denne frihed resulterer blandt andet i børnesex, dyresex, sexchikane, incest, homoseksualitet, AIDS, syfilis, alkohol, horehuse, gambling, renter, handel med alkohol og narkotika, voldtægt, vold, kriminalitet, forældreløse og hjemløse børn, ludere, fattigdom, nøgenhed og dyriske handlinger på offentlige steder og overalt. Denne frihed fører altså til et forvirret, kaotisk junglesamfund. Dette er et sanseligt faktum i alle demokratiske lande.”

Hvor må disse muhamedanere dog ønske, at vi snarest hjælper vore fremmede hjem i deres egen langt højere kultur. Man skulle tro de ville rejse ganske frivilligt!?

Nordsjælland

Modstand mod humor

Efter 19 års ansættelse er en 45-årig netværksadministrator blevet afskediget fra Haldor Topsøe A/S. Årsagen er, at han fra firmaet har videresendt en opdigtet ansøgning om opholdstilladelse, som skal forestille at være morsom, og som Haldor Topsøe anser for at være racistisk. Fyringen hilses med tilfredshed af SF-folketingskandidaten Kamel Qureshi og af CD'eren Lone Yalcinkaya. Andre (også indvandrere) mener derimod at det er 'for meget', hvis humor skal have så vidtrækkende konsekvenser. Det giver således indvandrerpigebarn Heba El-Maghrabi udtryk for og fyrer en blondine-vittighed af, mens hun ekspederer i Seven-eleven.

(Kilde: Berlingske Tidende 5/2 2001).

Kommentar: Skønt blondiner altid er af europæisk race og blondine-vittigheder derfor er en forhånelse af europæere, skal man ikke forvente, at Seven-eleven fyrer Heba El-Maghrabi. Det manglede også bare!

Tilsvarende er fyringen af netværksadministratoren en stupid overreaktion. Man må håbe, at en eller anden ved Haldør Topsøe vil støtte sin fyrede kollega ved at udsende blondine-vittigheder fra virksomheden. Hvis vedkommende derefter ikke fyres, kan Haldør Topsøe anklages for racediskrimination.

Når det er sagt, må det også siges, at der ikke er megen grund til at tage hatten af for den opreklamerede danske humor. Nogen bilder sig ind, at det var udtryk for ægte modstandskamp at gå og fortælle Hitler-vittigheder i krogene under 2. Verdenskrig.

Det var det ikke!

Tilsvarende kan lumre indvandervittigheder aldrig erstatte medlemskab af Den Danske Forening og deltagelse i seriøs modstand mod den førte politik.

HV

Østjylland

Journalister tør ikke opgive navn

Århus Stiftstidende har omtalt en libanesisk familie, som de sociale myndigheder for 1½ år siden installerede i en boligblok i Brabrand, hvor familien siden har terroriseret sine omgivelser. Beboerne og Arbejdernes Andels Boligforening står magtesløse. Flere familier er flyttet fra ejendommen på grund af frygt og chikane. (Situationen minder om de kristnes situation i Kosovo igennem den seneste snes år. *Red.*) To medlemmer af boligforeningens afdelingsbestyrelse har trukket sig fra deres poster på grund af frygt for repressalier. Ingen tør at lægge navn til klager, og derfor kan familieklanen ikke sættes ud.

At danskere udsættes for chikane og lever i frygt er ikke usædvanligt. Det bliver dagligdag for flere og flere efterhånden som 'kulturberigelsen' breder sig.

Det nye og mest bemærkelsesværdige er, at journalisterne ved Århus Stiftstidende ikke tør lægge navn til artikler om sagen. Normalt angives der forfatternavn ved artikler i Århus Stiftstidende. Men forfatteren til omtalen af den nydanske familieklans terrorregimente hedder 'Team aarhusstiften'. Vi må nøjes med at glæde os over, at Århus Stiftstidende overhovedet har turdet omtale sagen. EUs Overvågningscenter i Wien arbejder med planer om forbud mod negativ omtale af udlændinge. Snart må vi slet ikke vide.

(Kilde: Århus Stiftstidendes Netavis. F. eks. 4/2 2001).

Skudsikre veste nødvendige

I Århus har kulturberigelsen nu har nået sådanne højder, at sikkerhedsvagterne i butikscenteret City Vest nu skal gå med skudsikre veste. (Før et folketingsflertal besluttede at udskifte den danske befolkning, var sikkerhedsvagter aldeles overflødige).

I januar blev en vagt gennembanket af ca. 20 nydanskere, hvorunder han blev sparket flere gange i skridtet. Århus Kommune indkalder til stormøde, hvortil man vil invitere de unge ballademagere og deres forældre. Lederen af Århus Kommunes Socialcenter Vest, Gitte Krog, siger, at man vil tale til deres bedre 'jeg'.

(Kilde: JP 16/1 2001).

Kommentar: Det er tvivlsomt, om de pågældende har et bedre 'jeg'. Den eneste

måde, man kan komme problemet til livs, er ved at iværksætte massive hjemsendelser af folk, som ikke har noget fornuftigt formål med at opholde sig i Danmark.

Det bør vælgerne klart gøre opmærksom på ved det først kommende valg.

HV

Over det hele

Flere boliger til fremmede

Et kraftigt voksende antal såkaldte flygtninge betyder, at kommunerne skal skaffe 1.200 flere boliger end planlagt. Dermed skal kommunerne begynde forfra med "frivillig" fordeling af de fremmede, men det er ifølge mange borgmestre umuligt. Derfor kan staten blive nødt til at tvinge kommunerne til at tage imod et bestemt antal fremmede. Udlændingestyrelsens oprindelige beregning lød på 3.800 boliger – nu er behovet gjort op til 5.000 boliger.

(Kilde: TV2 tekst-tv 22/1 01).

De vælter ind

På trods af al snak om 'stramninger' fortsætter udskiftningen af den danske befolkning med uformindsket styrke. Fra 1999 til 2000 steg antallet af asylansøgninger fra 6530 til 10077; og al erfaring viser, at er en asylansøger først kommet ind i landet, rejser han aldrig ud igen, - ihvertfald ikke før han har opnået asyl og kan tage på ferietur til hjemlandet.

Antallet af officielle opholdstilladelser steg beskedent fra 4223 i 1999 til 4382 i 2000. Men en opholdstilladelse er ingen forudsætning for at opholde sig i landet.

Antallet af familiesammenføringer, - den moderne perpetuum mobile – steg fra 24802 i 1999 til 29679 i 2000. En del af stigningen tillægges en omlægning af opgørelsesmetoden. Det sammenlignelige tal for 2000 er derfor iflg. Danmarks Statistik ca. 27150.

(Kilde: Nyt fra Danmarks Statistik nr.47, 2/2001).

“Færre” udlændinge, flere “propagandadanskere”

I år 2000 indvandrede 30.810 udenlandske statsborgere til Danmark imod 27.883 i 1999. Mange udlændinge udvander igen. Det drejer sig især om veluddannede mennesker: forretningsfolk, forskere, diplomater osv. Når de udvandrede fratrækkes voksede nettoindvandringen fra 11.641 i 1999 til 14.280 i 2000.

Der bliver således flere og flere fremmede i Danmark. Det kan derfor synes paradoksalt, at antallet af fremmede statsborgere i Danmark faldt i år 2000 for første gang i mange, mange år, nemlig fra 259.361 pr. 1. januar 2000 til 258.630 pr. 1. januar 2001.

Årsagen er, at folketinget i år 2000 satte

turbo på produktionen af papirdanskere (som måske snarere burde kaldes "propagandadanskere"?). I år 2000 fik ikke færre end 18.811 udlændinge dansk statsborgerskab imod 12.416 i 1999. For bare en halv snes år siden lå tallet på 2000-3000 om året.

Antallet af 'indvandrere og efterkommere' voksede fra 378.165 pr. 1. januar 2000 til 395.947 pr. 1. januar 2001. Efterkommere defineres som personer, hvis forældre begge er indvandrere eller efterkommere. Fremmede vil derfor også løbende forlade denne kategori og blive 'danskere'.

(Kilder: Nyt fra Danmarks Statistik nr.73, 12/2 2001 og nr. 75, 13/2 2001).

Dagligdag under Besættelsen

Truet med at blive skåret i stykker

Assens: 60 dages fængsel og tre måneders fængsel blev i retten i Assens straffen over to tyrkiske mænd for dødstrusler mod en 16 årig niece. Pigen kom sammen med en ung mand, der ikke er muslim. Derfor lagde hele hendes familie pres på hende og truede med at slå hende ihjel og skære hende i småstykker, hvis hun ikke brød med kæresten. Den truede pige havde held til at gå under jorden, men først efter et drama på Storebæltsbroen, hvor onklerne standsede bilen, så hun frygtede at blive kastet i vandet. (TV2Tekst TV 14.12.00).

- Onklerne standsede hendes bil..... med til indvandringens velsignelser hører nu også en omdefinering af begrebet »den rare onkel«!

Fik hus til 1 million!

Jyderup: Tornved Kommune kunne ikke finde en egnet lejebolig til en flygtningefamilie på far, mor og syv børn, så nu har kommunen for 1 million købt en villa til familien. (Holbæk Amts Venstreblad 14.12.00).

Kommunens skatteydere lægger aftenturen forbi Elmegården 156 for at se, hvad de selv en gang drømte om.

60 hashklubber

København: Politiet kæmper en ulige kamp mod 60 hashklubber primært på Amager, Nørrebro og Brønshøj, hvoraf en del er ejet af indvandrere. Mange unge lærer her at ryge hash og andet. Disse bagmænd sætter en eller to personer til at styre klubberne, og politiet siger, at der ikke er tvivl om, at klubberne er base for anden kriminalitet. (JP København 15.12.00).

Indvandrerne siges at være større iværksæt-

tere end danskerne, og her iværksættes nedbyrdsen af den danske ungdom.

16-årig livstruet og idømt »bøde«

Holbæk: 16-årige Thomas Hagner, Holbæk, så op, da en bil stoppede ved ham i et vejkryds. En nydansker sprang ud og påstod på en truende måde, at Thomas Hagners knallert var hans, og han havde givet 4000 kr for den. Thomas kunne fremvise papirer på knallerten. Da Thomas ville notere bilens nummer, kom flere nydanskere til. Thomas blev slået i maven, idømt en bøde og truet med at blive slået ihjel, hvis han ikke betalte. (Holbæk Amts Venstreblad 18.12.00).

Endnu en ung mand har fået anskuelses-undervisning i nydansk mentalitet, han fortæller det til sin familie og venner og sådan skaber nydanskerne stedse deres omdømme...

Kom nu, Ahmed!

København N: Da to unge mænds forsøg på at begå røveri mod Irma på Tagensvej 70 i København fredag aften gik galt, trykkede den ene to-tre gange på aftrækkeren på sin pistol, mens den anden med en kniv truede en ung mor og datter, der var i forretningen, oplyser politiet. Da det gik op for bestyreren, hvad der skete, kom han løbende gennem forretningen og råbte: »Åbn kassen!«. Det gjorde imidlertid røverne nervøse, og manden med kniven råbte til den anden: »Kom nu, Ahmed«, hvorefter de flygtede ud af forretningen. (Ritzau 16.12.200).

Det var dog uheldigt, at Ahmeds ven havde fået så meget modersmålsundervisning, at han ikke lige forstod, hvad bestyreren mente!

Røde Kors må lukke tyvecenter

Hammel: Dansk Røde Kors har besluttet at lukke et nyåbnet asylcenter ved Hammel i Midtjylland, fordi asylansøgerne terroriserede byen med tyveri, butikstyveri og indbrud og dårlig opførsel. (Berl. Tid 23.1.20). *Politisk forfulgt redder de sig i sidste øjeblik forkomne over den danske grænse og prøver nu at komme sig. Eller var det politifulgte, de også var i deres hjemland?*

Gadebander: Andet må neddroles

København: Københavns Politi vil indlede en stor offensiv mod de 14 gadebander med ca. 250 medlemmer i 2001. I alt skal der bruges ca. 50 politifolk til opgaven. De unge begår typisk gaderøverier, røverier mod pengetransporter, narkokriminalitet, vold, trusler og drabsforsøg. Lederen af fædregruppen på Nørrebro, Khalid Alsubeihi, mener at en politiindsats ikke må provokere de unge. Formanden for Københavns Politiforening, Henrik Blandbjerg, understreger, at den massive indsats vil betyde neddrosling af andre områder - der mangler politifolk alle steder. I aldersgruppen 16-29 år er kriminali-

tetshyppigheden dobbelt så høj blandt ikke-vestlige drenge og mænd som blandt danske, så hver sjette nydansk barn på et eller andet tidspunkt er indblandet i kriminalitet. (JP-Kbh. 27+28. 12.00)

Gadebander er et helt nyt fænomen opstået under Nyrup-regeringen, og det vil brede sig mod amerikanske tilstande, hvor ingen tør færdes ude efter mørkets frembrud. Hidtil er Danskerens forudsigelser desværre gået i opfyldelse. - Nu må bl.a. indbrudsefterforskningen neddroles, så man heller ikke mere kan sidde trygt i sit hjem. Her er "vore kære gæsters sidste påfund" at bryde ind og tvinge værdier frem ved slag og spark.

Seks-årig begik gaderøveri

København: På et halvt år har 38 københavnske børn under ti år været i kontakt med politiet. Pokémon-kort, slik og løbehjul får børnene til at begå butikstyverier. Alene i forfjer blev 590 børn under femten år taget for ulovligheder - af dem var 56 under 10 år. Tallet ser ud til at stige voldsomt, når 2000 gøres op. Der er nogle gange tale om, at helt små børn er med til mere alvorlig kriminalitet. Således oplevede politiet en seksårig dreng, der havde været med til at begå et gaderøveri. Børnene går sammen med grupperne, fordi de ser op til bandelederne. Politiasistent Rheni Andersen har været ude for, at forældrene har sagt: "Tror du, at jeg har tid til at overvåge min unge hele døgnet!" Lederen af fædregruppen, Khalid Alsubeihi, mener, at det gælder om at skabe tilbud som sport og andre fritidsaktiviteter til børnene, hvis de skal holdes væk fra gaden. (JP Kbhvn. 30.12.00).

Ja, så skal danskerne punge ud igen til at betjene nybørnene med et hav af psykologer, psykiatere og pædagoger bl.a ved at lære børnene karate, kick-boxing og andre såkaldte former for selvforsvar, så de kan fortsætte angrebene på det danske folk. Hvornår vil du for alvor ikke finde dig i det mere, Nyrup!

Nu skal de lære at cykle!

København: Indvandrere og flygtninge har aldrig lært at cykle, fordi de kommer fra lande uden cykelkultur. Københavns Kommune vil nu lære dem at cykle. Den vil bruge penge på at analysere nydanskernes cykelkultur og derefter reklamere for nytten af cyklen. Tidligere erfaringer fra et cyklekursus for indvandrerkvinder har inspireret til ideen. (Berl.Tid. 12.02.01).

Det er der ingen grund til. Man har set masser af nydanske mænd cykle rundt på de dyreste damecykler. Dem har de formentlig købt til deres koner og døtre og under ikke sig selv en cykel. - Iøvrigt er antallet af cykeltysterier det laveste i mange år, så lad endelig nydanskerne blive i deres BMW'er og Mercedes!

Låsesmed frarøvet værktøj

København: En låsesmed blev overfaldet og bagbundet, da han blev lokket i et baghold på en parkeringsplads i Taastrup. Tre nydansk udseende mænd stak en pistol i maven på ham. Efter at have tapet låsesmedens hænder, fødder og hoved til med bred pakketape fjernede røverne låseværktøjet fra hans bil. De talte med tydelig nydansk accent. (JP Kbhvn. 28.12.00). *Og hvad så, siger Halal-hippierne: Der er så mange danskere, der også begår indbrud. Ja, men behøver vi ligefrem at importere forbrydere? Har vi ikke hænderne fulde med "vore egne forbrydere"!*

To ældre damer groft overfaldet

København: Røveriet skete i en lejlighed i V. Søgade. Søstrene overraskede dem i lejligheden. Røverne gik straks til angreb, søstre blev bundet med bred pakketape og overdænget med spark og slag bl.a. fra en revolver. Mændene talte et udenlandsk sprog, søstre ikke forstod. (JP Kbhvn. 22.12.00).

Søstre fik en kulturberiget jul. Og DDF måske to nye medlemmer!

Satte pistol mod øjet

København: To maskerede røvere truede sig i aftes til omkring 150.000 kr. fra SuperBrugsen på Nørrebrogade. Den ene røver pressede brutalt sin pistol mod øjet på forretningens vagtmand, der ikke var i stand til at forhindre røveriet. Røverne var nydanske og 17-18 år gamle. (TV2TekstTV 23.12.00).

Nu må selv Superbrugsen have vagtmænd! Hvorfor overlader danske erhvervsdrivende dog ikke Nørrebro til pizzeriaerne og grønthandlerne og lader dem overfalde hinanden?

40 tyrkere smidt ud af fodboldklub

Albertslund: Idrætsforening har udelukket 40 nydanske med tyrkisk baggrund. Det var umuligt at integrere dem i dansk foreningskultur - de er for voldsomme og truende, de taler kun tyrkisk med hinanden, så danske trænere må give op. De har svingende fremmøde og betaler ikke kontingenterne, og et hold tyrkere nægter at blande sig med danskerne (JP København 24.12.00).

Hvordan vil de mon så klare sig i virksomhederne, hvor eneste mulighed for fremgang er at samarbejde. - Nej, nydanskerne vil komme til at danne en stat i staten baseret på sort økonomi, kombineret med bistands-ydelser og være sig selv nok i egen overlegenhed. Billedet tegner sig allerede med al uhyggelig tydelighed. Det tidligere priste folkefællesskab er forbi i Danmark, og derouten starter allerede på fodboldbanen.

Bagermester blev banket

Odense: En bagermester blev voldsomt gennembanket med jernstænger, da fire mænd begik røveri mod hans forretning, oplyser politiet, ifølge hvilket der var tale om anden-generationsindvandrere. (Holbæk Amts Venstreblad 28.12.00)

Hvordan kan politiet vide, om det ikke var 3. eller 4. generationsindvandrere? Eller var det arabere, der var kørt herop fra Mekka? Nej, det var ganske enkelt nydanskere!

21 fra 2. G. anholdt

København: 21 unge 2. G'ere blev anholdt, da de truede med at angribe politiet i Vestergade. Her havde en politipatrulje netop standset et slagsmål på gaden, da en af betjentene blev slået med et knytnæveslag, og en større gruppe indvandrere omslængede betjentene. De fik tilkaldt forsærkning, og fik ryddet gaden ved at trække stavene. 21 unge blev anholdt. (TV2 TekstTV 01.01.01)

Det var altså ikke gymnasieelever endsige indvandrere, men derimod blomsten af Nydanmarks ungdom! Men hvis de blev taget

med på politistationen, hvordan fik man så fra Vestergade fjernet alle 21 BMW'er?

Krisehjælp ved tvangsægteskaber

København: Socialrådgivere og politi må i stigende omfang give fortabt i sager om voldelige familiekonflikter og tvangsægteskaber blandt indvandrerfamilier, der i stedet må løses af et særligt etnisk udrykningshold. Dette består af pædagoger, socialrådgivere, psykologer og jurister. De skal behandle et voldsomt stigende antal unge piger, der skal ind i et tvangsægteskab. De udsættes for både vold og trusler om at blive sendt til deres hjemlande. Der er da også, ifølge kriminalinspektør Norsgaard, eksempler på, at kvinder rent faktisk slås ihjel. (JP Kbhvn. 02.01.01)

Jo, nydanskerne ved, hvordan kvinder sættes på plads! - ganske vist betyder det enorme udgifter og et evigt levebrød for behandlerne. Men spørgsmålet er, om vi ikke bør tage hensyn til en kulturberigelse, hvor man lover sin datter væk - allerede lige efter hendes fødsel - til en fætter, hvis familie ofte betaler godt for at få deres søn til bistandsparadiset. Vis dog respekt for andres 1000-årige kultur!

Verden Rundt

Sverige

Big Brother is watching...

På et møde i Stockholm i februar blev dommere, anklagere og politifolk fra EU enige om, at EU bør indføre registrering og oplagring af al trafik på internettet og via e-post for at bekæmpe "racistisk kriminalitet". Norge og EU-kandidatlandene Tjekkiet og Polen deltog også i konferencen, der var inspireret af den herostratiske Holocaust-konference sidste år. Specialist-embedsmændene mødtes nu for at diskutere øget samarbejde mod "nazistisk og racistisk kriminalitet" i Europa, og de blev enige om foreløbig at danne et uformelt netværk for informationsudveksling. Desuden blev der rettet krav til EU-kommissionen, det Europæiske Råd og medlemslandene om bl.a. mere effektive udleveringsprocedurer, mere direkte kontakt mellem landene og generelt højere prioritet for "kampen mod racisme og fremmedhad". Desuden skal retsvæsenet kunne sikre sig oplysninger om, hvilke internetsider man besøger, hvilken e-post man sender, og anonymiteten på nettet skal indskrænkes.

Nye kæmpecomputere, der kan filtrere kolossale mængder data på jagt efter bestemt materiale, vil blive sat ind, det tekni-

ske er ikke noget problem. Det største problem for overvågerne er den næsten absolute ytringsfrihed i USA, hvor mange servere befinder sig. Men den franske chefanklager Francois Cordier, der fik Yahoo til at opgive at sælge nazistiske samleobjekter via nettet, er optimist. Hvis han ikke kan få fat på de politisk ukorrekte via straffeloven, imødeser han brug af "skattelovgivning og andre tekniske midler".

(Kilde: Expressen online 15/2 01).

Finland

Truende fremmedinvasion

Den finske udenrigsminister Erkki Tuomioja vil have flere indvandrere til Finland. Dets udlændinge-andel er den laveste i EU (1 pct.), hvilket socialdemokraten Tuomioja finder er et problem pga. den angivelige mangel på arbejdskraft, hvilken han anser for en større trussel end en evt. masseindvandring. "Jeg finder, at indvandringen skal være højere, og sådan vil det også blive", udtaler han. Dog vil han ikke have sigøjnerfamilier ind - "deres mindretalsproblem skal man løse på deres eget sted".

Som om det samme ikke også burde gælde muhamedanerproblemerne.

(Kilde: Junge Freiheit 19/1 01).

Storbritannien

Landet går i sort

Londons politi beskyldes for racisme, fordi det skarpt vil overvåge de unge sorte, som udøver den meste gadekriminalitet. Alene på et år er denne steget med 59 procent. Selv om de sorte kun udgør 2% af befolkningen i landet, står de for 7,1% af indbrud, 7,5% af tyverier, 8,1% af voldssager, 13,2% af bedragerisager, 19% af narkosager og 22,6% af røveriske overfald. Lederen af den konservative opposition, William Hague, har derfor beskyldt premierminister Blair for at være ansvarlig for, at befolkningen i realiteten lever under en spærretid efter mørkets frembrud. Kvinder og ældre er fanger i deres hjem om aftenen af frygt for overfald. "Det britiske folk er sat i husarrest af Labour-partiet, der taber i kampen mod kriminaliteten." Venstrefløjen beskylder nu Hague for at være "følelsesmæssig racist", og han kaldes "Skinhead Hague".

(Kilde: Junge Freiheit 9/2 01).

Tyskland

Hysterisk racismeskræk

Afdelingsleder ved Alexander von Humboldt-Stiftelsen i Berlin Georg Schütte advarede i vinter mod "udlændingefjendtlighed". Stiftelsen har siden 1953 finansieret opholdet i Tyskland for 20.000 forskere fra 125 lande. Den mener nu, at der hersker et "klima af angst" på videregående uddannelsesinstitutioner i primært det forhv. Østtyskland. Nærmere udspurgt kunne Schütte dog kun nævne to konkrete tilfælde: En politolog i Jena var af en amerikaner blevet spurgt, om hun ikke var i fare pga. sin sorte hudfarve, og en kinesisk forsker havde hørt om et knivangreb mod en landsmand. Dette fører altså angiveligt til "en stor usikkerhed adskillige steder, som hyppigt ligger i Østtyskland".

(Kilde: Junge Freiheit 5/1 01).

Fortiet eksplosion i fremmedvold

I september forrige år pryglede tre tyrkiske unge en 61-årig pensionist til døde i Nordrhein-Westfalen. I august sidste år i Frankfurt am Main maltrakterede en 19-årig marokkaner to politibetjente så alvorligt med bokselslag, at den ene fik hjerneblødning og er uarbejdsdygtig. I november sidste år begik fire bygningsarbejdere på et værtshus i Frankfurt den fejl at flirte med to kvinder, som var sammen med et par mænd fra eks-Jugoslavien. En af disse mænd skød de fire

arbejdere (alle familiefædre) ned – tre omkom. Morderen stak af til Slovenien, hvorfra han ikke kan udleveres til Tyskland. Kort efter dræbte en 19-årig marokkaner på et diskotek i byen Hanau en 25-årig tysk mand, som ligeledes havde dristet sig til at tiltale en af de to piger, der fulgtes med marokkaneren og hans indonesiske kammerat. Få dage efter blev en 29-årig tysk soldat alvorligt såret, da han i byen Friedberg stod ved en cigaretautomat. En bande unge tyrkere havde stukket en kniv i maven på ham.

Dette er blot få eksempler på de forbrydelser, der næppe nævnes med en notits i ikke-tyske medier, mens fiktiv "højreekstrem" vold blæses op i skandaleformat. I 1999 var der angiveligt 630 tilfælde af højreekstrem vold i Tyskland – men 400.000 "ikke-politisk motiverede" lignende handlinger. Af disse er en stor del efter alt at dømme udlændinges vold mod deres værter. Alene i Schleswig-Holstein var der i 1999 1100 fængslinger pga. seksualforbrydelser, og et skønnet "mørketal" på 20.000. Oftest synes udlændinge at være voldtægtsmændene. Dette er ikke overraskende, når det oplyses, at der alene i Hamburg bor 3000 afviste men ikke udsendte afrikanske asylsøgere. Voldskriminaliteten mellem udlændinge i Hamburg, der sidder på prostitution, narkohandel, menneskesmugling o.lign. i området, førte allerede i 1996-97 til veritable gadekrige mellem tyrker- og albanerbander.

(Kilde: Junge Freiheit 12/1 01).

Tysker-fjendtlig plakatkampagne

En ungdomsgruppe i delstaten Brandenburg er blevet kendt for at have produceret klistermærker, som tænkes opsat alle offentlige steder, i butikker, restaurationer, kirker osv. "Vi tilbyder beskyttelse og information ved racistiske og fascistiske overgreb", lyder teksten på flere sprog, som angiveligt har til hensigt at indgive mennesker, der ikke "passer i nazierne verdensbillede", tryghed når de færdes. Imidlertid har kampagnen bevirket, at det østlige Tyskland i udlandets øjne endnu mere end tidligere fremstår som et sted, hvor det er farligt at færdes. I USA advares turister med den "voldsberedte befolkning" i det forhv. DDR. Alligevel har den emsige ungdomsgruppe modtaget en pris af ministerpræsidenten (SPD) i Brandenburg for deres "engagement for beskyttelse af truede medmennesker". I delstaten Sachsen-Anhalt har den ligeledes socialdemokratiske ministerpræsident tildelt støtte til opklæbning af de tyskfjendtlige mærker på alle offentlige bygninger.

(Kilde: Junge Freiheit 19/1 01).

De fremmedes jødehad

En rabbiner blev 10. januar overfaldet af tre unge fremmede mænd – en tyrk, en libaneser og en iraker. Den 46-årige jøde blev på en jernbanestation i Berlin slået i ansigtet, så hans briller beskadigede hans øjne i en sådan grad, at han måtte på hospitalet. Under overfaldet råbte de fremmede "Jeg hader jøder" og lignende. Den larmende tavshed, der har været om dette overfald i internationale medier, står i skarp kontrast til det uopklarede attentat sidste sommer mod nogle østeuropæiske jøder – men det blev jo også tilskrevet "højreekstremister".

Den eneste politiker-reaktion på det nye overfald kommer fra Berlins CDU-ansvarlige for udlændingeforhold, der formaner de fremmede familier til at tage stilling imod had og vold: "Netop i familier, der kommer fra Libanon, må man vide, hvor frygteligt had og vold virker på menneskers samliv."

Men alligevel skaber politikerne altså libanesiske tilstande i hjertet af Europa i deres overtro på muligheden af vupti at "forbedre" en 1000-årig voldstradition!

(Kilde: Junge Freiheit 19/1 01).

Stormoske i Kassel?

Et stort islamisk kulturcentrum er under planlægning i Kassel. På en 5000 kvadratmeters grund skal opføres et bederum på 375 kvadratmeter med kuppel, suppleret med en 30 m høj minaret. Det har ført til en borgerprotest, som af de socialdemokratiske politikere straks er blevet beskyldt for at have højreekstremistisk baggrund.

I bydelen, hvor moskeen skal opføres, er der i forvejen en udlændinge-andel på 30 pct. I Tyskland som helhed er antallet af muslimer steget fra 6.000 i 1945 til 3.040.000 i dag. Alene siden 1997 er antallet af muslimer i Tyskland steget med 420.000. Angiveligt er 68 pct. af muslimer i landet praktiserende troende, en stor del af resten klassificeres af det centrale tyske Islam-Arkiv under det besynderlige begreb "militante ateister". Samtidig har de kristne kirker i Tyskland siden 1997 mistet 1.200.000 tilhængere.

(Kilde: Junge Freiheit 19/1 01).

Ingen højere?

Berlins senator Peter Strieder (SPD) vil have 200.000 indvandrere til sin by. Kun derved kan den efter hans mening holde sit indbyggertal på 3,35 millioner. På den måde vil Tysklands hovedstad få en fremmedandel på 18,8 procent. Frankfurt har foreløbig 25 pct., München 23 pct.

(Kilde: Junge Freiheit 26/1 01).

Holland

Kunstnerisk "frihed"

I Rotterdam er teaterstykket "Aisha og kvinderne fra Medina", baseret på en bog af en algerisk forfatter, blevet aflyst efter dødstrusler mod skuespillerne. Blandt det i øvrigt multikulturelle team er især marokkanerne blevet truet af vrede muhamedanere. Aisha var som bekendt en af profeten Muhameds mange koner, så ytringsfrihedens grænse i det multikulturelle samfund er forlængst overskredet.

(Kilde: Vlaams Blok magazine 2001 nr. 2).

Belgien

Kapitulationen er nær

I Bryssel har 12 ud af 47 kommunalbestyrelsesmedlemmer ikke-europæisk baggrund (25,5%). I forstaden Schaarbeek er der også 47 kommunalbestyrelsesmedlemmer, men her er kun 11 indfødte.

Staten har for nylig opgivet at kontrollere, om der sidder fundamentalister i Belgiens Muslimråd. Rådet vil nu have flere penge for at få en "stærkere administration". Det kræver anerkendelse af rituelle slagtninger, muslimske gravpladser overalt, islamiske undervisningsinstitutioner og flere moskeer.

(Kilde: Vlaams Blok magazine 2001 nr.2).

Frankrig

Armenierdrab var folkemord

I vinter anerkendte det franske parlament, at tyrkernes massedrab på armenierne var folkemord. Man kunne håbe på en fælles-europæisk konsensus her om, for fakta er overvældende:

I 1895-96 organiserede den tyrkiske regering de første massakrer med 100.000 omkomne. I en officiel anvisning hed det: "Alle Muhameds børn må gøre deres pligt og dræbe alle armeniere, plyndre og nedbrænde deres huse." Islam var som vanligt de rettroendes inspirator. I 1909 indledtes anden langtrukne omgang, som i 1913 førte til, at begrebet "Holocaust" første gang blev anvendt af en iagttager (britten Duckett Z. Ferriman). I 1914-15 toppede folkemordet. Armeniere, der tjente i den tyrkiske hær, blev afvæbnet og myrdet. Mens nazisterne først prøvede at blive af med jøderne ved at sende dem til udlandet, var tyrkernes plan lige fra starten, at ingen måtte undkomme. Indenrigsministeren gav i 1915 ordre til at udrydde alle armeniere i de østlige provinser. Drabene fortsatte helt frem til 1923, tyrkernes "endelige løsning på armenierproblemet"

Tyrkisk massakre på armeniere afbildet i "Le Petit Journal" 12/12 1916

havde da kostet 1,5 mio. liv.

Næste skridt må være at rette søgelyset på folkemordet med hidtil 3 mio. ofre de seneste par årtier i Sudan, hvor de rettroende for tiden huserer. Engang kan vi stå øverst på dødslisten.

(Kilde: Junge Freiheit 16/2 01).

Ytringsfrihedens pris

Som omtalt i Danskeren august 2000 s. 21 blev der rejst racismesag ("folkehetz") mod forfatteren Guillaume Faye og hans forlægger pga. bogen *La Colonisation de l'Europe* om nødvendigheden af at føre antikoloniseringskrig mod islam i Europa (omtalt i Danskeren april 2000).

Nu er der ifølge forlagets - Librairie Nationale - seneste katalog afsagt dom i sagen: Et års betinget fængsel og 300.000 franc i bøde til Faye og forlægger Gilles Soulas. Det er lovens maksimalstraf. For at overleve bøden har det lille forlag, der distribuerer mange af de vigtige franske bøger anmeldt i Danskeren de seneste år, måttet bede sine kunder om at lægge 100 franc oven i regningen.

Hvornår har nogen hørt om, at venstre-revolutionære forlag har måttet kæmpe mod et lignende magthavermisbrug? De får snarere støtte af kulturministeriet...

Spanien

Illegale udvises

Som konsekvens af den nye udlændingelov, som den konservative regering fik igennem i december, skal ca. 150.000 il-

legale indvandrere i Spanien tilbagesendes til deres hjemlande. Allerede i januar krævede myndighederne, at 27.000 forlod landet inden 15 dage.

Først efter fem års ophold er en ubegrænset opholdstilladelse nu mulig. Kun den snævrere familie har ret til at blive sammenført i Spanien. Arbejdsmarkedets strejkerettigheder, forsamlingsfriheden m.v. er indskrænket til at gælde for legale indvandrere. En arbejdsgiver, der beskæftiger illegale, straffes med bøder på op mod en halv million kr. (10 mio. pesetas).

Socialisterne kritiserer den nye lovgivning. I Spanien anslås der at være 400.000 gæstarbejdere; udlændingeandelen ligger på ca. 2,5 procent.

(Kilde: Junge Freiheit 2/2 01).

Tyrkiet / EU

Tyrkiet i EU?

"Af de snart 70 millioner indbyggere i Tyrkiet er en femtedel kurdere. De kommer her, i Hamburgs gader, i ildkamp med tyrkere. En af de alvorlige fejl i traktaterne fra 1919 var, at kurderne ikke fik deres egen stat. Og disse konflikter skal vi nu have ind i den Europæiske Union? Man må lade Joschka Fischer, at han ud fra europæisk idealisme sætter alt på spil."

Forh. forbundskansler Helmut Schmidt, cit. i Junge Freiheit 12/1 01.

Slovenien

Frimodig eksistenskamp

Amnesty International er gået i brechen mod borgmesteren i den slovenske by Puceni, der har kaldt asylanter for "utøj". AI kritiserer også, at et asylcenter er blevet døbt "Centrum for asylsøgere og fjernelse af fremmede".

Det må dog bemærkes, at Slovenien har den højeste relative andel af asylsøgere i Europa. Men af 9.240 ansøgere sidste år fik kun 11 asyl. Indenrigsminister Rado Bohinc forklarede, at landets sikkerhed trues af illegale immigranter. Alene sidste år steg antallet af illegale med 79 pct., til 31.000. Også ærkebiskoppen i Laibach talte om "misbrug af asylretten". Siden december har misbrug af asylretten været fængslingsgrund.

(Kilde: Junge Freiheit 9/2 01).

Israel

Sharon og de internationale konventioner

Efter Ariel Sharons valg som Israels mini-

sterpræsident beklager udenrigsminister Mogens Lykketoft valget af 'en mand med det generalieblad', og statsministeren udtrykker håb om, at Sharon vil gøre sit til at holde fredsprocessen i live. SFs leder Holger K. Nielsen udtaler, at 'israellerne har valgt en krigsforbryder, som er ansvarlig for tusinder af palæstinenseres død'.

(Kilde: DR Online 7/2 2001).

Kommentar: De tre ovenfor omtalte kommentatorer nærer almindeligvis stor omsorg for 'de internationale konventioner' og disse konventioners påståede krav om ligebehandling af flygtninge og deres integration i samfundet. Det er påfaldende, at de ikke nævner konventionerne i denne forbindelse.

For hvis Israels nabolande havde behandlet de palæstinensiske flygtninge som ligeværdige medmennesker og havde integreret dem i deres respektive samfund i stedet for at holde dem indespærret i lejre igennem flere generationer - så havde de aktuelle problemer overhovedet ikke eksisteret. Hvis ikke palæstinenserne arabiske 'brødre' havde holdt palæstinenserne indespærret i lejre i generationer, så kunne Sharon ikke have begået de påståede massakrer imod dem. Nyrup, Lykketoft og H.K.Nielsen. Hvorfor forlanger I ikke, at Israels nabofolk efterlever 'de internationale konventioner'? Er det fordi, de som muhamedanere er overmennesker, som man ikke stiller krav til, - eller er det fordi, de er undermennesker, som man ikke kan forvente fomuft af???

HV

Bøger og tidsskrifter

Lalleglad og luftig "Grundtvig"

Finn Abrahamowitz:
Grundtvig. Danmark til lykke.
(Høst & Søn, 2000. 413 sider. 350 kr.).

Ebbe Kløvedal Reich:
Solskin og lyn. Grundtvig og hans sang til livet.
(Forlaget Vartov, 2000. 248 sider. 298 kr.).

De radikale og deres proselytter usurperede tidligt N.F.S. Grundtvig med en ensidig fokusering på den "begejstrede, aktive kærlige vekselvirkning" i hans tale om folkelivet, som det sigende hedder i *Dansk Kirketidende* 1998 nr. 7, mens konsekvensen i Grundtvigs helstøbte folkelighedsvision med dens konkrete og ubønhørlige forsvar for det danske folks førstefødselsret helt bevidst søgtes fortiet eller forfalsket. Allerede i 1908 havde radikalismens "kulturkræft" angrebet højskolerne i en sådan grad, at Grundtvig ifølge forfatterinden Laura Kieler ville have vendt sig fra dem med udbruddet: "Jeg kendes ikke ved dem!"

Ligeledes kunne Thorkild Gravlund i romanen *Herredet* fra 1919 beskrive, hvordan en falleret grundtvigianisme med tiden var kommet i krig med folket og dets nationale kultur, fordi bevægelsens

danske grundlag var blevet fortrængt til frasernes og bragesnakkens plan til fordel for en rodløs og fremskridtssyg oplysningstrang. Gravlund nærede dog et spinkelt håb om, at grundtvigianismen endnu stod til at redde på grund af dens dengang trods alt sunde kerne: "Om al vækkelsens udenomstale, teologisk og teknisk, kunde tie, vilde der tilbage være det eneste: at modstå udenvælts magt. - Det er den egentlige rejsning af bondevilje."

Efter anden verdenskrig fortsatte faldet imidlertid ufortrødent, og den skæbnesvangre udvikling er nu drevet så vidt, at Hans Hauge, der har slået sig op på en hæmningsløs latterliggørelse af Danmark og danskheden, er redaktør for det gamle hæderkronede *Dansk Kirketidende*, mens Dansk Flygtningehjælps informationschef gennem firserne, Finn Slumstrup, tilsyneladende ganske uanfægtet kunne misbruge Grundtvigs ord om gæsteret overalt på jord til at fremme masseindvandringen af "flygtninge", en udvikling der videreførtes med kursuset "Grundtvig og det multikulturelle Danmark" i juni 2000 på Grundtvigs Højskole i Hillerød med foredragsholdere som Kjeld Holm, Anne Knudsen og Assia Khan.

Linjen er desværre også gennemgående for sidste års to nye Grundtvig-biografier af Finn Abrahamowitz og Ebbe Kløvedal Reich, som begge søger at nuancere og bagatellisere Grundtvigs nationale idéer ud over det rimelige. Eksempelvis begynder Abrahamowitz sin biografi med den tidstypiske besværgelse, at "én misforståelse må straks udryddes: Grundtvig var ikke nationalist, endsige

racist", skønt Grundtvig var så nationalistisk som næppe nogen anden i datidens Danmark, mens han med sin store læggen vægt på betydningen af "blod og byrd" og det danske folks etniske homogenitet uden tvivl ville være blevet stemplet som racist i vore dage og måske endda straffet flere gange efter 266b!

I Ernst J. Borups og Frederik Schrøders *Haandbog i N.F.S. Grundtvig*, bind II: *Folkelige Grundtanker* fra 1930 hedder det ligesom i *Grundtvig-studier*, at "Sit urimelige håb til Danmarks fremtid bygger Grundtvig på sit kendskab til folkeslagenes særpræg gennem tiderne og til det racerene danske folks historie", eftersom Grundtvig gentagne gange betonede blodets bånd som sin folkelighedsvisions forudsætning (se eks. håndbogen, II s. 181-82). Ole Vind har da også i sin bog om Grundtvigs historievidskabelige teorier konstateret, at Grundtvig "altid [betragtede] folkeblandinger som årsag til udartning og åndelig nedgang", hvilket han forklarede med en slags "etnisk forurening" (se P.N. Buhl *Grundtvig og nutidens kamp for Danmark* s. 55-56.)

Alligevel fortsætter Abrahamowitz ufortrødent med sin bragesnak om, at "Grundtvig mente, at vi godt kunne tage imod indtryk udefra. Han var fx meget optaget af England med dets frihedssyn. Danmark havde i hans levetid været i krig med England. Grundtvig oplevede også to krige med Tyskland, og dog sagde han, at hans tyskerhad ikke gik længere end til Danmarks sydgrænse [Ejderen!]. Grundtvig havde intet imod fremmede. I et berømt digt siger han: 'Sanddru hedning, tyrk og jøde / dem har Gud i grunden kær', som om det skulle legitimere masseindvandringen af muhamedanere!

At Grundtvig ikke havde noget imod fremmede er også en sandhed med modifikationer, eftersom hans vigtigste formål med at være på rigsdagen ifølge hans egne ord var "i alle ting og i alle måder, af al min kraft og styrke, at stå på den danske side og stride mod alt det vildtyske og vildfremmede, som enten vil trænge eller liste sig ind, hvor det ikke kan gøre andet end ondt, så de fremmede, vi har herinde, kan lære at stikke fingeren i jorden og lugte hvor de er, lugte at de er i *Danmark*, og at *danskeren*, skønt vi kun er et lille folk, danskeren lader sig endnu ikke lumpe, men er, som hunden, djærv for sin egen dør, og som hanen, kry på sin egen mødding, trods nogen tysker eller andre udlændiske folk, når de ikke er nøjet med at have det ligesom vi, jo kan rejse og se, hvor de får det bedre."

Det hører også med til billedet af Grundtvigs engelske inspiration, at den i høj grad resulterede i et opgør med den dræbende danske

selvfornægtelse og selvundervurdering. Berømt er i den henseende hans beundring for englændernes evne til at være sig selv: "Ved nærmere at betragte, hvor langt forud engelskmanden er kommet med den tro, at der ikke er mage til Gammel-England eller til det engelske i hele verden, er jeg kommet til den slutning, at når galt skal være, må et folk dog meget heller, som Engelskmændene, *forgude alt sit eget*, end, som vi længe har gjort, *forgude hartad alt det fremmede*, og foragte eller dog rent forglemme sit eget;" osv.

Som Reich omtaler Abrahamowitz selvfølgelig heller ikke Grundtvigs virke i indfødsretsudvalget eller hans fejde med den jødiske forfatter M. A. Goldschmidt, ligesom citaterne i begge bøger er klinisk rensede for alt, hvad der måtte falde den moderne multikulturalist for brystet (og det må ikke have været så lidt af et arbejde!). Hans store biografi er nærmest præget af et desperat forsøg på ustandselig at fokusere på alt andet end dette *væsentlige*, således at vi f.eks. må døje med endeløse udredninger om forholdet til Constance de Leth og dets romantiske rus, mens hans håndfaste og mæne skrift til det danske folk, *Maskeradeballet i Danmark* fra 1808, bliver forbigået med et par sidebemærkninger. Når Abrahamowitz derfor ligeledes skriver i indledningen, at han ikke vil foretage flere aktualiseringer, da "Jeg beskriver Grundtvigs liv og tanker, så godt jeg kan. Hvad der kan tolkes ud af dét, må læseren selv finde ud af", må man unægtelig ynke den læser, der ud fra den mangelfulde fremstilling tror sig i stand til at drage nutidige konsekvenser.

Det samme kan siges om Ebbe Reichs noget mindre omfattende bog, som dog prøver at trække linjerne op til vore dage uden af den grund at berøre de to mest markante trusler mod Grundtvigs folkelighedsvision. Reichs fremstilling af Trearskrigen og Grundtvigs stillingtagen til denne er endda så ulden, at man ved læsning af Grundtvigs tidsskrift *Danskeren* fra 1848-51 må spørge sig selv om, det er den samme person, der er tale om. Reich tegner et billede af en eremitisk og resigneret tilskuere, en mand som "ikke deltog i den nationale stemningsbølge", mens Grundtvigs eget blad giver det stik modsatte indtryk. Reich må da også indrømme, at Grundtvig med digtet *Fædreneland* fra maj 1848 "kaster alle forbehold over bord." På samme tveetydige facon skriver han først, at Grundtvig forholdt sig køligt til den dansk-tyske konflikt pga. sin gamle fjende H.N. Clausens glødende nationalisme, hvormest han få sider efter beskriver, hvordan Grundtvig og Clausen fandt sammen på Skamlingsbanken på grund af deres fælles nationale sindelag.

Som overskrift for de to bøgers ukonkrete og frit i luften svævende tolkning af den grundtvigianske folkelighedsvision kan

stå Abrahamowitzs flotte men æteriske udsagn om, at "Kernen i vor danskhed: Det er Grundtvigs samler!". Som om et folk blev dannet eller opretholdt ved at synge! Samme indtryk får man komisk nok af den til Reichs bog knyttede dobbelt-cd med Nils Henning Ørsted Petersen, Ole Koch Hansen og Sokkelund Sangkor, hvor det hele går op i lalleglad og ubekymret "sang til livet", akkompagneret af diverse for generen aldeles upassende beat- og jazzrytmer. Således er sørgeskvadet over Willemoes blevet transformeret til en gang munter gospel, som dog næppe formår at overdøve sorgen og frustrationen over den sørgelige misbrug af danskhedens gamle frontkæmper, som sikkert ville have vendt sig i sin grav, hvis de falske toner altså kunne nå ham der.

Mads Kierkegaard Otto

Kampvilje trods alt

Philippe Randa: Poitiers demain. (Éditions Dualpha, 2000. 298 sider. 115 F).

Efter u-landes brug af biologiske våben er Europas befolkning ifølge denne roman år 2032 reduceret med 85 procent. På grund af europæernes liberale asylpolitik i det 20. århundredes sidste årtier havde afrikanerne allerede et talstærkt brohoved hos os, og nu samler de sig for at erobre vort territorium helt. Europæerne fra de tilbageblevne isolerede småsamfund samler sig imidlertid også for i en kraftanstrengelse at rense kontinentet for de fremmede.

Under et par patriarkalske lederskikkelser kæmper en gruppe sig igennem det ødelagte Frankrig, der uden regering hærages af omstreffende bander. Bag lederne slutter sig stadig flere unge europæere, der er parat til at slås mod dem sydfra, som vil overtage dødsboet:

"Det eneste mål for alle europæerne er at bekæmpe den fjendtlige horde, der ønsker at dominere dette kontinent, til hvilket ingen af dem har ret. Politikernes slaphed, storkapitalens interesser og dekadencen fremkaldt af givne afkald på enhver vilje til magt er gennem hele slutningen af det 20. og begyndelsen af det 21. århundrede gået sammen for at lede til den dramatiske situation, som Europa står overfor efter afslutningen på Tredie Verdenskrig." Den filosofiske patriarkskikkelse konkluderer: "Med jernet, ilden og blodet har de europæiske folks mørke skæbne endelig en chance for

at blive afværget."

I Poitiers mødes europæernes hær med den muslimske og gentager – med samme slags våben – succesen fra år 732, hvor helligkrigernes fremtrængen i Europa også blev standset i det berømte slag samme sted under ledelse af hærførerne Karl Martel og emir Abd Rahman.

Man må såvist ikke håbe, at der skal så drastiske begivenheder til, før europæerne vågner. Men Randas roman er en slet skjult hyldest til den berettigede "etniske rensning" af vort kontinent og til de idealistiske og frygtløse helte, der skal til for at udføre den. Midt i en viljeløs og dekadent virkelighed længes man efter romanens europæiske Unge Garde, der ofrer sig på slagmarken med følgende kampsang på læberne:

"Vi er det unge Europa

Vi er fremtidens mennesker,

Vi erobrer Europa

Vi kæmper for den gode sag

For Europa for europæerne

Ikke for Europa for afrikanerne.

Vi er født i lidelsen,

Og vi vil sejre eller dø.

Tag jer i agt for den Unge Garde

I rådne og fordærvede

Tag jer i agt for den Unge Garde.

Det er den nationale kamp der begynder

Og som vil være sejrrig i morgen

Det er den store rensning af Frankrig

Den store oprejsning for europæerne.

Tag jer i agt, tag jer i agt,

Her kommer den Unge Garde."

I dag har de fleste europæere vist deres livsduelighed ved på forhånd at opgive kampen. Randas roman er et tiltrængt ryklap til den ånd, som under selv de mest ekstreme omstændigheder nægter at opgive forsvaret af eget område og af den europæiske civilisation. Og et velrettet spark til enhver foragtelig velstands-"hvad kan det nytte"-mentalitet, hvis repræsentanter så sandelig kun fortjener den grumme skæbne, som den demografiske udvikling stiller i udsigt.

Peter Neerup Buhl

Afmytologisering af historien

Pierre Lassieur: L'immigration de Jules César à nos jours. (Editions Godefroy de Bouillon, 2000. 303 sider. 160 F).

I Danmark kan vi som de næsten eneste bryste os af helt at have undgået folkevandringer – vor stamme er dansk til

marv og ben tilbage til historiens vugge. I sin bog om "indvandringen fra Julius Cæsar til vore dage" viser Pierre Lassieur imidlertid, at også indvandringen til Frankrig tidligere har været langt mindre, end det oftest påstås. Fx vandalerne, der fremstår som selve sindbilledet på de hærgende folkevandringer, var en flok på næppe mere end 30.000 personer (mindre end det årlige antal asylsøgere til nutidens Belgien!). Også perioden før de moderne nationalstater er blevet fremstillet som en "åben" epoke, men fx Bordeaux havde i 1777 ud af 30-50.000 indbyggere kun følgende udlændinge: 52 tyskere, 33 englændere/irere og 17 hollændere. Ved Den franske Revolutions udbrud i 1789 havde Frankrig knap 0,3% udlændinge på sit område.

General de Gaulle så klarere end de fleste tidligt farerne ved den moderne udvikling. I 1959 udtalte han således: "De, der prædiker om integration, har en hjerne som en kolibri, også selv om de er meget vidende. Prøv at integrere olie med eddike. Ryst flasken. Efter et øjeblik er de igen adskilt. Araberne er arabere. Fransk-mændene er franskmænd. Tror De, at den franske krop kan absorbere ti millioner muslimer, der i morgen vil være tyve millioner og i overmorgen fyrre?" Senere samme år fastslog han, at man kun kan integrere individer, og det endda kun i en vis grad. Hele folkegrupper med deres fortid og traditioner kan ikke integreres. Og han spurgte: "Har De tænkt på, at araberne femdobles og derpå tidobles, mens den franske befolkning vil være næsten uændret? Der vil blive tohundrede og derpå firehundrede arabiske deputerede i Paris. Vil De have en arabisk præsident?"

Fremmedandelen i Frankrig er nu tæt på 10% - det kritiske niveau for en konfliktuel situation ifølge sociologien. Lassieur skitserer også de fremtidige perspektiver: Den vigtige aldersgruppe af 15-25 årige vil i Europa falde fra 75 til 50 mio. i perioden 1975-2025. I samme periode vil den samme gruppe i Afrika stige fra 78 til 480 millioner.

I bogen gennemgås desuden den franske antiracisme-lovgivning, der må siges at være værre end vor 266b, i hvert fald i praksis. Omvendt fremmes indtrængerne selvfølgelig på alle måder. Således blev flerkoneri reelt anerkendt i 1980, da sager med udvisning af kone nr. 2 blev standset. Statsborgerskab tildeles i stigende omfang ligesom herhjemme. Tallene for de senere år gives: 96.000 (1992), 98.000 (1993), 126.000 (1994), 92.000 (1995), 109.000 (1996), 116.000 (1997), 123.000 (1998). Flest nordafrikanere og tyrkere bliver "franskmænd". Disse store tal er årsag til, at ande-

len af fremmede i Frankrig er "stabil" ifølge politikerne og den officielle statistik - der bliver hvert år ca. lige så mange "nye franskmænd" som der kommer nye udlændinge ind. Samtidig effektueres i Frankrig kun 17,3% af udvisningerne - andelen er stadig faldende.

Lassieur ser især farerne i den aktuelle udvikling forårsaget af islam. Han helliger et kapitel til denne krigerideologi, der nødvendigvis må udrydde sine fjender indtil kloden beherskes. Frafaldne dræbes (derfor blev kun 1000 algeriere omvendt til kristendommen på 130 år). Omvendt tillader europæerne bygningen af stormoskeer i by efter by.

Lassieur peger på det infame i, at det er de samme "progressive" politikere, der via familiepolitik m.v. har forårsaget vor egen befolknings stagnation, som nu taler om "nødvendigheden" af nyt blod udefra. Han imødegår også nogle af de argumenter, der hyppigst bruges for indvandringen, fx at fremmede her bør behandles godt af hensyn til eksportmarkedet. Kun 2,7% af Frankrigs eksport går dog til de afrikanske lande, hvorfra de fleste indvandrere kommer. Generelt kan man vel for Europa sige, at vi uden at miste noget mærkbart kan lukke helt af for både vare- og personudveksling med de demografisk aggressive lande, hvis det er deri vanskeligheden med kontrol ligger.

Lassieurs bog dækker de fleste væsentlige aspekter ved indvandringen, og den er skrevet i en ligefrem stil, der afspejler det faktum, at det er europæerne, der ensidigt er den forurettede part. En mentalitet, vi godt kan tage ved lære af herhjemme i stedet for at undskylde vore meninger og vor eksistens.

Peter Neerup Buhl

Overhalet af virkeligheden

**Niels Højlund:
Overhalinger.
Essays om moral og politik.
(Hovedland, 2000.
168 sider. 175 kr.).**

Der er næppe tvivl om, at personer som Højlund trods alt bidrager til at holde live i en slags demokratisk kultur i den gamle højskoleånd. Han tænker selvstændigt og kritisk og udtrykker sig klart og let forståeligt. Med udgangspunkt i bl.a. Pinochet-sagen opridser han skarpt forskellen mellem menneskeretsideologiens internationalisme og betydningen af nationale fællesskaber. Menneskerettighederne er ligesom Socialdemokratiet et produkt af

oplysningstanken og fremskridtsoptimismen, der klarere end de fleste skelner mellem ven og fjende: Hvis man ikke følger trop på det "moderne projekt", er man imod og skal kanøfles (som også Haider).

Højlund gennemgår glimrende den moderne samfundsnedbrydende krævementalitet, folkets udskjelser og tendensen til at blåstempe enhver perversion (de er alle "rettigheder"). Han konkluderer med føje, at indskrivningen af menneskerettigheder i Grundloven "ville være en fatal fejltagelse".

Mindre heldig forekommer hans afvisning af folkeafstemninger. Bl.a. med den begrundelse, at "politiske ledere på Christiansborg får en position og betydning, som ikke er fremgået af stemmetallene ved et ordinært folketingsvalg". Men hvad med det Radikale Venstres uforholdsmæssige og folkedræbende indflydelse i det repræsentative system? Har vi nogen anden mulighed for at omgå den end ved folkeafstemninger? (Med mindre man da ønsker en dansk Pinochet).

Klart udmaler Højlund også masseindvandringens konsekvenser: Der vil snart dukke minareter op i danske storbyer, og måske vil der komme et særligt muslimsk parti, der søger at påvirke lovgivningen i muslimsk retning. Så han må spørge: Får vi noget, der ligner religionskrig i Danmark om 20-30 år?

Men så vinder den velkendte ubegrundede højskolenaivist-optimisme alligevel over opridsningen af de klare tendenser, og han sætter sin lid til udviklingen af en "europæisk islam", der blot vil være én blandt flere religioner i et sekulariseret samfund. Han appellerer til muslimer i Danmark om åbent at tage et sådant opgør med de fundamentalistiske elementer i islam, men har andre end få isolerede stemmer (fx Khader) givet en slags svar? Det massive flertal blandt de rettroende så helst den slags "forrædere" elimineret hellere i dag end i morgen.

Den desperate overtro på muligheden af en "europæisk islam" skyldes selvfølgelig, at de nødvendige tiltag for at forhindre religionskrigen ville få højskolefolk m.fl. til at blegne (Grundtvig ville dog ikke have rystet på hånden). Morsomt nok fremhæver Højlund selv vedr. et andet emne, at ligesom man ikke kan slutte fra "er" til "bør" (den naturalistiske fejlslutning), således kan man heller ikke slutte fra "bør" til "er", altså blot fordi noget bør være, er det nødvendigvis således (den idealistiske fejlslutning). Denne fejlslutning grasserer i indvandringsdebatten, hvor ønsketænkningen hos mange i øvrigt skarpsynede tager over som afværgereaktion over for den barske virkeligheds krav.

Ønsket om at handle moralsk kan meget vel føre til en laden-stå-til, der ender i langt værre amoral, end den man veg tilbage fra at eksekvere. Den moral, hvorudfra dansk politik dømmes, må udelukkende være viljen til at varetage de 5 mio. gammeldanskeres interesser. Resten af verdens godt 99,9% må sandelig kunne tage vare på sig og sine.

Peter Neerup Buhl

Venstrefløjens evighedsmaskine

**Yves-Marie Adeline:
La Droite où l'on n'arrive
jamais...
(Éditions Sicre, 2000.
317 sider. 49 F).**

Dr. Yves-Marie Adeline, forhv. ministeriel topembedsmand og derpå rådgiver for Front National-borgmesteren Le Chevalier, søger i sin 9. bog efter et svar på, hvorfor de holdninger, der normalt kaldes "højreorienterede", aldrig når at føres ud i virkeligheden: Selv når angiveligt højreorienterede partier får magten, tvinges de af omgivende pres til at føre politik på venstrefløjens præmisser. Fx gaullisterne havde ved deres fremkomst en politik på linie med nutidens Front National – og se på Chiracs ageren mod Østrig! (Dettes Frihedsparti er desværre et andet eksempel på kapitulationen). Adeline frygter endog, at hvis Front National fik magten, ville også den tvinges ind på den politisk korrekte smalle sti.

Hvordan holdes udviklingen dog fast i denne skruestik? Selvfølgelig har de såkaldte "reaktionære" pr. definition den svaghed, at de ikke besidder venstrefløjens "revolutionære fanatisme" – de lader hele tiden modparten have initiativet. Vel at mærke bør medicinen mod de aktuelle ondt ikke være fanatisme, men støt arbejde med disse visdomsord ophængt indrammet i stuen: "En konservativ tænkning er nødvendig for at forhindre reformisterne i at blive revolutionære".

En vigtig ingrediens i katastrofekursen er de venstreorienterede, angiveligt objektivt-"humanitære" lobbyisters arbejde. Den forhv. leder af Amnesty Internationals franske afdeling, Jean-François Lambert, er gået til bekendelse i sin bog *Itinéraire d'un chrétien progressiste*, hvori han beretter om sin deltagelse i 1970'ernes desinformation, indtil han forstod alvoren i sådanne organisationers handlinger og fratrådte alle sine poster.

Men først og fremmest er det selvfølgelig mediernes massive pres. Hykleriet hos journaliststanden, som alle steder synes altovervejende venstreorienteret, fremgik i Tjekkiet i vinter, da de tv-ansatte strejkede mod deres nye chef med angiveligt "højrenationale" sympatier. I Danmark og mange andre lande har vi åbenlyst "venstrekosmopolitiske" tv-chef, hvilket selvfølgelig ingen protesterer imod. "Der er ingen fjender til venstre" har i over 200 år været devisen for den herskende "midte" (som konstant er gledet mod venstre). Utallige steder accepteres korrupte og uduelige ledere med venstrefløjspartibogen i orden, mens dygtige og uplettede "højrefolk" verfes ud. Medierne tone og kritiske evne skærpes kun over for sidstnævnte – der er en verden til forskel fra den indforståede hyggensnak, hvormed meningsfæller "udspørges".

Adeline giver et typisk eksempel på medi-eadfærd i forbindelse med et byrådsmøde i Toulon under ledelse af Front Nationals borgmester. Efter at et af oppositionens byrådsmedlemmer havde talt nogen tid, måtte borgmesteren afbryde: "De har ikke længere ordet". I tv så man kun et klip med denne udtalelse for at vise knægtelsen af den "demokratiske oppositions" ytringsfrihed.

Det er klart, at gennemsnitsborgeren i dag pr. refleksi går med på den venstreorienterede utopi: Om morgenen står han op for at lytte til den venstreorienterede radio. Nyhederne er censureret eller meddelt med insinuerende undertoner. Når han går ud på gaden, er han omgivet af resultaterne af det venstreorienterede projekt. Hele hans liv: lovgivning, kulturarv, familieform er resultatet af venstreorienteret politik. Går han på biblioteket er hans valg begrænset af et venstreorienteret bogindkøb, læser han aviser er der igen den umærkelige skævhed i fremstillingen, går han i kirke må han høre en venstrehumanistisk tolkning af evangeliet. Hvordan skal tvivlen overhovedet blive vakt hos denne borger?

Et ulige konkurrenceforhold skabes også ved, at det venstreorienterede verdensbillede tiltrækker nutidens løsrevne og selvrealiserende individer: Kernen i bestræbelserne er at omgøre det, vi ikke har bestemt selv, efter vor egen vilje. Alle kontraster skal forfladiges, alt det der adskiller højt fra lavt, højder og dybder. Det er så sandelig slaveoprørets fulden-delse efter de gamle filosofers skrækvision, de "små menneskers" herredømme.

Adeline taler om en "monsterideologi", der antager en ny skikkelse, hver gang man tror at have vundet terræn fra den. Han er ikke optimist hvad angår udsigten til sejr, men han råder os til at gøre vort bedste og lægge udfaldet i Guds

hånd: "Gå forrest uden at være bekymret over, om nogen følger Dem. Netop derved vil man følge Dem." Med disse ord slutter han sine vægtige, men ikke opmuntrende refleksioner.

Peter Neerup Buhl

Folkemord og "folkemord"

**Marnie J. McCuen:
The genocide reader.
The politics of ethnicity and
extermination.
(Gary E. McCuen publications,
2000. 176 sider. \$ 15,95).**

Denne undervisningsbog rummer 25 tankevækkende tekster om etnicitet og udryddelsespolitik. Nogle gange kan man undre sig over, hvad der kvalificerer som folkemord (*genocide*), og hvad der ikke gør det. Serbernes relativt ublodige forsøg på at tilbagerulle albanernes demografiske aggression var det politisk opportunt for USA at stemple som folkemord, mens Clinton-regeringen direkte instruerede sine talsmænd til ikke at omtale de op mod en million drab i Rwanda i 1994 som folkemord, idet en sådan sprogbrug ville have gjort det sværere blot at være passive tilskuere. Madeleine Albright gik som FN-ambassadør i spidsen for at trække de fredsbevarende tropper ud af Rwanda, skønt få hundrede soldater sikkert kunne have forhindret århundredets mest intense folkemord. (Hvor tutsierne i øvrigt var indvandret for århundreder siden men af de næsten identiske hutuer stadig anses for fremmede - en lektion i "integrationens" muligheder!).

I Guatemala og i Østtimor, hvor der begge steder er blevet dræbt mindst 200.000 ud fra etniske kriterier, har USA direkte støttet de ansvarlige regeringer. I Tibet har over 1,2 mio. mistet livet under Kinas jernnæve, hvis etniske udrensning frugt anerkendes af vor egen sølle statsminister.

Mange folk trues mere eller mindre direkte på deres eksistens af fremstormende fremmede horder, der som Hitlers ariere i Østeuropa sigter mod at udrydde værtsfolkene primært ved deres antal. Alligevel er det de oprindelige folk, der i deres selvforsvar beskyldes for "folkemord" og "etnisk udrensning". Fx det indfødte Fijis leder George Speight, der søgte at forsvare sit land mod indiske immigranternes overherredømme (disse udgjorde for firs år siden 60.000, i dag 360.000 eller 44% af ørigets indbyggere). Vesten indførte sanktioner mod Fiji for at tvinge det til at overgive sig til fremmedherredømmet - en straf, som an-

dre nationer, der ønsker at overleve vor folkevandringsstid, sikkert også bliver udsat for under de individualistiske "menneskerettigheders" verdenshegemoni. Lande, der ønsker at skaffe sig af med en *blandet* indvandringspopulation, vil dog ikke kunne anklages for folkemord efter FN's folkemordskonvention, da der her skal være tale om udslettelse af en *bestemt* etnisk eller racemæssig gruppe (derfor kunne fx heller ikke Pol Pot anklages efter konventionen).

Alternativet er, at vi oplever en kolonisering i stil med "opdagelsen" af Amerika, der med den amerikanske indianer Winona LaDukes ord kom til at betyde, at "vort land pludselig blev anset for at være 'jeres land'." I løbet af det følgende halvandet århundrede (efter 1492) blev 90% af kontinentets godt 100 mio. indianere tilintetgjort.

I en artikel om Pol Pot udtrykker professor Jeffrey Hart håb om, at den cambodjanske rædsels herskers død i 1998 symboliserer det folkemordsprægede 20. århundredes slutning. Perspektiverne synes dog snarere at tale for Reinhold Niebuhrs pessimistiske vurdering i *Moral Man and Immoral Society*, hvor han skrev om "alle menneskelige kollektivs brutale natur". Løsningen er imidlertid næppe at atomisere hele klodens befolkning til løsevne individer - som så vil være udleveret til manipulation fra et centralt magtapparat med hidtil usete muligheder for totalitarisme. Nej, territoriale hjem for hver etnie bag faste grænser har overalt været opskriften på fred, hvor uforenelige grupper i århundreder har massakreret hinanden.

Peter Neerup Buhl

Dissident-tidsskrifter

I næsten alle Vestens lande myldrer det frem med blade, som på højt intellektuelt plan udformer et nationalt alternativ. Næsten kun Danmark savner et samfundskritisk forum mod 68'erne.

I de senere år er der begyndt at udkomme en mængde tidsskrifter, som på beslægtet filosofisk eller politisk grundlag gør op

med den herskende moderne ideologi - lighedsdyrkelsen og antinationalismen.

SVERIGE - I oktober 1999 udkom første nummer af "*Samtidsmagasinet Salt*" (Box 7810, S-103 96 Stockholm). Der er tale om et national-konservativt tidsskrift af høj kvalitet med mange kendte svenske indvandringskritikere som bidragydere - redaktørerne af Fri Information og Blågula Frågor, Sverigedemokrater m.fl. Juli/august-nummeret 2000 er et temanummer om den multikulturelle utopis fallit. Bl.a. rummer det en grundig udredning af en universitetsøkonom, der konkluderer, at indvandrerne koster Sverige 261 mia. kr. om året - for opadgående! Ca. 80% af landets snart to mio. indvandrere lever på overførselsindkomst. Heri ligger ifølge økonomen hovedårsagen til den svenske velfærdsmodells problemer.

FRANKRIG - *Nouvelles de Synergies Européennes* (BP 6, F-31700 Mondonville) er ligeledes et blad af høj intellektuel kvalitet, der på 32 tættrykte sider hver anden måned leverer originale artikler og interviews samt anmeldelser og referater af beslægtede publikationer. Foreningen "Synergies Européennes" har rødder i det "nye højres" pionergruppe GRECE, men Synergies Européennes adskiller sig bl.a. fra GRECE ved at fokusere mere på politiske og juridiske aspekter, ikke mindst geopolitik og kommunitarisme. Et andet intellektuelt fransk oprørsblad er *Réfléchir à Agir* (CREA, 31 Jardins Boieldieu, F-92800 Puteaux). Dets nr. 2 (1997) rummer et stort interview med Guillaume Faye, hvis bog om nødvendigheden af at udrydde islam i Europa har været anmeldt i Danskeren. Faye gør i interviewet bl.a. nærmere rede for sit brud med GRECE og Alain de Benoist. Mens der blev ført racisme-retssag mod Faye, der nok er Europas ledende intellektuelle islam-bekæmper, startede han et nyt lysende månedsblad *J'ai Tout Compris!* (12 rue de La Sourdière, F-75001 Paris, årsabonnement 250 F). Forlaget kalder det i sin præsentation "et tidsskrift for politisk afgiftning". Den i både skrift og tale karismatiske Faye vil nok i sit blad provokere til flere sager mod sig! Front Nationals studenterorganisation "Renouveau Etudiant" udgiver bladet *Offensive* (4 rue Vauguyon, F-92210 Saint-Cloud). Det rummer gode oversigtsartikler om aktuel europæisk nationalisme, fx udråbes Gianfranco Fini fra Italiens MSI som alt for "politisk korrekt", ligesom Liga Nord's Umberto Bossi omtales med skepsis. Desuden anmeldelser og kulturartikler. Ønsket er at lave et oprør modsat 1968'ernes, hvis mentalitet skarpt analyseres. Det konstateres således, at 68'erne i dag er blevet netop som

det dekadente borgerskab, oprørerne dengang kritiserede - fordi disse netop hele tiden kun har villet have det så komfortabelt som muligt, uden ægte krigerånd. Opgaven for de nationale studerende nu slås fast: At fravriste de politisk korrekte magten i Åndernes Rige.

STORBRITANNIEN - Fra Storbritannien kan nævnes bladet *The Scorpion* (BCM 5766, London WC1), som også fremfører "metapolitisk" kritik på linie med GRECE. Blandt de mange skribenter af høj intellektuel karat i dette blad er Paul Gottfried, medarbejder ved det social-konservative amerikanske blad *Chronicles*, som tidligere har været anmeldt i Danskeren. Artikler i *The Scorpion* handler fx om den tyske statsretsteoretiker Carl Schmitt, kendt for sin udpegning af ven-fjende relationen som det fundamentale i al politik. Til Margaret Thatchers yndlingslæsning hører det hvert kvartal udkommende *The Salisbury Review* (33 Canonbury Park South, London N1 2JW). Bladet har protesteret mod arrestationen af Pinochet og har blandt sine skribenter om multikulturelle forhold Ray Honeyford, der talte ved møde i Den Danske Forening i slutningen af firserne. Tidsskriftet *Right NOW!* (PO Box 2085, London W1A 5SX) udkommer fire gange om året. Det er et forum for konservative EU-kritikere og rummer desuden fx debatarikler med lederen af Vlaams Blok og med repræsentanter for det østrigske Frihedsparti. Også her skriver Ray Honeyford om multikulturalismens bagsider.

TYSKLAND - I snart 30 år er det tyske nationalkonservative tidsskrift *Criticón* udkommet (Knöbelstrasse 36/0, D-80538 München). Flere medarbejdere ved det i Danskeren ofte citerede ugeblad *Junge Freiheit* er heri hyppige skribenter, som desuden tæller en lang række fremtrædende akademikere, fx historikeren Karlheinz Weissmann, kendt for flere kontroversielle historieværker. En konservativ filosof som Leo Strauss (1899-1973) hører til tidsskriftets idémæssige grundlag. Det er kendt for sin velkvalificerede polemik imod den politiske korrekthed og rummer knivskarp kritik af de herskende definitioner på "højreekstremisme". Et andet nævneværdigt tysk tidsskrift er *Europa Vorn* (Postfach 301010, D-50780 Köln) med bl.a. Franz Schönhuber som skribent. Desuden artikler om fx Jörg Haider, general Lebed og Samuel Huntington og om raceforhold i USA. Huntington er også et fremtrædende tema i tidsskriftet *Staatsbriefe* (Dr. H.D. Sander, Postfach 140628, D-80456 München), som særlig beskæftiger sig med geopolitiske emner ud fra et nationalt perspektiv. Forfatterne

er ofte fremtrædende akademikere og militærfolk.

ØSTRIG – Organet for de østrigske akademiske “Burschenschaften” hedder *Aula* (Merangasse 13, A-8010 Graz). Udover at behandle tysk kultur behandler bladet globaliseringens farer under medvirken af bl.a. Alain de Benoist.

BELGIEN – Et belgisk tidsskrift for flamsk nationalisme er *Diestland-Europa* (Bert van Boghout, Victor Govaertslaan 20 (bus 23), B-2170 Merksem). Det rummer desuden kritiske artikler om den europæiske unionsudvikling og analyser af international politik - lige fra Clintons og Blairs tvivlsomme meriter til folkemordet i Rwanda. Flamsk er også bladet *Kort Manifest*, som udkommer hver anden måned (Edwin Truyens, Wilgustuk 10, B-2550 Kontich). Fra maj-juni nummeret 1997 må nævnes en artikel om det belgiske “anti-racistiske” center, som i en fremragende analyse paralleliseres med bogbrænderstaten i science-fiction romanen “Fahrenheit 451”.

ITALIEN – I Italien begyndte i 1993 månedsbladet *La Spina nel Fianco* at udkomme (Via Nomentana 166, I-00162 Roma). Det er et uafhængigt magasin for nationalister, især imod “il mondialismo” (globaliseringen) og amerikansk overherredømme. Ud over aktuelt politisk baggrundsstof og interviews rummer bladet kulturelle og ideologiske artikler om fx forfatterne Céline og Jünger og filosofferne Heidegger og Nietzsche. Desuden interviews med bl.a. den tyske historiker Ernst Nolte og den russiske nationalkonservative tænker Aleksandr Dughin under mottoet “fædreland, tradition, kommunitarisme”. Et andet italiensk blad, *Origini* (c/o La Bottega del Fantastico, Via Plinio 32, I-20129 Milano), har bl.a. haft et temanummer om den rumænske religionshistoriker Mircea Eliade med især fokus på historiens myter. Desuden stof om andre “konservative revolutionære” såsom Julius Evola. Fra samme udgiver som Origini kommer bladet *Orion*, med artikler om globaliseringen, Front National, det italienske MSI og om kommunitarisme, fx om den organiske japanske samfundsform. Orion rummer også artikler om og af muslimer, således har den iranske minister Velayati oprådt som bidragyder. Bladet har i sit nr. 5-6/97 bragt en stor artikel om indvandringen, hvori hævdes, at den er et produkt af det globale banksystem. Endelig kan fra Italien nævnes *Aurora* (c/o Circ. Culturale A. Romualdi, via Risorgimento 26/A, I-44042 Cento). Dette tidsskrift rummer intellektuel analyse af “social nationalism”, desuden kan nævnes et euroskeptisk bidrag af den kendte sociolog

Ralf Dahrendorf. Kritik af det europæiske unionsprojekt er generelt et fremtrædende emne i *Aurora*.

SPANIEN – Det spanske blad *Nosotros* (c/Hortaleza 22, E-28004 Madrid) kritiserer den konservative Aznar-regering for at være alt for afhængig af Amerikas kurs. Forskellen mellem general Francos falangisme og fascismen analyseres med det resultat, at falangismen lagde vægten på menneskelig værdighed og frihed, mens fascismen guddommeliggjorde staten ud fra hegelianske argumenter. I en interessant artikel kritiseres fascismens hegelianisme med udgangspunkt i Søren Kierkegaard.

POLEN – I Polen udkommer bladet *Stanczyk* (Tomasz Gabis, ul. St. Pietaka 9, PL-51-140 Wrocław) med artikler om suverænitetsbegrebet, nationalbolsjevisme, talrige anmeldelser af beslægtede publikationer m.m. I bladets nr. 1, 1997 skrev Jaroslaw Zadencki fra Warszawas Universitet en rammende ironisk artikel om hysteriet, da det i 1995 kom frem, at møbelkæden IKEA’s grundlægger Ingvar Kamprad som ganske ung havde skrevet et par fan-breve til den svenske fascistleder Per Engdahl. Kamprad måtte som aflad betale 200.000 dollars til amerikanske jøder...

SYDAMERIKA – Fra Sydamerika byder Argentina på national systemkritik i bladet *Disenso* (Casilla 3198, Buenos Aires). Heri er Ernst Nolte skribent, og bladet behandler bl.a. Carl Schmitts tænkning. Bladet tager især truslen om, at Latinamerikas folk stadig mere fremstår som folkloristiske “indfødte” under Washingtons overherredømme, alvorligt. I Chile udkommer bladet *Ciudad de los Cesares* (Casilla 38-22, Santiago), der intellektuelt behandler nationalisme - fra chilenernes egen til baskernes. Desuden artikler om litteratur om latinamerikansk identitet.

Mange mange andre værdifulde periodika kunne refereres. I forhold til de dybtgående principielle overvejelser, der finder sted til fordel for nationale alternativer mod globaliseringen i mange af den vestlige kulturkreds’ lande, må Skandinavien desværre siges at halte en del bagefter. Et lødigt intellektuelt forum - på fællesskandinavisk basis? - burde have høj prioritet hos alvorligt tænkende nordiske nationalsindede.

Peter Neerup Buhl

Barbarer indenfor portene

**Pierre Lassieur:
Les sauvages, les “jeunes” et l’insécurité.
(Godefroy de Bouillon, 1999.
144 sider. 110 F).**

Ligesom i Danmark påstår de politisk korrekte i Frankrig, at kriminaliteten slet ikke stiger, det er blot en irrationel følelse hos fremtidsangste borgere. Tallene taler dog – ganske som herhjemme – for sig selv: I 1950 574.000 forbrydelser, i 1998 3.565.525 forbrydelser, en seksdobling i Frankrig. Heraf er antallet af tyverier endog 12-doblet. Mindreåriges kriminalitet er eksploderet i de senere år, fra 48.000 sager i 1986 til 171.700 tolv år senere. Det samme er voldtægter, fra 3.776 i 1988 til 8.213 i 1997. Disse antager en stadig mere velkendt, “kulturbettinget” form. Fx rapporterede fransk presse 30/4 1998, at fem drenge på 14-18 år i løbet af et år havde gruppevoldtaget fem småpiger, den yngste fire år gammel. Den typiske storbyvold (gadebander o.lign.) er eksploderet i de allerseneste år, den steg med 60% alene 1997-98, i samme tidsrum steg volden på skolerne i Paris’ slum med 35%.

Disse tal giver Pierre Lassieur i sin bog “De vilde, de ‘unge’ og utrygheden”. De “unge” er i uforholdsmæssig grad politikernes og de herskende mediers betegnelse for de unge fremmede, der vejer tungt i kriminalitetsstatistikkerne. Det er et træk ved den “nye” (importerede) kriminalitet, at der ikke så meget er tale om grove forbrydelser som om et kolossalt antal småforbrydelser, der samlet skaber et klima af generel frygt og utryghed, som tærer på hele samfundets fundament. (Fx blev der anmeldt over en kvart million hærværk mod franske biler i 1998).

Bander terroriserer og dominerer i dén grad et område, at politiet må opgive pga. for ringe styrke og overlade ofrene til deres skæbne. (Ligesom det for nylig første gang skete herhjemme, se oven for s. 19). Lassieur beretter om en 30-mands bandes terror i et tog, hvor kun to fremmødte betjente måtte vende om og lade togføreren i stikken. Og i mange franske busser kører de “unge” gratis, fordi chaufføren ikke vover at kræve billet. Det infame er, at de politikere, der sparer på politiet, er de samme, der har lukket de fremmede ind.

Lassieur, der er godt inde i indvandringens historie (jf. hans bog anmeldt oven for s. 27), sammenligner muhamedanernes aktuelle fremtrængen med hunnernes

under folkevandringerne for 1500 år siden: "Efter de havde passeret, voksede græsset ikke frem igen". Han nævner vel at mærke kun indvandringen ganske få steder og forklarer i slutningen af bogen dette med, at ytringsfriheden ikke længere eksisterer i Frankrig. Han risikerer simpelthen at blive dømt for "racisme" blot ved at sige sandheden direkte. (Han dokumenterer, at dette ikke er en falsk frygt ved at citere franske racismedomme, hvor ytringen kun gik på, at indvandringen skader økonomien). Araberne er dog større racister end langt de fleste franskmænd – en stor del af gadekriminaliteten skyldes sammenstød mellem arabere og sorte. Ved den mindste gnist indtræffer eksplosionen.

Overalt i Europa er landene ved at falde fra hinanden i indre balkanisering, kriminalitet og en stemning af mistillid, som de fremmede ganske reelt synes at legemliggøre. De må ud, før vi kan komme videre. "Multikulturen" er ganske steril. Dens højeste produkter er horribel hip-hop og rap-"musik", der opfordrer til politidrab m.v. (Og hvis hovedværk herhjemme synes at være det – prisbelønnede! – "Pikken i hånden"...). Billedkunsten er degenereret til grafitti, som aberne i Zoologisk Have kan gøre bedre. Det kulturløse (anationale) "menneske i al almindelighed", som er multikulturens produkt, er da også netop mennesket reduceret til dets biologiske fællesnævner – et dyr. Kriminaliteten i multi-kulti-samfundet dokumenterer, at fremtidens lov bliver junglens.

Peter Neerup Buhl

Filmanmeldelse

Tjetjenien-rædsler

I år 2000 sendte den russiske regering et videobånd til flere vestlige statsledere. Videobåndet var et sammenklip af optagelser, som muslimske gidseltagere og bøddler i Tjetjenien havde optaget af deres gidsler.

Muslimerne i Tjetjenien har gennem de seneste år opbanket en landsdækkende gidselvirksomhed, hvor man har tjent store summer ved at kidnappe vestlige journalister og nødhjælpsarbejdere for bagefter at frigive dem mod betaling af dollars i million-klassen.

Denne geschæft er også gået strygende,

så længe der er blevet kidnappet vestlige gidsler, idet man her har haft et pengestærkt bagland, der har været villig til at betale hvad som helst for at få gidslerne ud af muslimernes klør.

Anderledes er det gået for de hundredvis af russere og prorussiske randstatsborgere, som muslimerne har fået fat i, idet disse staklers pårørende ikke har haft nogen chance for at udrede de beløb, som muslimerne kræver for at løslade de gidseltagede personer.

De tjetjenske mujahediners leder Shamil Basajev

Videobåndet, der blev sendt til de vestlige statsledere, handler om disse persons skæbne. Imidlertid har ingen hørt noget til disse bånd, efter de blev afsendt, idet disse selvfølgelig ikke er blevet kommenteret, da båndene med al tydelighed viser, hvad muslimerne regner os vantro for.

Og nej, der er desværre ikke tale om enkeltstående tilfælde, men derimod i timervis af optagelser ud fra den samme drejebog: Tjetjenske muslimer kidnapper almindelige arbejdsmænd/gejstlige/soldater. Herefter bliver den pågældende tvunget til at bede sine pårørende om løsepenge, imens de håndholdte videokameraer snurrer. Videoen sendes herefter til de russiske myndigheder, og hvis man ikke hører fra disse inden kort tid følger så fortsættelsen, hvor myndighederne får tilsendt et bånd, hvor den pågældende bliver tortureret og henrettet af muslimer.

Som sagt er disse bånd blevet ignoreret af den vestlige verdens elite, idet de jo forudsiger tæppefald for den "tolerante muslim" og i stedet viser muslimske forbrydelser mod menneskeheden.

I marts dukkede der imidlertid et videobånd op på Danskerens redaktion. Et bånd der viser flere uddrag fra den 4 timer lange film.

Og lad det være sagt med det samme: Disse muslimske forbrydelser overgår alt, hvad menneskeheden nogensinde er blevet præsenteret for på film.

I seks forskellige sekvenser bliver man ført gennem den dybeste menneskelige fornedrelse. I den første sekvens bliver en russisk arbejder stillet op foran et videokamera, hvorefter han formodentlig beder for sit liv. Dette formilder dog ikke muslimerne, der anbringer han hoved på en huggeblok, hvor han halshugges med en skovøkse. Herefter følger flere forskellige videoklip, hvor muslimer skyder deres fanger, skærer eller skyder legemsdele af, foruden at de i et klip brændemærker en vantro med et brændejern.

Videoen slutter med en sekvens, der er så afskyelig og modbydelig, at den for altid vil stå indprentet på nethinden: Muslimerne har fået fat på en russisk soldat på 18-19 år. De tvinger ham ned at ligge, hvorefter man blotter hans strube – og halal-slugter ham!

Efter at have set denne film indser man, at "integration" af muslimer hos os er umulig.

Lars Peter Larsen

Tjetjenske mujahediner (fra deres egen hjemmeside www.qoqaz.net)

Muslimerne i Tjetjenien ønsker selv med disse bånd at vise verden, hvad de står for. Lad os dog hjælpe dem lidt på vej! Den Danske Forening har kopieret dette bånd, så enhver der ønsker det kan få et eksemplar.

Indsæt 100 kr. på giro 454-7551 - DDF, Box 411, 8100 Århus C, og skriv i meddelelsesrubrikken: T-video

Herefter vil vi snarest muligt fremsende båndet, der så igen bør viderekopieres/udlånes.

Hjælp os med at flest muligt får kendskab til disse grufulde forbrydelser.

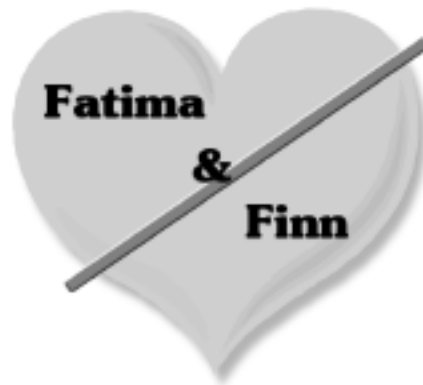
DDFs antiracisme-projekt afvist

At det danske folk i stigende omfang udsættes for racisme, kan ingen, der har øjne at se med, være i tvivl om. I løbet af de seneste måneder har danske piger således i flere tilfælde været udsat for racistiske gruppevoldtægter, og gaderøverier og vold begået af muhamedanske bander imod både unge og gamle danskere hører efterhånden til dagens uorden. Dertil kommer, at muhamedanernes kvindeundertrykkelse og foragt for Danmarks indfødte indbyggere lægger sig hindrende i vejen for venskab og ægteskab mellem muhamedanernes piger og danske drenge, hvilket hindrer en reel integration af de såkaldte nydanskere.

Det seneste udslag af racisme angår døden. Mens danskere må betale i dyre domme for at have et gravsted i en kort årrække, så får muhamedanerne nu stillet gravsteder til rådighed til evig tid, - og efter det foreliggende uden at betale noget som helst. Selv efter døden udsættes Danmarks indfødte befolkning for diskrimination.

Det var derfor med god grund, at Den Danske Forening for to måneder siden ansøgte Indenrigsministeriet om støtte til en kampagne rettet mod fordomme og racisme overfor Danmarks indfødte befolkning. DDF ønskede at lægge hovedvægten på bekæmpelse af de køns-racistiske for-

domme, som stiller sig i vejen for en reel integration mellem nydanske piger og gammel-danske drenge. Derfor fik det påtænkte projekt titlen 'Fatima og Finn - Kind mod kind'. Projektet levede i høj grad op til ansøgningskriterieret, som er, at projektet skal fremme integration.

Alligevel fik Den Danske Forening afslag. Afslaget er dateret d. 6. marts og lyder i sin fulde ordlyd som følger:

"Ved brev 28. januar 2001 har De søgt om støtte fra Indenrigsministeriets bevilling til danske aktiviteter til forberedelse af FN's Verdenskonference om racisme, racediskrimination, fremmedhad og beslægtet intolerance til et projekt 'Fatima

og Finn - Kind mod kind'.

Formålet med bevillingen og den danske kampagne i anledning af FN-året mod racisme er blandt andet at støtte aktiviteter, som sikrer en bred og folkelig forståelse for racisme som problem, herunder at præge udlændingebatten i en positiv og konstruktiv retning.

Indenrigsministeriet finder, at Deres ansøgning ikke ligger inden for hovedområdet for formålet med bevillingen. På denne baggrund og på baggrund af en prioritering af de midler, der er til rådighed for bevillingen, finder ministeriet ikke grundlag for at imødekomme Deres ansøgning.

*Med venlig hilsen
Helene Urth"*

Bemærk, at ministeriet ikke mener, at Den Danske Forening ønsker at præge udlændingebatten i en positiv og konstruktiv retning. Det er altså ikke positivt at ville fremme forståelsen mellem Fatima og Finn!

Indenrigsministeriets afslag er et udslag af de fordomme og den racisme, som FN-året netop skulle modarbejde.

For de etniske danskeres forening kommer det ikke som en overraskelse.

HV

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer Danmarksfondens af 5. maj 1995, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Grundlovsmøde

Hillerød, bl. a. taler
Lene Glistrup. Henv. Tlf. 48242588

Bustur til Skåne 16. juni

Mere herom i næste nr.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 100 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (125 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kuponen bedes indsendt til:

DEN DANSKE FORENING, Postboks 411, 8100 Århus C.